

JAUNĀS JERUZALEMES MĀCĪBA

PAR

SVĒTAJIEM RAKSTIEM

EMANUELS SVEDENBORGS

DOCTRINA
NOVAE HIEROSOLYMAE
DE
SCRIPTURA SACRA
Amstelodami: MDCCLXIII

JAUNĀS JERUZALEMES
MĀCĪBA
PAR
SVĒTAJIEM RAKSTIEM

Uzrakstījis EMANUELS SVEDENBORGS

No latīņu valodas oriģināla tulkojis R. Gņava

Izdevusi
Latvju Jaunā Baznīca A.S.V. 1985. g.

Šajā izdevumā saglabātas oriģinālā izdevuma rakstības un stila īpatnības.

*

Garīgums.lv

Šo grāmatu varat lejuplādēt lapā www.garigums.lv
E-pasts: garigums@gmail.com

SATURS

JAUNĀS JERUZALEMES MĀCĪBA PAR SVĒTAJIEM RAKSTIEM	1
Saturs	3
Tulkojuma priekšvārds	4
KA SVĒTIE RAKSTI JEB VĀRDS IR PATS DIEVIŠĶAIS PATIESAIS	6
KA VĀRDĀ IR GARĪGS SATURS, KAS LĪDZ ŠIM NEBIJA ZINĀMS	7
KA VĀRDA BURTISKAIS SATURS IR TĀ GARĪGĀ UN DEBEŠĶĪGĀ SATURA BĀZE, IETVERE UN NOSTIPRINĀJUMS	15
KA DIEVIŠĶAIS PATIESAIS VĀRDA BURTISKAJĀ SATURĀ IR SAVĀ PILNUMĀ, SAVĀ SVĒTUMĀ UN SAVĀ SPĒKĀ	17
KA BAZNĪCAS DOKTRĪNA IR SMEĻAMA NO VĀRDA BURTISKĀ SATURA, UN AR TO APSTIPRINĀMA	21
KA AR VĀRDA BURTISKĀ SATURA PALĪDZĪBU PASTĀV SAISTĪBA AR KUNGU, UN BIEDROŠANĀS AR EŅĢEĻIEM	24
KA VĀRDS IR VISĀS DEBESĪS, UN KA NO TĀ IR EŅĢELISKĀ GUDRĪBA	26
KA BAZNĪCA IR NO VĀRDA, UN IR TĀDA, KĀDA TAI IR VĀRDA IZPRATNE	27
KA ATSEVIŠĶAJĀS VĀRDA LIETĀS IR KUNGA UN BAZNĪCAS LAULĪBA, UN NO TAM LABĀ UN PATIESĀ LAULĪBA	28
KA HAIREZES NO VĀRDA BURTISKĀ SATURA UZŅEMT IR GAN IESPĒJAMS, BET TO APSTIPRINĀŠANA IR KAITĪGA	31
KA KUNGS ATNĀCA PASAULĒ PIEPILDĪT VISU, KAS IR VĀRDĀ, UN TĀDĒJĀDI TAPT PAR DIEVIŠĶO PATIESO JEB VĀRDU ARĪ PĒDĒJĀS LIETĀS	34
KA PIRMS ŠĪ VĀRDA, KAS PAŠLAIK IR PASAULĒ, BIJA KĀDS VĀRDS, KURŠ IR ZAUDĒTS	34
KA CAUR VĀRDU IR GAISMA ARĪ TIEM, KURI IR ĀRPUS BAZNĪCAS, UN KURIEM VĀRDA NAV	36
KA, JA VĀRDA NEBŪTU, TAD NEVIENS ZINĀTU ESAM DIEVU, DEBESI UN ELLI, DZĪVI PĒC NĀVES, UN VĒL MAZĀK ESAM KUNGU	37

TULKOJUMA PRIEKŠVārDS

JAUNĀS BAZNĪCAS TĀ SAUKTĀS "ČETRAS Pamatmācības" jeb Doktrīnas sākotnēji izdotas sekošā kārtībā:

1. Mācība par Kungu,
2. Mācība par Svētajiem Rakstiem,
3. Dzīves Mācība Jaunajai Jeruzalemei pēc Dekaloga Baušļiem,
4. Mācība par Ticību.

Tulkojumā mēs tās aiz dažiem apsvērumiem (varbūt ne gluži pamatotiem) esam izdevuši, iesākot ar 'Dzīves Mācību', tad 'Mācību par Ticību', pēc tam 'Mācību par Kungu', un tagad beidzot 'Mācību par Svētajiem Rakstiem'. Tagad, kad tās visas izdotas, katrs var lasīt tās vai nu chronoloģiskā kārtībā, vai ievēlētās kārtībā pēc savas vajadzības.

Sākotnēji visas četras izdevis Em. Svedenborgs, Amsterdamā, laikā no 1761. līdz 1763. g. katru atsevišķi lielā kvartas formātā un latīņu valodā. Vēlāk tās izdotas vairākreiz par jaunu un ir tulkotas angļu, franču, vācu, zviedru, dāņu, itāļu un vēl citās valodās. Pašreizējais mūsu tulkojums izdarīts pēc latīņu oriģināla, ko fototehniskā ceļā pavairojis un izdevis 'Svedenborga Institūts' Bazelē, Šveicē 1959–1960.g. Šādā kārtā mums iespējams lasīt šos darbus gluži negrozītā veidā, ko arī tulkojumā esam centušies ievērot ne tikai satura, bet arī stila un rakstības ziņā. Ar to izskaidrojamas dažas īpatnības pašreizējā sniegunā, kuras dažāda laba latviešu lasītāja izsmalcinātai valodas gaumei var likties kā neveikla stūrainība.

Mūsu nolūks ir bijis sniegt šo Trešās Derības Dieva Vārdu precīzā tulkojumā, cik vien tas mums bijis iespējams, nekropļojot tomēr savu latviešu valodu. Diemžēl mums nav bijis neviena palīga vai padomnieka ar labāku latīņu valodas prasmi un reizē arī Jaunās Baznīcas ideoloģijas un terminoloģijas pazīšanu. Mums atliek tikai ticēt, ka mūsu darba neizbēgamās kļūdas un nepilnības nākamie tulkotāji ar mūsu Kunga Gādību kādreiz izlabos.

Dažam lasītājam var rasties jautājums, kādēļ mūsu tulkojuma tekstam vēl ir tik daudz piezīmju, kuras var likties liekas, un tomēr precizitātes dēļ ir nepieciešamas. Lai to saprastu, jāņem vērā valodu īpatnības, kuras katrai valodai ir savas un nav pārnesamas no vienas uz otru; bet tulkošanu tās apgrūtina.

Viena no lielākām atšķirībām latīņu un latviešu valodu starpā ir tā, ka mūsu valodā ir tikai divas dzimtes — vīriešu un sievietes, bet latīņu valodā (kā arī daudzās citās) ir vēl trešā — lietiskā jeb nekatrā dzimte, un šīs dzimtes vārdu Svedenborga rakstos ir visai daudz. Latviski tie nu parasti tulkojami vīriešu dzimtē, bet ne ikreiz tas iespējams. Tā nu, piem., latīņu 'bonum', 'verura' u.d.c. vienskaitlī ir viegli pārtulkotjami kā 'labais', 'patiesais' u.t.t., bet ne tā daudzskaitlī, kur lietvārdiem 'bona', 'vera' un pārējiem atbilstošu latviešu vārdu nav, un tad, sakot 'labais', 'patiesais', ir nepieciešama piezīme, kur tie domāti daudzskaitlī. Nevar arī 'vera' tulkot 'patiesības', jo tas latīniski ir 'veritates', un te ir atšķirība. Un kad dažviet tomēr var teikt 'patiesības', tad atkal vajadzīga piezīme, ka domāts ir 'vera'.

Citos gadījumos, kad runa ir, piem., par 'iekšējāko' (interiora), 'ārējāko' (exteriora) u.tml., kas pēc formas ir īpašības vārdi, bet nozīmē tomēr lietas, tad latviski daudzskaitlī atkal jāpieliek kāds lietvārds. Tā, runājot par cilvēku, resp. viņa sirdsprātu, un sakot 'iekšējie' vai 'ārējie', mums jāpieliek klāt vai nu 'iecirkņi', vai 'novadi' vai kas cits; bet runājot par lietām, kā baznīcu, kultu un tml., mums jāpieliek vārds 'lietas', piem., 'baznīcas iekšējās lietas', u.tml., jo citādi teikums paliek nenoslēgts. Latīniski, lietojot nekatro dzimti, pietiek ar vienu vārdu 'interiora', 'exteriora' un tml.

Vārdam 'supra', kas allaž tulkots 'iepriekš', parasti ir piezīme 'augšā'. Abas šīs nozīmes ir pareizas, jo, dabīgi raugoties, teiktais, uz ko tas vārds attiecas, ir šai darbā izteikts jau agrāk jeb 'iepriekš'; un garīgā izpratnē tā ir kāda svarīga patiesība, kas, kā tāda, nāk no 'augšas'. Latīņu 'sensus' visbiežāk tulkots 'saturis' (sevišķi, Vārda 'burtiskais' vai 'iekšējais saturs'); zīmējoties uz kādu teikumu, tas nozīmē tā 'jēgu'; bet uz atsevišķiem vārdiem tas izsakāms 'nozīmē'. Tāpat 'affectio' nozīmē 'rosmi' (piem., mīlestības rosmi) un arī 'tieksmi' (pēc kaut kā).

No otras puses, vairāki latīņu vārdi tulkotjami ar vienu un to pašu latviešu vārdu. Tā, 'Verbum', 'nomen', 'vox' nozīmē 'vārdu'; bet pirmais (arī dsk. 'verba') zīmējas uz atklāsmi; otrais uz kādas personas vārdu, vietas nosaukumu, un trešais ('vox' = balss) — uz kādu izrunātu vārdu. Tāpat 'virtus' un 'potentia', kas abi nozīmē 'spēku'; vai atkal 'urbs' un 'civitas' — 'pilsētu', kuru izšķirības mēs še īsumā nevaram iztirzāt. Tādi ir arī 'lux' un 'lumen', kas ir 'gaismā', bet pirmais attiecas uz garīgu gaismu, resp.,

apgaismību, un otrais uz dabīgu prāta gaismu jeb asu prātu.

Ir vēl tulkotājam arī citi 'sāpju bērni', kā 'usus', 'cultus' un 'colere', 'vindicta' un 'vindicare', 'influere' u.c. tāpat arī latīniskie idiomi, ar kuriem nav viegli tikt galā. Par cik tie pareizi izdevušies, lai spriež apgaismoti lasītāji paši.

Kas attiecas uz lielo burtu visai biežu lietošanu, kāda mums vispār ir neparasta, tad esam rūpīgi sekojuši oriģināla rakstībai. Mūsu kursīvā iespiestie kā arī taisnajās iekavās ietvertie vārdi ir tādi, kuru oriģinālā attiecīgajās vietās nav, bet ir iesprausti, kur likās noderīgi, tekošas lasīšanas labad. Arī garākās rindkopas lasītāja ērtības labad ir sadalītas vairākās īsākās.

Oriģināla interpunkcija stipri atšķiras no pašlaik latviešu rakstos lietojamās, kāpēc tā ir mainīta, stingri tomēr raugoties uz to, lai teikumu jēga no tam nemainītos. Tāpēc arī daudzie komati paturēti tur, kur tie var likties nevajadzīgi.

Daudzie citāti no Vecās un Jaunās Derības ir ņemti pēc iespējas no Bībeles vecā latviešu tulkojuma. Bet, tā kā Svedenborga uzrakstītie teoloģiskie darbi uzskatāmi par inspirētu Dieva Vārdu tāpat kā Vecā un Jaunā Derība, un ir saucami par Trešo Testamentu, tad tie citāti pēc būtības nav tikai citāti, bet ir organiska šī Testamenta daļa. Aiz šī iemesla tie nav ikreiz vārdiski kopēti no Bībeles, bet ir sniegti tādi, kādi tie ir šajā Latīniskajā Vārdā. Ja dažā labā vietā tie izklausās kā nesakarīgi vārdi bez kādas redzamas jēgas, tad tā nav tulkotāja vaina, jo rakstītais Vārds, kas ir pats Dievišķais Patiesais savā burtiskajā saturā, nav domāts, lai mēs to jau pašreiz visu saprastu — kas ir pat gluži neiespējami. Arī abās iepriekšējās Derībās, sevišķi Vecajā, tādu vietu ir neskaitāmi daudz. Arī tās nesaprotot, bet zinot, ka tajās slēpjas bezgalīga Dievišķa Gudrība, mums to priekšā ir jānoliecas dziļā pazemībā.

Nekādā ziņā neuzskatu šo pēc mūsu iespējas vārdisko šī darba tulkojumu (skat., kas šai lietā teikts Mācības par Kungu priekšvārdā) par precīzu un nevainojamu, no sirds tomēr priecājos, domādams, ka tas arī savā nepilnīgā veidā ar mūsu Kunga Gādību noderēs Viņa Jaunās Baznīcas celšanai arī mūsu latviešu tautā.

R. Grava, tulkotājs
Scarborough, Canada
1984. g. novembrī

Šajā darbā lietotie vārdu saīsinājumi
Apok. (Apocalypsis) — Jāņa Parādīšanu (Atklāsmes) grāmata
Ps. (Psalmus) — Dāvida dziesma (Psalmi)
B.v. — Bībeles vecais latv. tulk.
vsk. — vienskaitlis
dsk. — daudzskaitlis

JAUNĀS JERUZĀLEMES MĀCĪBA PAR SVĒTAJIEM RAKSTIEM

KA SVĒTIE RAKSTI JEB VĀRDS IR PATS DIEVIŠKAIS PATIESAIS

1. Visi saka (visu mutē ir), ka Vārds ir no Dieva, Dievišķi inspirēts, un tāpēc Svēts; bet līdz šim tomēr nebija zināms, kur īsti Dievišķais tajā ir; jo burtā Vārds liekas tikpat kā parasti Rakstīts, svešādā stilā, ne izcilā nedz arī spožā, šķietami tāpat kā laicīgie Raksti. No tam nākas, ka cilvēks, kurš pagodina (colit) Dieva vietā, dabu, vai to vairāk nekā Dievu, un tāpēc domā iz sevis un savas pašdabas, nevis iz debess no Kunga, viegli var krist maldos, zīmējoties uz Vārdu, un to nicināt, un, to lasīdams, pie sevis sacīt: kas šī un kas tā par lietu? vai tas ir kas Dievišķs? Vai Dievs, Kā Gudrība ir bezgalīga, var tā runāt? Kur un no kam ir tā Svētums, ja ne no reliģiskas ticēšanas (ex religioso) un tādējādi no iestāstijuma (persuasione)?

2. Bet kas tā domā, tas neapsver, ka Vārdu ir runājis Pats Jehovah, kas ir Debess un Zemes Dievs, caur Mozu un Praviešiem, un ka tāpēc tas nevar būt kas cits nekā Pats Dievišķais Patiesais, jo ko Pats Jehovah runā, tas tas ir; un neapsver arī, ka Kungs, kas ir tas pats Jehovah, ir runājis Vārdu Evaņģēlijos, daudz ko Pats ar savu muti, un pārējo ar savas mutes garu, kas ir Svētais Gars. No tam nākas, ko Viņš Pats saka, ka Viņa Vārdos ir Dzīvība, un ka Viņš ir Gaisma, kas apgaismo, un ir Patiesība. Ka Pats Jehovah ir runājis Vārdu caur Praviešiem, tas rādīts *Jaunās Jeruzālemes Mācībā par Kungu* (52,53. nr.). Ka vārdi, ko Pats Kungs ir runājis Evaņģēlijos, ir Dzīvība, teikts caur Jāni: “*Vārdi, ko Es jums runāju, ir Gars un ir Dzīvība*” (6,63). Tai pašā evaņģēlijā “*Jēzus sacīja sievietei pie Jēkaba akas: Ja tu zinātu Dieva dāvanu, un kas ir tas, kas tev saka, dod Man dzert, tad tu lūgtu no Viņa, un Viņš dotu tev dzīvu (dzīvojošu) Ūdeni. Kas dzer no Ūdens, ko Es došu, tam neslāps ne mūžam, bet Ūdens, ko Es tam došu, taps viņā par Ūdens avotu, kas verd uz mūžīgo dzīvību*” (4,6.10.11). Ar ‘Jēkaba aku’ tur apzīmēts Vārds, tāpat kā 5.Moz. 33,28; kāpēc arī Kungs tur apsēdās un runāja ar to sievieti; un ar ‘ūdeni’ apzīmēts Vārda patiesais. Tai pašā evaņģēlijā “*Jēzus sacīja, ja kam slāps, tas lai nāk pie Manis un dzer. Kas tik vien tic Man, kā Raksti saka, tam no vēdera plūdis dzīva (dzīvojoša) Ūdens straumes*” (7,37.38). Tai pašā evaņģēlijā “*Pēteris sacīja Jēzum, Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi*” (6,68). Tāpēc Kungs saka Marka evaņģēlijā: “*Debess un Zeme pāries, mani Vārdi nepāries*” (13,31).

Ka Kunga Vārdi ir Dzīvība, tas tāpēc, ka Viņš Pats ir Dzīvība un Patiesība, kā Viņš māca caur Jāni: “*Es esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība*” (14,6.); un turpat: “*Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Dievs bija Vārds. Viņā bija Dzīvība, un dzīvība bija cilvēku Gaisma*” (1,1.2.3./4./). Ar ‘Vārdu’ tur domāts Kungs Dievišķā Patiesā ziņā, Kurā vien ir Dzīvība un ir Gaisma. No tam nākas, ka Vārds, kas ir no Kunga, un kas ir Kungs, teikts esam ‘dzīvu ūdeņu Avots’ (Jerem.2,13; 17,13: 31,9); ‘Glābšanas (Salutis) Avots’ (Jez.12,3); ‘Avots’ (Zach.13,1); kā arī ‘dzīvības ūdens Upe’ (Apok.22,1), un teikts ‘Ka Jērs, kas ir Troņa vidū, tos ganīs, un vedīs tos pie Dzīviem ūdeņu Avotiem’ (Apok.7.17). Bez šīm vēl citās vietās, kur Vārds vēl nosaukts par Svētnīcu un Telti (Tabernaculum), kur Kungs mājās pie cilvēka.

3. Bet dabīgo cilvēku no šīm /Rakstu vietām/ tomēr vēl nevar pārliecināt, ka Vārds ir pats Dievišķais Patiesais, kurā ir Dievišķa Gudrība un Dievišķa Dzīvība, jo viņš raugās uz to pēc Stila, kurā tās lietas neredz. Bet Vārda Stils ir pats Dievišķais Stils, ar kuru salīdzināt nevienu citu Stilu nevar, lai cik tas liekas cēls un izcils, jo šie ir kā tumsa pret gaismu. Vārda Stils ir tāds, ka Svētais tur ir ikvienā jēgumā un ikviena vārdā, un dažviet pat pašos burtos, no kam Vārds saista cilvēku ar Kungu, un atver Debesi. Ir divi lietas, kas no Kunga iziet: Dievišķā Mīlestība un Dievišķā Gudrība; jeb, kas ir tas pats, Dievišķais

Labais un Dievišķais Patiesais; jo Dievišķais Labais ir Viņa Dievišķās Mīlestības, un Dievišķais Patiesais Viņa Dievišķās Gudrības piederums. Vārds savā Būtībā ir Šis abas; un tā kā tas piesaista cilvēku Kungam, un atver Debesi, kā ir teikts, tad Vārds piepilda cilvēku, kurš lasa to no Kunga, nevis vienkārši no sevis paša, ar mīlestības labo un gudrības patieso; no kam cilvēkam ir dzīvība caur Vārdu.

4. Lai tad nu cilvēkam nebūtū šaubu, ka Vārds ir tāds, man no Kunga ir atklāts Vārda iekšējais Saturs, kas savā būtībā ir Garīgs, un ir iekšā ārīgajā Saturā, kurš ir Dabīgs, kā dvēsele ķermenī; tas saturs ir Gars, kas burtu dara dzīvu. Tāpēc tas Saturs var liecināt par Vārda Dievišķīgu un Svētumu, un pārlicināt arī dabīgo cilvēku, ja tas pārlicināties grib.

KA VĀRDĀ IR GARĪGS SATURS, KAS LĪDZ ŠIM NEBIJA ZINĀMS

Tas pasakāms šādā kārtībā:

I — Kas ir Garīgais Saturs.

II — Ka tas Satura ir visās un ikvienā Vārda lietā.

III — Ka no tam nākas, ka Vārds ir Dievišķi inspirēts, un ikvienā vārdā (Sensus) Svēts.

IV — Ka tas Saturs līdz šim nebija zināms.

V — Un ka pēc šī laika tas netiek sniegts nevienam, kurš nav īstā patiesajā (dsk.) no Kunga.

5. **I — Kas ir Garīgais Saturs.** Garīgais Saturs nav tas, kas pavīd no Vārda burtiskā satura, kādam Vārdu pētījot un izskaidrojot, lai apstiprinātu kādu Baznīcas dogmu; Šis saturs ir Vārda burtiskais saturs. Bet garīgais saturs burtiskajā saturā nerādās; tas ir burtiskajā iekšā, kā dvēsele ķermenī, kā domāšana acīs, un kā tieksme (affectio) sejā, kas virzās uz vienu kā cēlonis un darījums (effectus, vāc. Wirkung). Tas Saturs galvenokārt dara Vārdu Garīgu, ne tikai cilvēkiem, bet arī eņģeļiem. Tāpēc Vārdam caur to Saturu ir sakars ar Debesīm.

6. No Kunga iziet viens pēc otra **Debešķīgais, Garīgais un Dabīgais. Debešķīgu** saka esam to, kas iziet no Viņa Dievišķās Mīlestības, un ir Dievišķais Labais. **Garīgu** saka esam to, kas iziet no Viņa Dievišķās Gudrības, un ir Dievišķais Patiesais. **Dabīgais** ir no tiem abiem, un ir to sakopojums pēdējā /pakāpē/. Kunga debešķīgās Valstības Eņģeļi, no kuriem sastāv Trešā jeb Visaugstākā Debess, ir Dievišķajā, kas iziet no Kunga, un ko sauc par Debešķīgo, jo viņi ir mīlestības labajā no Kunga. Kunga garīgās Valstības Eņģeļi, no kuriem sastāv otrā jeb Vidējā Debess, ir Dievišķajā, kas iziet no Kunga, un ko sauc par Garīgo, jo viņi ir gudrības patiesajā (dsk.) no Kunga. (Ka ir divas Valstības, no kurām sastāv Debesis, kuras sauc vienu par Debešķīgo Valstību, un otru par Garīgo Valstību, skaties darbā *Par Debesi un Elli*, 20.–28.nr.) Bet Baznīcas Cilvēki Pasaulē ir Dievišķā Dabīgajā, kas arī iziet no Kunga. No tam secināms, ka Dievišķais, kas no Kunga iziet, līdz savai pēdējai /pakāpei/, nonāk (nokāpj) pa trim Pakāpēm un saucas par Debešķīgo, Garīgo un Dabīgo. Dievišķais, kas no Kunga pie cilvēkiem nonāk, nonāk pa šīm trim Pakāpēm; un kad ir nonācis, tās trīs Pakāpes sevī satur. Tāds ir viss Dievišķais; kāpēc, būdams savā Pēdējā pakāpē, tas ir savā Pilnumā. Tāds ir Vārds. Šis savā pēdējā saturā ir Dabīgs, iekšējākā tas ir Garīgs, un visiekšējā ir Debešķīgs, un ir Dievišķs katrā. Ka Vārds ir tāds, tas tā burtiskajā Saturā, kurš ir Dabīgs, nerādās, aiz tā iemesla, ka pasaules cilvēks līdz šim neko par Debesīm nezināja, un tāpēc arī ne, kas ir Garīgs, un kas ir Debešķīgs, un tādējādi arī ne izšķirību starp tiem un starp Dabīgo.

7. Izšķirību starp šīm Pakāpēm arī nevar zināt, nezinot Atbildumus; jo tās trīs Pakāpes savā starpā ir visnotaļ atšķirīgas, tāpat kā Mērķis, Cēlonis un Darījums (effectus), vai kā Agrākais, Vēlākais un Pēdējais, bet /savstarpējas/ Atbilstības pēc iztaisa vienu /veselu/; jo Dabīgais atbilst Garīgajam un arī Debešķīgajam. Bet kas ir Atbildumi, var redzēt Darbā par *Debesi un Elli*, kur ir runa Par visu Debess lietu Atbilstību visām lietām pie cilvēka (87.–102.nr.); un par Debess Atbilstību visām Zemes lietām (103.–115.nr.); un vēl plašāk būs redzams Piemēros no Vārda, kuri būs turpmāk minami.

8. Tā kā Vārds iekšējāk ir Garīgs un Debešķīgs, tad tas uzrakstīts vienos Atbildumos, un kas rakstīts vienos Atbildumos, tas pēdējā saturā ierakstīts tādā stilā, kāds ir Praviešos un Eņģeļijos, kurš, lai gan izliekas prasts, tomēr slēpj sevī Dievišķu un visu Eņģelisku Gudrību.

8. *Ka garīgs Saturs Vārdā ir visās un ikvienā atsevišķā lietā*, to nekādi nevar labāk redzēt kā no Piemēriem, kādi ir še sekošie. Jānis saka Apokalipsē: “*Es redzēju Debesi atvērtu, un raugi, balts Zirgs, un kas uz tā Sēdēja, saucās uzticīgs un patiesīgs, kas tiesā un karo Taisnībā. Un Viņa Acis ir kā uguns liesma, un uz galvas Viņam ir daudz diademu, un Vārds (Nomen) Viņam bija rakstīts, ko neviens nezina, kā vien*

Viņš Pats. Un apģērbts Viņš bija drēbēs, kas mērkas asinīs. Un Viņa Vārds saucās DIEVA VĀRDS. Viņa karapulki sekoja Viņam uz baltiem zirgiem, ieģērbti baltā un šķīstā audeklā. Uz drēbēm un uz gurna Viņam rakstīts Vārds (Nomen): ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs. Tālāk redzēju vienu Eņģeli Saulē stāvam, kurš sauca stiprā balsī: nāciet un sapulcējieties pie liela Mielasta, ēst ķēniņu miesas, un stipro miesas, un zirgu un uz tiem sēdētāju miesas, un visu brīvo un kalpu, un mazo un lielo miesas” (19,11.–18.)

Ko šīs lietas nozīmē, to neviens nevar redzēt, ja ne no Vārda garīgā Saturā; un neviens to Garīgo Saturu, ja nezina atbildumus (atbildumu Zinātnes), jo visi vārdi tur ir atbildumi, un neviens vārds tur nav nenozīmīgs (tukšs). Atbildumu zinātne māca, ko nozīmē baltais ‘Zirgs’ un ko ‘Sēdētājs’ uz tā; ko nozīmē ‘Acis’ kā uguns liesma, ko ‘Diademas’ uz galvas, ko asinīs mērkātās ‘Drēbes’, ko baltais ‘audeklis’, kādā bija ieģērbti tie, kuri bija Viņa karapulka Debesei; ko ‘Eņģelis’, kurš stāvēja saulē; ko lielais ‘Mielasts’, pie kura nākt un sapulcēties; tad vel ko nozīmē ķēniņu un virsnieku ‘Miesas’, un vairāku citu, ko ēst. Bet ko šīs katra atsevišķā lieta garīgajā Saturā nozīmē, skaties Darbiņā par *Balto Zirgu*, kur tās izskaidrotas, kāpēc tās še vēl tālāk izskaidrotas netiek. Tanī Darbiņa rādīts, ka tur aprakstīts Kungs Vārda ziņā, un ka ar Viņa ‘Acīm’, kas ir kā uguns liesma, un ar ‘Diadēmām’ uz galvas, un ar ‘Vārdu’, ko neviens nezina kā vien Viņš Pats, un Kam Viņš grib to atklāt; tad vēl, ka ar asinīs mērktajām ‘Drēbēm’ ir domāts Vārda dabīgais Saturs, kas ir tā burtiskais Saturs, kam nodarīta varmācība. Ka tas ir Vārds, kas tur tā aprakstīts, tas ir klaji skaidrs, jo teikts, “*viņa vārds (nomen) saucas Dieva Vārds*”; un ka tas ir Kungs, kas ar to domāts, arī ir klaji skaidrs, jo teikts, ka uz zirga Sēdētāja Vārds (Nomen) ir rakstīts “*ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs*”. Ka Vārda Garīgais Saturs ir atverams Baznīcas beigās, tas apzīmēts ne tikai ar to, kas nu par to ‘Zirgu’ un ‘Sēdētāju’ uz tā teikts, bet arī ar ‘lielo Mielastu’, pie kā saulē stāvētājs Eņģelis aicināja visus nākt, kā arī ēst ķēniņu un virsnieku, stipro, zirgu, uz tiem sēdētāju, visu brīvo un kalpu miesas. Visi šie izteicieni būtu tukši vārdi un bez Dzīvības un Gara, ja tajos iekšā nebūtu kas Garīgs, kā dvēsele ķermenī.

10. Apokalipses 21. Nod. tā aprakstīta Svētā Jeruzaleme, “*Ka tajā bijis Spožums (Luminare) līdzīgs visdārgākam Akmenim, it kā jaspida akmenim, kas spīd kā Kristalls. Ka tai bijis liels un augsts Mūris, kurā bija divpadsmit Vārti, un uz tiem vārtiem divpadsmit Eņģeļi, un Rakstīti divpadsmit Izraeļa dēlu Ģinšu (Tribum) Vārdi. Ka tas Mūris bijis 144 olektis, kas ir Cilvēka, tas ir Eņģeļa, mērs. Un ka tas Mūris bijis celts no jaspida, un tā pamati no visiem dārgiem akmeņiem, no jaspida, safira, chalcedona, smaragda, sardonika, sardija, chrizolīta, berilla, topaza, chrizopraza, hiacinta un ametista. Ka tie divpadsmit Vārti bijuši divpadsmit pērles. Ka pati Pilsēta bijusi tīrs zelts, līdzīgs tīram stiklam; un ka tā bijusi četrstūraaina: tās garums, platums un augstums bijuši vienādi, 12000 stadiju*”; neminot vēl vairākas citas lietas (11.12.16.–21.p.). Ka visas šīs lietas ir saprotamas Garīgi, to var konstatēt no tam, ka ar ‘Jeruzalemi’ ir apzīmēta jauna Baznīca, kas no Kunga ir ceļama, kā tas rādīts *Mācībā par Kungu* 62.–65.nr.; un tā kā ar ‘Jeruzalemi’ tur apzīmēta Baznīca, tad secināms, ka viss, kas par to kā Pilsētu teikts, par tās vārtiem, tās mūri, par tā mūra pamatiem, tāpat par tās izmēriem, satur sevī garīgu jēgu (sensus), jo Baznīcas lietas ir ir Garīgas. Bet ko katra lieta tur nozīmē, tas izskaidrots Darbā par *Jauno Jeruzalemi*, kas izdots Londonā 1758. Gadā, 1. nr., kāpēc tālāk vēl tās lietas neizskaidroju. Pietiek no turienes zināt, ka katrā tās / pilsētas/ apraksta lietā iekšā ir Garīga jēga, kā dvēsele ķermenī; un ka bez tās jēgas nekādas Baznīcas lietas tajā aprakstā nebūtu domājamas; piemēram, ka tā Pilsēta bijusi no tīra zelta, tās vārti no pērlēm, mūris no jaspida, mūra pamati no dārgakmeņiem; ka tas Mūris bijis 144 olektis, kas ir cilvēka, tas ir eņģeļa, mērs; ka pati pilsēta bijusi 12000 stadiju gara, plata un augsta; un vēl vairākas /citas lietas/. Bet kurš no atbildumu Zinātnes to Garīgo jēgu zina, tas tās lietas saprot; piemēram, ka ‘Mūris’ un tā ‘pamati’ nozīmē Doktrīnu (jeb Mācību) no Vārda burtiskā satura, un ka skaitļi 12, 144, 12000 nozīmē tamlīdzīgas lietas, proti, visu Baznīcas patieso un labo vienkopu.

11. Apokalipses 7. Nod. teikts, “*Ka esot 144000 apzīmogoto, pa 12000 no ikvienas Izraeļa Ģints; tikpat daudz no Jūdas Ģints, no Rubena Ģints, no Gada, Ašera, Naftala, Menasa, Simeona, Levija, Jisašara, Zebulona, Jāzeņa un Benjamīna.*” Šo vārdu Garīgā nozīme ir, ka visi, pie kuriem ir Baznīca no Kunga, tiek glābti; jo Garīgā nozīmē ‘zīme pie pieres’ jeb ‘apzīmogojums’ nozīmē tikt Kunga atzītam un glābtam. Ar divpadsmit Izraeļa Ģintīm apzīmēti visi tās Baznīcas piederīgie; ar 12, 12000 un 144000 / apzīmēti/ visi; ar Izraeli /apzīmēta/ Baznīca, un ar katru Ģinti kaut kas specifisks Baznīcā. Kas šo to vārdu garīgo nozīmi nezina, tas var domāt, ka vienīgi tik daudzi esot glābjami, un tie tikai no Izraēliešu un Jūdu Cilts.

12. Apokalipses 6. Nod. teikts, “*Ka, Jēram atverot Grāmatas Pirmo Zīmogu, izgājis balts Zirgs, un*

ka sēdētājam uz tā bijis stops, un tam dots kronis; ka, atverot Otro zīmogu, izgājis sarkans Zirgs, un ka sēdētājam uz tā esot dots liels zobens; ka, atverot Trešo zīmogu, izgājis melns Zirgs, un ka sēdētājs uz tā turējies rokā svarus; un ka, atverot Ceturto zīmogu, izgājis bāls Zirgs, un ka sēdētājam uz tā Vārds bijis Nāve” /1–5.7.8.p./.

Ko šīs lietas nozīmē, to izrisināt var vienīgi ar Garīgās nozīmes palīdzību; un pilnām izrisināts tās tiek, zinot, ko nozīmē ‘zīmogu atvēršana’, ko /nozīmē/ ‘zirgs’, un ko pārējās lietas. Ar tām aprakstīti Baznīcas cits citam sekojoši stāvokļi Vārda saprašanas ziņā, no tās sākuma līdz beigām. Ar to, ka Jērs atvēris tās Grāmatas zīmogus, apzīmēts, ka no Kunga tie Baznīcas stāvokļi ir atklāti (manifestatio); ar ‘Zirgu’ /ir apzīmēta/ Vārda saprašana; ar ‘balto Zirgu’ patiesā saprašana no Vārda Baznīcas pirmajā stāvoklī; ar ‘stopu’ sēdētājam uz tā zirga /apzīmēta/ labprātības un ticības Doktrīna, karojam pret nepatiesībām; ar ‘kroni’ mūžīgā dzīvība kā uzvaras balva. Ar ‘sarkano Zirgu’ ir apzīmēta Vārda saprašana, kas Baznīcas otrā stāvoklī ir samaitāta, zīmējoties uz labo; ar ‘lielo zobenu’ nepatiesā cīņa pret patieso. Ar ‘melno Zirgu’ apzīmēta Vārda saprašana, kas ir samaitāta, zīmējoties uz patieso, Baznīcas trešajā stāvoklī; ar ‘svariem’ /apzīmēts/ patiesā novērtējums, ka tas /patiesais/ ir tik niecīgs (mazs), ka ir gandrīz kā nekas. Ar ‘bālo Zirgu’ apzīmēts, ka nav nekādas Vārda saprašanas dzīves ļaunumu un aiz tiem nepatiesību pēc ceturtajā jeb pēdējā Baznīcas stāvoklī; un ar ‘nāvi’ mūžīgs pazudinājums. Ka Garīgā nozīmē šādas lietas ar tām apzīmētas, tas burtiskajā jeb dabīgajā nozīmē nerādās; kāpēc, ja Garīgā nozīme netiktu reiz atvērta, tad Vārds, zīmējoties uz šīm un pārējām lietām Apokalipsē, būtu aizvērts tiktāl, ka beidzot neviens nezinātu, kur Svētais Dievišķais tanī slēpjas (lateret). Tāpat arī, kas apzīmēts ar ‘četriem Zirgiem’ un ‘četriem Ratiem’, izejošiem no starp diviem vara kalniem, Zachacharijā 6,1.–8.p.

13. Apokalipses 9. Nod. lasāms: “*Piektais Eņģelis bazūnēja, un es redzēju zvaigzni no Debess nokritušu uz zemi, un tam tapa dota bezdibeņa akas atslēga; un tas atvēra bezdibeņa aku, un pacēlās dūmi no tās akas kā lielas krāsns dūmi; un aptumšojās saule un gais no tās akas dūmiem. Un no tiem dūmiem izgāja siseņi uz zemi, un tiem tapa dota vara, kāda vara ir zemes skorpījiem. To siseņu izskats bija līdzīgs zirgiem, kas sagatavoti karam; un uz to galvām bija it kā kroņi līdzīgi zeltam, un to sejas bija kā cilvēku sejas; un tiem bija mati kā sieviešu mati, un to zobi bija kā lauvu zobi; un tiem bija dzelzs bruņas, un to spārnu troksnis (balss) bija kā daudzu ratu troksnis, braucot karā; un tiem bija astes, līdzīgas skorpījiem, un to astēs bija dzeloņi; un vara tiem bija mocīt cilvēkus piecus mēnešus. Un pār tiem bija ķēniņš, bezdibeņa eņģelis, kam vārds ir Ebrejiski Abaddon, un Grieķu vārds Apollion” (1–3.7–11.p.)*

Šīs lietas arī neviens nesapratīs, ja tam nebūs atvērta Garīgā nozīme, jo nekas tur nav pa tukšam teikts, un visas atsevišķās lietas ir nozīmīgas. Runa tur ir par Baznīcas stāvokli, kad visas Vārda patiesā atziņas ir samaitātas, un no tam cilvēks, juteklīks tapis, pārliecina sevi, ka nepatiesības ir patiesības. Ar no debess nokritušo zvaigzni apzīmētas samaitātas patiesā atziņas; ar aptumšoto sauli un gaisu apzīmēts, ka patiesības (patiesā) gaisma tapusi par tumsu; ar siseņiem, kas izgāja no tās akas dūmiem, apzīmētas galējas nepatiesības, kādas ir tiem, kuri tapuši juteklīski, un visas lietas redz un spriež maldīgi; ar ‘skorpīju’ apzīmēta viņu pārliecība. Ka tie siseņi rādījās kā karam sagatavoti zirgi, nozīmē viņu prātošanu (dsk.) it kā pēc patiesā saprašanas. Ka tiem siseņiem uz galvas bija zeltam līdzīgi kroņi, un ka to sejas bija kā cilvēku sejas, nozīmē, ka tie šķita sevi kā uzvarētājus un gudros; ka tiem mati bija kā sieviešu mati, nozīmē, ka tie šķita sevi it kā milam patieso (esam patiesā rosmē); ka tiem zobi bija kā lauvām, nozīmē, ka jutekliskās lietas, kas dabīgam cilvēkam ir pēdējās, viņiem likās esam spēkā pāri visām lietām. Ka tiem bija bruņas it kā dzelzs bruņas, nozīmē argumentēšanu pēc maldiem, ar ko tie karo un spēj karot. Ka to spārnu troksnis bija kā ratu troksnis, braucot karā, nozīmē prātošanu it kā no Vārda doktrīnas patiesā (dsk.), par ko jākaro. Ka tiem bija astes kā skorpījiem, nozīmē pārliecības; ka tiem astēs bija dzeloņi, nozīmē viltības, ar ko maldināt. Ka tiem bija vara mocīt cilvēkus piecus mēnešus, nozīmē, ka viņi tos, kuri patieso saprot un labo jauš, ievēd zināmā apjukuma stāvoklī (sastingumā). Ka par tiem bija ķēniņš, bezdibeņa eņģelis, kam vārds ir Abaddon vai Apollion, nozīmē, ka viņu nepatiesības ir no elles, kur visi ir tīri dabīgi un ir pašsapratībā.

Šī ir to vārdu garīgā nozīme, no kuras burtiskajā nozīmē ne kaut kas nav redzams (nerādās). Tam līdzīgi teikts ir Apokalipsē it visur. Jāzina, ka garīgajā saturā visas lietas ir nepārtrauktā sakarā, kuru sakārtojumam kalpo ikviens vārds burtiskajā jeb dabīgajā saturā; kāpēc, ja kādu vārdu izmestu, tad sakars pārtrūktu un lietu saistījums izzustu. Tāpēc, lai tas nenotiktu, šīs Praviētiskās Grāmatas beigās piemētināts, Ka nevienu vārdu nebūs izmest (Apok. 22,19). Tamlīdzīgi ir ar Vecā Testamenta Praviētiskajām Grāmatām, un lai no tām kaut ko neizmestu, tad ar Kunga Dievišķo Gādību ir noticies, ka atsevišķie vārdi tajās līdz pat burtiem ir skaitīti, — ko /ir darijuši/ Mazoreti.

14. Kur Kungs savu mācekļu priekšā runā par laikmeta Izbeigšanos, kas ir Baznīcas pēdējais laiks, Viņš Sava Priekšsludinājuma beigās par tās cita citai sekojošām stāvokļa maiņām saka: *“Tūdaļ pēc to dienu bēdām Saule aptumšosies, un Mēness nedos savu gaismu (lumen), un Zvaigznes kritīs no Debess, un debesu spēki sakustēsies. Un tad parādīsies cilvēka Dēla zīme Debēs, un tad visas zemes ģintis vaimanās; un redzēs cilvēka Dēlu nākam Debess padebešos ar spēku un lielu (daudzu) godību. Un Viņš izsūtīs Eņģeļus ar bazūni un stipru (lielu) balsi un tie sapulcinās Viņa izredzētos no četriem vējiem no viena debesu gala līdz pat /otram/ to galam”* (Mat. 24,29–31). Ar šīm lietām garīgajā saturā nav domāts, ka Saule un Mēness aptumšosies, ka Zvaigznes kritīsot no debess, un ka Kunga zīme parādīsoties debēs, un ka redzēsot Viņu padebešos, un reizē arī Eņģeļus ar bazūnēm; bet ar atsevišķajiem vārdiem tur domātas garīgas lietas, kas ir Baznīcas lietas, par kuras beigu stāvokli tās lietas teiktas. Jo garīgā nozīmē ar ‘Sauli’ kas aptumšošoties, ir domāts Kungs mīlestības ziņā; ar ‘Mēnesi’, kas nedošot savu gaismu /ir domāts/ Kungs ticības ziņā; ar ‘Zvaigznēm’, kas kritīsot no debess /ir domātas/ labā un patiesā atziņas, kas ies bojā; ar ‘cilvēka Dēla’ zīmi debēs /ir domāta/ Dievišķā Patiesā parādīšanās; ar ‘zemes ģintīm’, kuras vaimanāšot, /ir domāts/ visa patiesā, kas ir ticības lieta, un labā, kas ir mīlestības lieta, trūkums; ar cilvēka Dēla atnākšanu debess padebešos ar spēku un godību /ir domāta/ Kunga klātie Vārdā un atklāsmē. Ar ‘padebešiem’ apzīmēts Vārda burtiskais saturs, un ar ‘godību’ Vārda garīgais saturs. Ar ‘Eņģeļiem’ ar bazūni un stipru (lielu) balsi apzīmēta debess, no kurienes ir Dievišķais Patiesais. Ar izredzēto sapulcināšanu no četriem vējiem no debesu gala līdz to galam, apzīmēta jauna lieta Baznīcā mīlestības un ticības ziņā.

Ka nav domāts Saules un Mēness aptumsums, un zvaigžņu krišana uz zemi, ir klaji skaidrs no Pravišiem, kur teiktas tamlīdzīgas lietas par Baznīcas stāvokli, kad Kungs Pasaulē atnāks, piemēram Jezajā: *“Redzi, Jehovas diena nāk briesmīga ar dusmu iekaisumu. Debesu Zvaigznes un to zvaigznāji ar savu gaismu negaismos, Saule aptumšosies uzlecot, un Mēness neliks spīdēt savai gaismai (lumen). Es piemeklēšu ļaunumu virs zemes”* /13,9–11/; skat. arī 24,21.23. Joelā: *“Jehovas diena nāk, tumsības un tumsas diena. Saule un Mēness būs melni, un Zvaigznes ieraus savu spožumu”* (2,1.2.10; 3,15). Ecechielā: *“Es apsegšu Debess, un darīšu melnas Zvaigznes; Sauli apklāšu ar mākonī, un Mēness neliks gaismot savai gaismai; visus gaismas Gaismekļus (Luminaria) Es aptumšošu, un došu tumsību pār zemi”* (32,7.8). Ar ‘Jehovas dienu’ ir domāta Kunga atnākšana, kas notika, kad Baznīcā vairs nebija palicis pāri nekāds labais un patiesais, nedz arī kāda Kunga atzišana.

15. Lai redzētu, ka Vārda Vecā Testamenta Pravišojumi daudzās vietās bez to Garīgās nozīmes nav saprotami, gribu minēt tikai dažus, piemēram šo Jezajā: *“Tad Jehovahs liks celties pātagai pret Ašuru, kā Midiana mocībai pie Oreba klints, un Viņa zizlis būs pār jūru, ko Viņš pacels Ēģiptes ceļā. Un notiks tanī dienā, ka viņa nasta atstāsies no tava kamieša, un jūgs no tava kakla; viņš nāks pret Ajatu, ies pāri uz Migronu, pret Mišmatu viņš sūtīs (pavēlēs) savus ieročus. Tie ies cauri Mebarai, Gibejā būs mums naktsmājas, Ramah drebēs, Šaula Gibeja bēgs. Klieudz (gaudo) /stiprā/ balsi, Gallima meita, klausies Lajiša, nabaga Anatota; Madmena klaiņos; Gebimas iedzīvotāji pulcēsies; vai vēl līdz šai dienai tie neapmetīsies Nobā? Ciānas meitas kalns, Jeruzalemes pakalns, izstieps savu roku. Jehovahs izcirtīs meža biezokni ar dzelzi, un Libanons kritīs caur Cildeno”* (10,24–34).

Še sastopami vienīgi Nosaukumi, no kuriem neko nevar smelties, ja ne ar garīgā Satura palīdzību, kur visi Nosaukumi Vārdā nozīmē Debess un Baznīcas lietas. No tā Satura izprotams (kopā savēlams), kas ar tiem apzīmēts, proti, ka visu Baznīcu ir izpostījušas Zināšanas (Scientifica — ar ko apzīmētas galvenokārt zināšanas no Vārda: angl. ‘memory knowledges’; vāc. ‘Wisstuemliches’), kas visu patieso sagrozījušas, un nepatieso apstiprinājušas. Citā vietā Tai pašā Praviētī lasāms: *“Tanī dienā mitēsies Efraima skaudība (jeb greizsirdība), un Jehudas naidnieki taps izdeldēti; Efraims nesacentīsies ar Jehudu, un Jehuda nespaidīs Efraimu; bet uzlaidīsies uz pleciem Filistiešiem jūras pusē, un kopā aplaupīs Austrumu dēlus. Pret Edomu un Moabu viņi izstieps roku. Jehovahs turpretī izdelēs Ēģiptes jūras mēli, un vicinās savu roku pār upi savas dvēsmas (gara) straujuma, un satrieks to septiņos strautos, lai būtu ceļš, kur ar kurpēm /pāri iet/. Tad būs teka Viņa tautas atlikušajiem, kas būs palikuši pāri no Ašura”* (11,13–16).

Arī še neviens, nezinādams, ko atsevišķie nosaukumi tur nozīmē, neredzēs kaut ko Dievišķu; jebšu runa tur ir par Kunga Atnākšanu un, kas tad notiks — kā tas tur ir klaji skaidrs no 1. līdz 10. pantam. Kurš tātd bez garīgā satura palīdzības redzēs, ka ar tiem /vārdiem/ to kārtībā apzīmēts tas, ka tie, kuri aiz nezināšanas ir nepatiesībās, bet nav ļāvušies tikt no ļaunajiem pavedināti, griezīsies (pieies) pie Kunga, un ka Baznīca tad Vārdu sapratīs, un nepatiesības viņiem tad nekaitēs? Tamlīdzīgi ir arī tur, kur nav

tādu nosaukumu, kā Ecechielā:

“Tā sacīja Kungs Jehovih: cilvēka Dēls, saki visiem spārnainiem putniem, un visiem zvēriem laukā; sapulcējieties un nāciet, sakrājieties no apkārtnes pie mana /kaujamā/ Upura, ko Es jums upurēju, pie lielā upura uz Izraēļa kalniem: ēst gaļu un dzert asinis, ēst vareno gaļu, un dzert zemes lielkungu asinis. Ēst treķnumus līdz sātām, un dzert asinis līdz piedzerties no mana upura, ko Es jums upurēju. Pieēdieties pie mana galda no zirgiem un ratiem, un varenajiem, un visiem kara vīriem (vsk.). Tā Es došu savu godību cilšu starpā” (39,17–21).

Kurš nezina no garīgā Satura, ko nozīmē ‘upuris’, ko ‘gaļa’, un asinis, un ko ‘zirgs, rati, varenais un kara vīrs’, tas nezinaš neko citu, kā ēdīšot un dzeršot tādas lietas. Bet garīgais Saturs māca, ka ar ‘gaļas ēšanu un asiņu dzeršanu’ no upura, ko Kungs Jehovih uz Izraēļa kalniem dos, ir apzīmēta Dievišķā labā un Dievišķā patiesā uzņemšana (piesavēšanās) no Vārda; jo runa tur ir par viņu saaicināšanu pie Kunga Valstības, un sevišķi par Baznīcas nodibināšanu pie pagāniem (ciltīm) no Kunga. Kurš nevar redzēt, ka tur ar ‘gaļu’ nav domāta gaļa, nedz ar ‘asinīm’ asinis? un ka dzeršot asinis, līdz būs piedzērušies, un paēdīšoties no zirgiem, ratiem, varenajiem un visiem kara vīriem? Tamlīdzīgi teikts tūkstoš citās vietās Praviēšos.

16. Bez Garīgā Satura neviens nezina, kamdēļ Praviētim Jeremijam bija pavēlēts nopirkt sev jostu, un aplikt to ap gurniem, nevilkt to cauri ūdeņiem, un noglabāt klints plaisā pie Eifratas (Jerem. 13,1–7). Ka Praviētim Jezajam bija pavēlēts atraisīt maisu no gurniem, un noaut kurpes no savām kājām, un staigāt kailam un basam trīs gadus (Jez. 20,2.3). Ka Praviētim Ecechielam bija pavēlēts ar skujamo nazi noskūt sev galvu un bārdu, un pēc tam /tos matus/ sadalīt: trešo daļu pilsētas vidū sadedzināt, trešo pārcirst ar zobenu, trešo izkaisīt vējā, un drusciņu no tiem piesiet /savu drēbju/ stūriem, un beidzot iemest ugunī (Ecech. 5.1–4). Ka tam pašam Praviētim bija pavēlēts gulēt uz saviem labajiem un kreisajiem sāniem 390 un 40 dienas, un gatavot sev plāceni no kviešiem, miežiem, lēcām un pupām ar vērsa izkārnījumiem, un ēst to; un pa to laiku uzvest valni un ielenkumu pret Jeruzalemi, un ielenkt to (Ecech. 4,1–15). Ka Praviētim Hošejam divreiz pavēlēts ņemt sev mauku par sievu (Hoš. 1,2–9; 3,2.3); un vairākas līdzīgas lietas. Bez tam vēl, kurš bez garīgā Satura zinātu, kas apzīmēts ar visiem Sastapšanās telts (Tabernaculi) piederumiem, kā Šķirstu, Izlīdzināšanas vāku, Cherubiem, Lukturi, kvēpināšanas Altāri, vaigu Maizēm uz galda, ar aizkariem un tās /telts/ segām? Kurš bez Garīgā Satura zinātu, kas apzīmēta ar Aharona ‘svētuma Drēbēm’, tā Tuniku, Apmetni, Efodu, Urim un Tummim, Turbānu un vairākām /citām/ tā lietām? Kurš bez Garīgā Satura zinātu, kas apzīmēts ar visām tām lietām, kuras bija pavēlētas, zīmējoties uz Holokaustiēm (jeb dedzināmiem upuriem), Upuriem, Ēdamupuriem un Dzeramupuriem? tāpat par Sabatiem un Svētkiem? Patiesība ir, ka ne vismazākā lieta no tām, kas bija pavēlētas, nebūtu nozīmējusi kaut ko, kas ir Kunga, Debess un Baznīcas piederums. No šī mazuma it skaidri var redzēt, ka Garīgs Saturs ir visās un katrā Vārda lietā.

17. Ka Kungs, pasaulē būdams, runāja atbildumos, tātd, dabīgā valodā runāja garīgi, to var konstatēt no Viņa Līdzībām, kurās katram vārdam ir garīga jēga. Piemēram lai būtu līdzība par desmit Jaunavām. Viņš sacīja: *“Debesu Valstība ir līdzīga desmit Jaunavām, kuras, paņēmušas savus lukturus, izgāja pretim Līgavainim. Piecas no viņām bija prātīgas, bet piecas muļķas. Muļķās, paņēmušas savus lukturus, nepaņēma līdzī eļļu, bet prātīgās paņēma savos lukturos līdzī eļļu. Bet, Līgavainim kavējoties, visas snauda un aizmīga. Nakts vidū atskanēja sauciens: redzi, Līgavainis nāk, ejiet Viņam pretim! Tad visas tās Jaunavas pamodās un sakārtoja savus lukturus. Bet muļķās prātīgajām sacīja: dodiet mums no savas eļļas, jo mūsu lukturi dziest; bet prātīgās atbildēja, sacīdamas, lai varbūt nepietrūktu mums un jums, noejiet labāk pie pārdevējiem un nopērciet sev pašas. Bet viņām noejot pirt, nāca Līgavainis, un gatavās iegāja ar Viņu kāzās, un durvis (ieeja) tapa aizslēgtas. Un beidzot atnāca arī pārējās Jaunavas, sacīdamas: Kungs, Kungs, atver mums. Bet Viņš atbildēdams sacīja: Amen Es jums saku, Es jūs nepazīstu” (Mat.25,1–12).*

Ka atsevišķajām šajām lietām ir Garīga Nozīme, un no tam Svēts Dievišķais, to neredz /neviens cits/ kā vien tas, kurš zina, ka /Vārdā/ ir Garīgs Saturs, un kāds tas ir. Garīgajā Saturā ar ‘Dieva Valstību’ ir domāta Debess un Baznīca; ar ‘Līgavaini’ Kungs; ar ‘Kāzām’ Kunga laulība ar Debesi un Baznīcu mīlestības un ticības labajā; ar ‘Jaunavām’ apzīmēti tie, kuri pie Baznīcas pieder; ar ‘desmit’ visi, un ar ‘pieciem’ daži; ar ‘lukturiem’ ticības patiesības (vera), ar ‘eļļu’ mīlestības labais; ar ‘gulēšanu’ un ‘pamošanos’ /apzīmēta/ cilvēka dzīve pasaulē, kas ir dabīga, un viņa dzīve pēc nāves, kas ir garīga; ar ‘pirkšanu’ /apzīmēta/ sev sagādāšana; ar ‘iešanu pie pārdevējiem un eļļas pirkšanu’ — mīlestības labā sagādāšana no

citiem pēc nāves; un tā kā tad to vairs nesagādā, tad, lai gan tās ar lukturiem un bez eļļas, pie ieejas, kur bija kāzas, pienāca, viņām tomēr Līgavainis pasacīja, Es jūs nepazīstu. Tas tāpēc, ka cilvēks pēc dzīves pasaulē paliek tāds, kāds bija dzīvojis pasaulē.

No tam ir skaidrs, ka Kungs runāja vienos atbildumos, un proti tāpēc, ka /Viņš runāja/ no Dievišķā, kas bija Viņa un bija Viņa. Ka 'līgavainis' nozīmē Kungu, un 'debesu Valstība' Baznīcu; un ka 'Kāzas' nozīmē Kunga laulību ar Baznīcu mīlestības un ticības labajā; 'Jaunavas' tos, kuri pieder pie Baznīcas; 'Desmit' — visus, 'Pieci' dažus, 'Gulēšana' — dabīgu stāvokli, 'Pirkšana' — sev sagādāšanu, 'Ieeja' ieešanu Debesī, un 'nepazīšana' no Kunga puses — nebūšanu Viņa mīlestībā, to var konstatēt no daudzām vietām Praviētiskajā Vārdā, kur tās nozīmē līdzīgas lietas. Tā kā 'Jaunavas' nozīmē tos, kuri pieder pie Baznīcas, tad tik daudzkārt Praviētiskajā Vārdā teikts 'Ciānas, Jeruzalemes, Izraēļa Jaunava un Meitā'. Un tā kā 'Eļļa' nozīmē mīlestības labo, tad visi Izraēliešu Baznīcas Svētumi tika ziesti ar eļļu. Tamlīdzīgi ir pārējās Līdzībās, un visos vārdos, ko Kungs runājis un ko Evaņģēlisti uzrakstījuši, no kam nākas, ko Kungs saka, ka Viņa Vārdi ir Gars un Dzīvība (Jņ.6,63). Tamlīdzīgi ir arī ar visiem Kunga Brīnumiem, kuri bija Dievišķi, tāpēc ka tie nozīmēja dažādos stāvokļus pie tiem, kuros Baznīca no Kunga bija nodibināma. Piemēram, ka Aklie atguva redzi, nozīmēja, ka tie, kuri patiesi nebija zinājuši (bija patiesā nezināšanā), iegūs saprašanu; ka kurlie atguva dzirdi, nozīmēja, ka tie, kuri agrāk neko par Kungu un Vārdu nebija dzirdējuši, klausīsies un paklausīs; ka mirušie tika uzmodināti, nozīmēja, ka taps dzīvi tie, kuri citādi ietu garīgi bojā; un tā tālāk. Tas domāts Kunga atbildē Jāņa mācekļiem, kuri vaicāja, vai Viņš ir tas, kuram jānāk: "*Pasakiet Jānim, ko jūs dzirdat un redzat: Aklie redz, un Tizlie staigā, Spitālīgie top šķīsti, un Kurlie dzird, Mirušie ceļas augšām, un Nabagie dzird Evaņģēliju*" (Mat.11,3.4.5). Bez tam vēl, visi Vārdā minētie Brīnumi satur sevi tādas lietas, kuras ir Kunga, Debess un Baznīcas piederumi; ar to tie Brīnumi ir Dievišķi, un atšķiras no ne Dievišķiem Brīnumiem. Šīs nedaudzās lietas ir /teiktas/, lai ilustrētu, kas ir Garīgais Saturs, un ka tas ir visās un katrā Vārda lietā.

18. III — Ka no Garīgā Satura nākas, ka Vārds ir Dievišķi inspirēts, un ikvienā vārdā (in ... voce) Svēts. Baznīcā saka, ka Vārds ir Svēts, un proti tāpēc, ka Jehovah Dievs to ir runājis. Bet tā kā Svētais tā burtā nav redzams (nerādās), tad, kurš reiz tāpēc par tā Svētumu šaubās, tas vēlāk, Vārdu lasīdams, ar daudz ko tajā /savās šaubās/ nostiprinās. Jo viņš tad domā: vai šī lieta ir Svēta? Vai šī ir Dievišķa? Lai tad nu šāda domāšana neievietos (neieplūstu) daudzos un vēlāk nenostiprinātos, un šādā kārtā Kunga saistība ar Baznīcu, kurā ir Vārds, neietu bojā, tad Kungam patiesi tā Garīgo Saturu tagad atklāt, lai zinātu, kur īsti tas Svētais Vārdā slēpjas. Bet piemēri arī šo lietu paskaidros.

Vārdā ir runa te par Ēģipti, te par Ašuru, te par Edomu, par Moabu, par Ammona dēliem, par Tīru un Sidonu, par Gogu. Kurš nezina, ka ar to /cilšu/ Nosaukumiem apzīmētas Debess un Baznīcas lietas, tas var maldīties, /domādams/, ka Vārdā ir daudz runas par ciltīm un tautām, un tikai maz par Debesi un Baznīcu; tā tad daudz par zemiskām un maz par debešķīgām lietām; bet zinādams, kas ar tām /ciltīm un tautām/ jeb to nosaukumiem apzīmēts, var no maldiem nākt pie patiesības. Tamlīdzīgi ir redzot, ka Vārdā tik daudzkārt minēti ir Dārzi, Birzis, Meži, tāpat to Koki, kā Olīvkoks, Vīnkoks, Ciedrs, Papele, Ozols; kā arī tik daudzkārt Jērs, Avs, Āzis, Teļš, Vērsis; un arī Kalni, Pakalni, Ielejas, un tur Avoti, Upes, Ūdeņi, un vairākas līdzīgas Lietas. Tas, kurš nekā nezina par Vārda Garīgo Saturu, citādi domāt (jeb ticēt) nevar, it kā tikai tās lietas tur būtu domātas. Jo tas nezina, ka ar 'dārzu', 'birzi', un 'mežu' ir domāti gudrība, sapratība un zināšana; ka ar 'olīvkoku', 'vīnkoku', 'ciedru', 'papeli' un 'ozolu' ir domāts Baznīcas labais un patiesais — debešķīgs, garīgs, racionāls, dabīgs un juteklīks; ka ar 'jēru', 'avi', 'āzi', 'teļu', 'vērsi' ir domāti nevainība, labprātība un dabīga tieksme; ka ar 'kalniem', 'pakalniem' un 'ielejām' ir domātas augstākas, zemākas un viszemākās lietas Baznīcā; tāpat ka ar 'Ēģipti' ir apzīmēta zināšana, ar 'Ašuru' prāts' (ratio), ar 'Edomu' dabīgais, ar 'Moabu' labā sagānīšana (adulteratio), ar 'Ammona dēliem' patiesā sagānīšana (adulteratio); ar 'Tīru un Sidonu' patiesā un labā atziņa, ar 'Gogu' ārīga dievkalpošana bez iekšējas. Bet kad to zina, tad var domāt, ka Vārds runā ne par ko citu kā par Debešķīgām lietām, un ka tās zemiskās lietas ir tikai subjekti, kuros tās /debešķīgās/ ir. Bet piemērs no Vārda arī šo lietu apgaismo. Dāvida /psalmos/ lasāms:

"Jehovas balss pāri ūdeņiem, godības Dievs liek /pērkonam/ rūkt, Jehovah pāri lieliem ūdeņiem, Jehovas balss lauž ciedrus, Jehovah satriec Libana ciedrus un liek tiem lēkāt kā teļam; Libanam un Širjonam kā vienradžu dēlam. Jehovas balss iekrīt kā uguns liesma; Jehovas balss liek tuksnesim drebēt, liek drebēt Kadeša tuksnesim. Jehovrs balss liek stirnām dzemdēt, un atkailina mežus; bet Viņa Templī katrs teic godību" (Ps.29,3–9).

Kurš nezina, ka atsevišķās lietas tur ikvienā vārdā ir Svētas Dievišķas, tas var, ja ir tīri dabīgs, pie sevis sacīt: Kas tas, ka Jehovah sēd pāri ūdeņiem, ka ar savu balsi (per vocem) lauž ciedrus, liek lēkāt tiem kā teļam, un Libanam kā vienradža dēlam, un liek dzemdēt stirnām? un vairākas citas lietas. Jo viņš nezina, ka ar tām lietām Garīgajā Saturā ir aprakstīts Dievišķā Patiesā jeb Vārda spēks (potentia). Jo tanī Saturā ar 'Jehovas balsi', kas tur ir pērkonis, ir domāts Dievišķais Patiesais jeb Vārds savā spēkā (potentia); ar 'lieliem ūdeņiem', pāri kuriem Jehovah sēd, ir domātas tā patiesības (vera); ar 'ciedriem' un 'Libanu', ko tas lauž un satricē, ir domātas racionālā cilvēka nepatiesības; ar 'teļu' un 'vienradža dēlu' /ir apzīmētas/ dabīga un jutekliska cilvēka nepatiesības; ar 'uguns liesmu' nepatiesā tieksme; ar 'tuksnesi' un 'Kadeša tuksnesi' Baznīca, kurā nav nekā patiesa un laba; ar 'stirnām', kurām Jehovahs balss liek dzemdēt, ir domātas ciltis, kuras ir dabīgā labajā; un ar 'mežiem', ko tā atkailina, ir domātas zināšanas un atziņas, ko Vārds tām atver; kāpēc tālāk seko, ka Viņa Templi katrs teic Viņa godību, ar ko domāts, ka visās atsevišķajās Vārda lietās ir Dievišķas patiesības; jo 'templis' nozīmē Kungu, un tāpēc Vārdu, tāpat Debesi un Baznīcu; un 'godība' nozīmē Dievišķo Patieso. No še teiktā ir skaidrs, ka tur nav noviena vārda, kas neaprakstītu Dievišķo Vārda spēku pret visu sugu nepatiesībām pie dabīgiem cilvēkiem, kā arī Dievišķo spēku reformēt ciltis.

19. Ir Vārdā vēl iekšējāks Saturs, ko sauc par **Debešķīgu**, par kuru kaut kas jau iepriekš (6.nr.) teikts; bet šo saturu grūti izraisīt (atsegt — izd.), jo tas tā nekrīt saprāta domāšanā, kā gribas rosmē. Ka Vārdā ir vēl iekšējāks Saturs, ko sauc par Debešķīgu, tas tāpēc, ka no Kunga iziet Dievišķais Labais un Dievišķais Patiesais; Dievišķais Labais no Viņa Dievišķās Mīlestības, un Dievišķais Patiesais no Viņa Dievišķās gudrības. Tie abi ir Vārdā, jo Vārds ir Dievišķais Izejošais; un tā kā tie tur ir abi, tad Vārds dzīvina tos, kuri to kā svētu (svēti) lasa. Bet par šo lietu būs /vairāk/ pateikts Artikulā, kur būs rādīts, ka atsevišķajās Vārda lietās ir Kunga un Baznīcas laulība, un no tam arī labā un patiesā laulība.

20. **IV — Ka Vārda Garīgais Saturs līdz šim nebija zināms.** Darbā par *Debesi un Elli* 87.–105.nr. ir rādīts, ka visas un katra lieta, kas ir dabā, atbilst Garīgām lietām, un tāpat arī visas un katra lieta, kas ir cilvēka ķermenī. Bet kas ir Atbilstība, tas līdz šim ir nezināms. Bet Vissenajos laikos tā bija visai labi zināma lieta; jo tiem, kas tad dzīvoja, atbildumu Zinātne bija zinātņu Zinātne, un tik universāla, ka visi viņu Raksti un Grāmatas bija rakstīti Atbildumos. Ījaba Grāmata, kas ir sena Grāmata, ir pilna atbildumu. Ēģiptiešu Hieroglifi un arī Visseno Fabulas nebija nekas cits /kā atbil-dumi/. Visas Senās Baznīcas bija Debešķīgu lietu Reprēzentējošas Baznīcas; viņu Riti un arī Noteikumi (Statuta), pēc kuriem bija iekārtots viņu Kults, sastāvēja no vieniem Atbildumiem, un tamlīdzīgi arī visas Baznīcas lietas pie Jēkaba dēliem. Dedzināmie Upuri un Upuri līdz ar to atsevišķajiem piederumiem bija Atbildumi: tamlīdzīgi Tabernakls (Sastapšanās telts) līdz ar visu, kas tur bija iekšā; tāpat arī viņu Svētki, kā neraudzētas maize Svētki, telšu Svētki un pirmājo /augļu/ Svētki; arī Aharona un Levitu Priesterība, kā arī Aharona un viņa dēlu Svētuma Drēbes; un bez tam vēl visi Noteikumi un Tiesas, kuri zīmējās uz viņu kultu un dzīvi. Un tā kā pasaulē Dievišķās lietas parādās Atbildumos, tad arī Vārds ir uzrakstīts vienos atbildumos. Tāpēc arī Kungs, runādams no sava Dievišķā, runāja atbildumos; jo kas ir no Dievišķā, tas dabā krīt tādās lietās, kuras Dievišķajam atbilst, un kuras tad tās, ko sauc par Debešķīgām un Garīgām, savā klēpi glabā.

21. Mani pamācīja, ka Vissenās Baznīcas cilvēki, kura /Baznīca/ bija pirms Plūdiem, bija tik debešķīgas dabas (genio), ka runāja ar debess Eņģeļiem, un varēja ar viņiem runāt atbildumos. No tam viņu Gudrības stāvoklis bija tapis tāds, ka ko tik vien viņi virs zemes redzēja, par to domāja ne tikai dabīgi, bet reizē arī garīgi, tāpat līdzās ar Eņģeļiem. Bez tam vēl mani pamācīja, ka Chanochs (Enochs), kas pieminēts 1.Moz. (1. Mozus) /grāmatas/ 5.Nod.21–24.p. līdz ar saviem biedriem, sakrājis no to mutes atbildumus, un to zināšanu pārnesis tālāk uz pēctečiem; no kam noticies, ka atbildumu Zinātnei daudzās Āzijas Valstīs ne tikai pazina, bet arī izkopa, sevišķi Kanaanas Zemē, Ēģiptē, Asirijā, Kaldejā, Sirijā, Arābijā, Tīrā, Sidonā, Ninivē; un ka no turienes piejūras vietām tā pārnesta uz Grieķiju; bet tur tā pārvērsta par Teiksmainām lietām (in Fabulosa), kā to var konstatēt no turienes Vissenāko /iemītnieku/ rakstiem.

22. Bet kad Baznīcas Reprēzentējumi, kas bija Atbildumi, laika gaitā tika pārvērsti par Elkdievības un Maģijas piederumiem, tad tā Zinātne ar Kunga Dievišķo Gādību pakāpeniski aizmirsās, un Izraēliešu un Jūdu Cilti gāja visnotaļ bojā un izzuda (izdzisa). Šās Cilts Kults gan sastāvēja no vieniem Atbildumiem, un tāpēc Debešķīgas lietas reprēzentēja, bet viņi tomēr nezināja, ko kas nozīmēja; jo viņi bija gluži dabīgi cilvēki, un tāpēc negribēja nedz arī varēja zināt kaut ko par Garīgām lietām, tamlīdz arī ne

kaut ko par Atbildumiem.

23. Ka senlaiku Cilšu Elkdievības izcēlās no atbildumu zināšanas, tas bija tāpēc, ka visas lietas, kas uz zemeslodes parādās, ir atbilstošas, tātad ne tikai koki, bet arī lopī un visu sugu putni, tāpat zivis un pārējās lietas. Senie, kuri atbildumus Zināja (bija atbildumu Zināšanā), darināja sev attēlus, kas atbilda debešķīgām lietām, un par tiem priecājās, tāpēc ka tie nozīmēja tādas lietas, kuras pieder pie Debess un arī pie Baznīcas; un tāpēc novietoja tos ne tikai savos Tempļos, bet arī savās mājās — /tikai/ ne pielūgšanai, bet /kādas/ debešķīgas lietas atgādināšanai, kuru tie nozīmēja. Tāpēc Ēģiptē un citur bija attēloti teļi, vērsi, čūskas; tāpat zēni, sirmgalvji, jaunavas; tāpēc ka 'teļi' un 'vērsi' nozīmēja dabīga cilvēka rosmes un spēkus; 'čūskas' — jutekliska cilvēka prātīgumu, 'zēni' nevainību un labprātību, 'sirmgalvji' gudrību, un 'jaunavas' patiesā tieksmi, un tā tālāk. /Viņu/ pēcnācēji, kad atbildumu Zināšana bija aizmirsta, sāka tos Seno attēlus un tēlus, tāpēc ka tie bija novietoti Tempļos un blakus tiem, pagodināt kā Svētus, un beidzot kā Dievības. Tamlīdzīgi /notika/ arī pie citām ciltīm, kā pie Filistiešiem Ašdodā bija Dagoni, par kuru /lasāms/ 1.Sam.5,1.līdz beigām; kurš augšgalā bija kā cilvēks, un apakšā kā zivs; kurš tēls /tāds/ bija izdomāts tāpēc, ka 'cilvēks' nozīmē sapratību, un 'zivs' zināšanu, kuras lietas veido (iztaisa) vienu. Tāpēc arī Senajiem dievkalpošana (cultus) notika dārzos un birzīs, skatoties pēc to koku sugām, tāpat arī uz kalniem un pakalniem; jo 'dārzi' un 'birzīs' nozīmēja gudrību un sapratību, un ikviens koks kaut ko no tām; kā 'olīvkoks' mīlestības labo, 'vīnkoks' patieso no tā labā, 'ciedrs' racionālu labo un patieso; un 'kalns' nozīmēja visaugstāko debesi, un 'pakalns' debesi zem tās. Ka atbildumu Zinātne palika vēl pie vairākiem Austrumniekiem līdz pat Kunga atnākšanai, var redzēt (konstatēt) no Gudrajiem, kuri nāca no austrumiem pie Kunga, kad Viņš bija piedzimis; kāpēc viņiem papriekšu gāja zvaigzne, un viņi nesa sev līdzī dāvanas — Zeltu, Vīraku un Mirres (Mat.2,1.2.9.10.11). Jo 'Zvaigzne', kas gāja /viņiem/ pa priekšu, nozīmēja atziņu no Debess, 'zelts' nozīmēja debešķīgu labo, 'vīraks' garīgu labo, un 'mirres' dabīgu labo, no kurām trim lietām veidojas (ir) visa dievkalpošana (cultus). Bet Izraēliešu un Jūdu ciltij itin nekādas atbildumu zināšanas nebija, lai gan visi tās kultu piederumi, un visas caur Mozu dotās tiesas un noteikumi, un visas Vārda lietas bija tīrie atbildumi. Tas /tā notika/ tāpēc, ka sirdī viņi bija elku kalpi, un tādi, kas pat zināt nevēlējās, ka kaut kas viņu dievkalpošanā nozīmētu ko Debešķīgu un Garīgu; jo viņi gribēja, lai visas tā lietas būtu Svētas par sevi, un /svētas/ pie viņiem. Tāpēc, ja viņiem debešķīgas un garīgas lietas būtu atsegtas, viņi tās būtu ne tikai atmetuši, bet arī profānējuši; kālabad Debess viņiem bija tiktāl aizvērtas, ka viņi tikko zināja, ka mūžīga dzīvība pastāv. Ka tā tas ir, ir klaji skaidrs no tam, ka viņi neatzina Kungu, lai gan visi svētie Raksti par Viņu praviešoja, un Viņu /atnākam/ iepriekš sludināja; un tie atmeta Viņu aiz tā vienīgā iemesla, ka Viņš tiem mācīja par debešķīgu Valstību, un ne par zemisku Valstību. Jo viņi gribēja Mesiju, kas tos celtu pāri visām ciltīm visā pasaulē, nevis kādu Mesiju, kas gādātu par viņu mūžīgo labklājību. Bez tam vēl viņi apgalvo, ka Vārds sevī saturot daudz noslēpumu, ko sauc par mistiskām lietām, bet negrib zināt, ka tas ir par Kungu; bet grib zināt, kad saka, ka tie zīmējoties uz zeltu.

24. Ka atbildumu Zinātne, ar kuras palīdzību tiek sniegts Vārda garīgais Saturs, pēc tiem laikiem netika atsegta, tas tāpēc, ka Kristieši primitīvajā Baznīcā bija pārāk vientiesīgi, lai viņiem to varētu atsegt; jo ja tā būtu atsegta, viņiem no tās nebūtu bijis nekāda labuma, nedz arī viņi būtu to sapratuši. Pēc tiem laikiem iestājās tumsība pār visu Kristīgo /zemju/ apli, /proti/ pāvestu Kundzības, un tajā esošo pēc; un kuri ir tās nepatiesībās nocietinājušies, tie nevar, nedz arī grib aptvert kaut ko garīgu, tātad, kas ir Vārdā dabīgo lietu atbilstība garīgajām; jo tā viņi pārliecinātos, ka ne Pēteris ir domāts ar 'Klinti' (per Petram), bet Kungs kā Klints (Petra); un pārliecinātos arī, ka Vārds līdz pat visiekšējākām lietām tajā ir Dievišķs, un ka Pāvesta Diktējums attiecībā pret to ir nekas (nullius). Bet pēc Reformācijas, tāpēc ka tad sāka ticību un labprātību (darbīgo tuvākmīlestību — izd.) vienu no otras šķirt, un pagodināt Dievu trijās Personās, tātad trīs Dievus, kurus domāja esam vienu, debešķīgās patiesības no viņiem tika paslēptas; un ja tās būtu atsegtas, viņi tās būtu viltojuši, un attiecinājuši uz vienīgo ticību, un nepavisam uz labprātību un mīlestību. Tā viņi būtu arī aizvēruši sev debesi.

25. Ka Vārda Garīgais Saturs pašlaik ir Kunga atsegts, tas tāpēc, ka tagad ir atklāta īsta patiesā Doktrīna, un šī Doktrīna, nevis kāda cita, ar Vārda garīgo Saturu saskan. Tas Saturs ir apzīmēta arī ar Kunga parādīšanos 'Debess padebešos ar godību un spēku' (Mat.24,30.31), kurā Nodaļā runa ir par laikmeta izbeigšanos, ar ko domāts Baznīcas beigu laiks. Vārda atvēršana tā garīgā Satura ziņā ir apsoltā arī Apokalipsē, kur tā ir domāta ar 'balto Zirgu' un ar 'lielo Mielastu', pie kura visi ir aicināti (19,11–18). Ka tas garīgais saturs vēl ilgi netiks atzīts, kā to dara vienīgi tie, kuri ir doktrīnas nepatiesības,

sevišķi zīmējoties uz Kungu, un tāpēc patiesības (vera) nepielaiž, tas domāts Apokalipsē ar 'Zvēru' un ar 'zemes Ķēniņiem', kuri karos pret Sēdētāju uz baltā Zirga (19,19.p.). Ar 'Zvēru' tur domāti Pāvestieši (kā 17,3.p.), un ar 'zemes Ķēniņiem' domāti Reformētie (protestanti — izd.), kuri ir doktrīnas nepatiesībās.

26. V — **Ka Vārda garīgais saturs arī pēc šī laika netiek sniegts nevienam, kā vien tiem, kuri ir istā patiesajā no Kunga.** Iemesls ir tas, ka neviens nevar garīgo saturu redzēt kā vienīgi no Kunga, un ja tas nav istā patiesajā (dsk.) no Viņa; jo Vārda garīgais saturs runā vienīgi par Kungu un par Viņa Valstību; un tas Saturs ir tas, kurā ir Viņa Eņģeļi Debesī, jo tas tur ir Viņa Dievišķais Patiesais. Šim /patiesajam/ cilvēks var nodarīt varmācību (violare), ja zina atbildumus (ir atbildumu zināšanā), un ar to palīdzību grib ar paša sapratību izpētīt Vārda garīgo saturu; jo ar dažiem atbildumiem, kas viņam zināmi, viņš var tā saturu sagrozīt, un to izlietot arī nepatiesību apstiprināšanai, un tā būtu varmācības nodarīšana Dievišķajam Patiesajam un arī Debesij. Tāpēc, ja kāds pats no sevis un ne no Kunga grib to saturu atvērt, tad Debess viņam aizveras, un kad tā aizvērtā, tad cilvēks vai nu neko neredz, vai garīgi aušo (insanit). Iemesls vēl ir tas, ka Kungs ar Vārda palīdzību ikvienu māca, un māca ar tām patiesībām, kuras cilvēkam jau ir, un tieši jaunas viņam nesniedz neielej; kāpēc, ja cilvēks Dievišķās patiesībās nav, vai ir tikai nedaudzās patiesībās un reizē arī nepatiesībās, tad no šīm /nepatiesībām/ var patiesības viltot — kā to arī dara ikkurš hairetiķis ar pašu burtisko Vārda saturu, kā tas ir zināms.

Lai tad nu kāds neieietu Vārda garīgajā saturā, vai lai tas īsto patieso, kas tajā saturā ir, nesagrozītu, Kungs ir nolīcis sardzes, kas Vārdā domātas ar 'Cherubiem'. Ka tādas sardzes ir nolīktas, tas man tika reprezentēts šādi:

Bija man velēts (dots) redzēt lielus makus, izskatā kā maisus, kuros glabājās liels daudzums sudraba; un tā kā tie bija atvērti, tad es jautu, ka ikviens varētu tur ieguldīto sudrabu paņemt, pat nolaupīt. Bet blakus tiem maisiem sēdēja divi Eņģeļi — sargi. Vieta, kur tie bija nolikti, izskatījās kā kāda sile stallī. Blakus Istabā bija redzamas pieklājīgas (modestae) Jaunavas līdz ar kādu tiklu Sievu; un tās Istabas tuvumā stāvēja divi mazi Bērni, un sacīts tika, ka ar tiem nav jārotaļājas bērnišķīgi, bet gudri. Pēc tam parādījās kāda Mauka, un tad vēl gulošs beigts Zirgs. Kad biju tās lietas redzējis, mani pamācīja, ka ar tām bija reprezentēts Vārda burtiskais saturs, kurā ir garīgs saturs. Tie lielie ar sudrabu pilnie maki nozīmēja patiesā atziņas lielā daudzumā; ka tie bija atvērti, un tomēr Eņģeļu sargāti, tas nozīmēja, ka katrs var no turienes patiesā atziņas ņemt, bet sargāts tiek, ka neviens neviltoja garīgo Saturu, kurā ir tīras patiesības. Sile stallī, kurā tie maki gulēja, nozīmēja garīgu pamācību saprātam, jo to nozīmēja sile, tāpēc ka zirgs, kurš no tās ēd /nozīmē/ saprātu. Pieklājīgās jaunavas, kuras bija redzamas blakus istabā, nozīmēja patiesā rosmes, un tiklā sieva labā un patiesā saistību. /Tie/ bērni turpat nozīmēja gudrības nevainību, jo tie bija Eņģeļi no Trešās debess, kuri visi izskatās kā bērni. /Tā/ mauka līdz ar to beigto zirgu nozīmēja Vārda viltošanu, ko daudzi pašlaik dara, no kam visa patiesā saprašana iet zudumā, jo 'mauka' /vispār/ nozīmē viltošanu, un 'beigts zirgs' nekādu (nullum) patiesā saprašanu.

KA VĀRDA BURTISKAIS SATURS IR TĀ GARĪGĀ UN DEBEŠĶĪGĀ SATURA BĀZE, IETVERE UN NOSTIPRINĀJUMS

27. Ikvienā Dievišķā Darbā ir savs Pirmais, Vidējais un Pēdējais, un Pirmais iet cauri Vidējam līdz Pēdējam, un šādā kārtā tas izpaužas (existit) un pastāv. No tam nākas, ka Pēdējais ir **Bāze**. Tad, Pirmais ir vidējā un caur Vidējo ir Pēdējā; šādā kārtā Pēdējais ir **Ietvere** (Continens). Un tā kā Pēdējais ir Ietvere un Bāze, tad tas ir arī **Nostiprinājums** (Firmamentum).

28. Izglītots /cilvēks/ aptver, ka tos **Trīs** var saukt par Mērķi, Cēloni un Darījumu (Effectus), tāpat par Esmi, Tapšanu (Fieri) un Izpaušmi (Existere), un ka Mērķis ir Esme, Cēlonis ir Tapšana, un Darījums ir Izpaušme; tātad, ka ikvienā pabeigtā lietā ir Trijība, ko sauc par Pirmo, Vidējo un Pēdējo; tāpat par Mērķi, Cēloni un Darījumu; un vēl par Esmi, Tapšanu un Izpaušmi. Kad šīs lietas ir aptvertas, tad aptver arī, ka ikviens Dievišķs Darbs savā Pēdējā ir pilns (completum) un pilnīgs; un vēl, ka savā Pēdējā, kas ir Trijība, ir Viss, tāpēc ka tajā ir reizē /tās trīs/ Iepriekšējās lietas.

29. No tam nākas, ka ar /skaitli/ **Trīs** Vārda Garīgajā Saturā domāts /kaut kas/ pilns (completum) un pilnīgs, un tāpat viss reizē. Un tā kā lādas lietas ar to skaitli apzīmētas, tad tas Vārdā

izlietots ikreiz, kad kaut kas tāds apzīmēts, piemēram šajās: *Ka Jezaja staigāja kails un bass Trīs Gadus* (Jez.20,3). *Ka Jehovah Trīsreiz sauca Samuelu, un Samuels Trīsreiz tecēja pie Ela, un ka Ela Trešo reizi saprata* (1.Sam.3,1–8). *Ka Jonatāns sacīja Dāvidam, lai tas paslēpjas laukā Trīs dienas; ka Jonatāns vēlāk izsaus Trīs bultas akmenim sānis; un ka pēc tam Dāvids Trīs reizes paklanījās Jonatāna priekšā* (1.Sam.20,5.12–41). *Ka Elija izstiepās pār atraitnes dēlu Trīs reizes* (1.Ķēn.17,21). *Ka Elija lika liet ūdeni uz to dedzināmo upuri Trīs reizes* (1.Ķēn.18,34). *Ka Jēzus sacīja, ka Debesu Valstība ir līdzīga raugam, ko sieviete ņēmusi paslēpa Trijos Mēros /miltu/, tiekams viss uzrūga* (Mat.13,33). *Ka Jēzus sacīja Pēterim, ka tas Trīsreiz Viņu noliegs* (Mat.26,34). *Ka Kungs Trīsreiz sacīja Pēterim: vai tu Mani mīli?* (Jņ.21,15.16.17). *Ka Jona bija valzīvs vēderā Trīs dienas un Trīs naktis* (Jon.2,1.2). *Ka Jēzus sacīja, ka noplēšis Templi, un Viņš to Trijās dienās uzcelš* (Jņ.2,19/ Mat.26,61). *Ka Jēzus Ģetsemanē Trīs reizes lūdza Dievu* (Mat.26,39–44). *Ka Jēzus Trešā dienā uzcēlās* (Mat.28,1). Bez šīm ir vēl daudz citas vietas, kur minēts **Trīs**; un minēts /ir tur/, kur ir runa par kaut ko, kas ir pabeigts un pilnīgs, tāpēc ka tas ar šo skaitli apzīmēts.

30. Šīs lietas šie iepriekš pateiktas turpmākā labad, lai tās ar saprātu (intellectualiter) aptvertu; bet šie tikai, lai aptvertu, ka Vārda dabīgais saturs, kas ir tā burtiskais Saturs, ir tā garīgā Satura un debešķīgā Satura Bāze, Ietvere un nostiprinājums.

31. Ka Vārdā ir trīs Saturi, tas iepriekš 6. un 19.nr. pateikts, un tad vēl, ka Debešķīgais Saturs ir tā Pirmais, Garīgais Saturs ir tā Vidējais, un dabīgais Saturs tā Pēdējais. No tam prātīgs (rationalis) Cilvēks var secināt, ka Vārda Pirmais, kas ir debešķīgs, iet cauri tā Vidējam, kas ir garīgs, līdz tā Pēdējam, kas ir dabīgs; un ka šādā kārtā tā Pēdējais ir **Bāze**; tad, ka tā Pirmais, kas ir debešķīgs, ir iekšā tā Vidējam, kas ir garīgs, un caur šo ir tā Pēdējā, kas ir dabīgs; un ka tāpēc tā Pēdējais, kas ir dabīgs, un ir Vārda burtiskais Saturs, ir **Ietvere**; un būdams Ietvere un Bāze, ir arī **Nostiprinājums**.

32. Bet kā šīs lietas top, to īsumā nevar pateikt. Tās ir arī Noslēpumi, kuros ir Debess Eņģeļi, un kuri, cik iespējams (cik tas var notikt), būs izrisināti Apcerējumos, kas minēti Priekšvārdā *Mācībai par Kungu*, un būs ņemti no Eņģeliskas Gudrības /iztirzājumos/ par *Dievišķo Gādību, Visspēcību, Visuresmi, Vizināšanu*, un par *Dievišķo Mīlestību un Dievišķo Gudrību*, tāpat par *Dzīvi*. Pašlaik pietiek, ka no iepriekš teiktā var secināt, ka Vārds, kas ir īsti Dievišķs Darbs Cilvēku Dzimuma Glābšanai, sava pēdējā satura ziņā, kurš ir Dabīgs, un ko sauc par burtisko Saturu, ir divu tā iekšējāko Saturu Bāze, Ietvere un Nostiprinājums.

33. No sacītā secināms, ka Vārds bez tā burtiskā Satura būtu kā kāda Pils bez pamata, tātad kā Pils gaisā un ne uz zemes, un kas būtu kā tās ēna, kas izzūd. Tāpat arī, ka Vārds bez tā burtiskā satura būtu kā kāds Templis, kurā ir daudz (vairāki) Svētumu, un tā vidū Vissvētākā vieta, bet bez Jumta un Sienām, kuri ir tā Ietveres; kuru ja nebūtu, vai ja tos atņemtu nost, tad tā Svētumus zagļi izlaupītu, vai zemes zvēri un debess putni (spārnaiņi) apgānītu, un tie /svētumi/ izjuktu. Tamlīdzīgi būtu, kā ja sastapšanās Telts (Tabernaculum) — kurā visiekšēji bija derības Šķirsts, un vidū zelta Lukturis, zelta Altāris ar kvēpinājumiem uz tā, tāpat Galds ar vaigu (jeb 'priekšā liekamām') maizēm, kas bija tās /Telts/ Svētumi — būtu bijusi bez saviem pēdējiem /piederumiem/, kuri bija Segas un Priekšdari. Vārds bez sava burtiskā satura būtu pat kā cilvēka Ķermenis bez saviem Apvalkiem, ko sauc par Ādām, un bez Balstiem, ko sauc par Kauliem; bez šiem un tiem visi tā Iekšējākie /orgāni/ izplūstu. Un tas būtu kā Sirds un Plaušas Krūšu kurvī, bez apvalka, ko sauc par plaušu Plēvi, un bez saviem balstiem, ko sauc par Ribām. Vai kā Smadzenes bez sava apvalka, ko sauc 'Dura mater', un bez sava kopējā Pārvalka, Ietveres un Nostiprinājuma, ko sauc par Galvas kausu. Tamlīdzīgi būtu ar Vārdu bez tā burtiskā satura, kāpēc Jezajā teikts, ka "Jehovah pār visu godību rada apsegu" (4,5).

34. Tāpat būtu ar Debesīm, kur ir Eņģeļi, bez Pasaules, kur ir Cilvēki. Cilvēku Dzimums ir to Bāze, Ietvere un Nostiprinājums, un pie cilvēkiem un viņos ir Vārds. Jo visas Debesis izšķir divās Valstībās, kuras sauc par Debešķīgo Valstību un Garīgo Valstību. Šīs divas Valstības balstās uz dabīgās Valstības, kurā ir cilvēki. Tamlīdzīgi tātad ir arī ar Vārdu, kas ir pie cilvēkiem un ir cilvēkos. Ka Eņģeliskās Debesis izšķiras divās Valstībās, Debešķīgā un Garīgā, skaties Darbā par *Debesi un Elli*, 20.–28.nr.

35. Ka Vecā Testamenta Praviēši reprezentēja Vārda ziņā Kungu, un tādā kārtā apzīmēja Baznīcas Doktrīnu no Vārda, un ka tāpēc viņi nosaukti par 'cilvēka Dēliem', tas rādīts *Mācībā par Kungu* 28.nr.; no kā secināms, ka viņi ar to, ko dažādos veidos cieta un izturēja, reprezentēja varmācību, ko Jūdi nodarīja Vārda burtiskajam Saturam. Piemēram, ka Praviēti Jezaja novilkā maisu no saviem gurniem, un noāva kurpes (vsk.) no savām kājām (vsk.), un staigāja kails un bass trīs gadus (Jez. 20,2.3). Tamlīdzīgi,

ka Praviētis Ecechiels ar skuvēja nazi noskuva (vilka pār) galvu un bārdū, un trešo daļu matu pilsētas vidū sadedzināja, trešo daļu pārcirta ar zobenu, un trešo izkaisīja vējā, un drusku no tiem piesēja /savu svārku/ stūriem (spārniem), un beidzot iemeta uguni (uguns vidū) un sadedzināja (Ecech.5,1–4). Tā kā Praviēši reprezentēja Vārdu, un tāpēc nozīmēja Baznīcas Doktrīnu no Vārda, kā iepriekš teikts, un tā kā ar 'galvu' apzīmēta gudrība no Vārda, tad ar 'galvas matiem' un ar 'bārdū' bija apzīmēta patiesā Pēdējā /pakāpe/. Tā kā šāda bija to lietu nozīme, tad galvu sev noskūt, un arī Plikgalvim rādīties nozīmēja lielas bēdas un arī lielu negodu. Aiz šī un ne aiz cita iemesla notika, ka Praviētis noskuva savas galvas matus un bārdū, lai ar to reprezentētu Jūdu Baznīcas stāvokli Vārda ziņā. Aiz šī un ne aiz cita iemesla saplosīti no divām lācenēm tika četrdesmit divi zēni, kuri /praviēti/ *Elizu nosauca par Plikgalvi* (2.Ķēn.2,23.24), jo Praviētis reprezentēja Vārdu, kā iepriekš teikts, un 'Plikgalvība' nozīmēja to bez tā pēdējā satura. Ka Nazirietis reprezentēja Kungu kā Vārdu tā pēdējās lietās, būs redzams nākamajā Artikulā (49.nr.); kāpēc viņiem bija noteikts ļaut galvas matiem augt un neko no tiem neskūt. 'Nazirietis' Ebreju Valodā arī nozīmē galvas Matus. Noteikts bija arī augstajam Priesterim neskūt galvu (3.Moz.21,10); tamlīdzīgi arī ģimenes Tēvam (3.Moz.21,5). No tam nācās, ka Plikgalvība viņiem bija liels negods, kā to var konstatēt no šīm vietām:

“Visiem galvas /noskūtas/ Plikas, un ikviena Bārda noskūta” (Jez.15,2; Jerem.48,37). *“Uz visiem viņu vaigiem būs kauns, un visiem galvas būs Plikas”* (Ecech.7,18). *“Ikviena Galva plika, un ikviens plecs /noberzts/ bez matiem”* (Ecech. 29,18). *“Uz visiem gurniem likšu uzvilkt maisu, un ikvienu galvu darišu pliku”* (Amos.8,10). *“Noskuj sev galvu un nocērp sev /matus/ savu baudījumu dēlu dēļ; un izplet savu pleiķi, tāpēc ka tie no tevis aizgājuši”* (Mich.1,16). Še ar 'Pleiķi' un tā 'izplešanu' apzīmēta Vārda patiesā pēdējās tā lietās viltošana, kuras viltojot, kā Jūdi to darīja, viss Vārds ir izpostīts; jo Vārda pēdējās lietas ir tā balsti un atbalsti, un pat ikviens vārds (vox) ir tā debešķīgo un garīgo patiesību balsts un atbalsts. Tā kā 'galvas Mati' nozīme Patieso pēdējās lietās (in ultimis), tad Garīgajā Pasaulē visi, kas Vārdu nīcina, un tā burtisko saturu vilto, parādās Plikgalvjī; bet kas to tur godā un mīl, tie parādās ar pieklājīgiem matiem. Par šo skaties arī turpmāk — 49.nr.

36. Vārds savā pēdējā jeb dabīgajā saturā, kas ir tā burtiskais saturs, ir apzīmēts arī ar 'Svētās Jeruzalemes Mūri', kas bija celts no Jaspida, un tā 'mūra pamatiem', kuri bija Dārgakmeņi, tāpat arī ar 'Vārtiem', kas bija Pērles. (Apok.21,18–21); jo ar 'Jeruzalemi' ir apzīmēta Baznīca Doktrīnas ziņā. Bet par šīm lietām /runa būs/ nākamajā Artikulā. No teiktā nu var konstatēt, ka Vārda burtiskais saturs, kurš ir dabīgs, ir tā iekšējāko saturu, kuri ir garīgais un debešķīgais, Bāze, Ietvere un Nostiprinājums.

KA DIEVIŠĶAIS PATIESAIS VĀRDA BURTISKAJĀ SATURĀ IR SAVĀ PILNUMĀ, SAVĀ SVĒTUMĀ UN SAVĀ SPĒKĀ

37. Ka Vārds savā burtiskajā saturā ir savā pilnumā, savā svētumā un savā spēkā, tas tāpēc, ka divi agrākie jeb iekšējākie saturi, kurus sauc par garīgo un debešķīgo, reizē ir tā dabīgajā saturā, kurš ir burtiskais saturs, kā iepriekš (31.nr.) teikts. Bet kā tie tur reizē ir, tas tagad īsumā būs pateikts.

38. Debesī un Pasaulē pastāv secības Kārtība (Ordo succesivus) un Vienkopus Kārtība (Ordo simultaneousus). Secības Kārtībā viena lieta seko un iet pakāļ otrai, no visaugstākajām līdz pat viszemākajām; bet vienkopus Kārtībā ir viena lieta blakus otrai, no visiekšējākām līdz pat visārējākām. Secības Kārtība ir kā Kolonna ar kāpieniem no visaugstākā līdz viszemākajam; bet vienkopus Kārtība ir kā kāda Lieta sakarīga ar perifērijām no centra līdz virspusei. Tagad pasacīsim, kā secības Kārtība top Pēdējā /pakāpē/ par vienkopus Kārtību. Tas notiek šādā kārtā: Visaugstākās lietas secības Kārtībā top par visiekšējām vienkopus Kārtībā, un viszemākās secības Kārtībā top par visārējākām vienkopus Kārtībā. Salīdzinājumā tas ir, kā ja pakāpju Kolonna nosēzdamās taptu par sakarīgu plakanu ķermeni. Tā veidojas Vienkopējais no Secīgā, un tā tas ir visās un katrā lietā dabīgajā Pasaulē, un visās un katrā lietā garīgajā Pasaulē; jo it visur ir savs Pirmais, Vidējais un Pēdējais, un Pirmais cauri Vidējam tiecas un iet uz savu Pēdējo.

Tagad /runāsim/ par Vārdu. Debešķīgais, Garīgais un Dabīgais iziet no Kunga secības Kārtībā, un savā Pēdējā saturā tie ir vienkopus Kārtībā; un tā tagad debešķīgais un garīgais Vārda saturi reizē ir tā dabīgajā saturā. To aptverot, var redzēt, kā Vārda dabīgais saturs, kas ir tā burtiskais saturs, ir bāze,

ietvere un nostiprinājums tā garīgajam un debešķīgajam saturam; un tad, kā Dievišķais Labais un Dievišķais Patiesais Vārda burtiskajā saturā ir savā Pilnumā, savā Svētumā un savā Spēkā.

39. No šē sacītā var spriest (constare), ka Vārds ir pats /īstenais/ Vārds savā burtiskajā saturā, jo šajā iekšā ir gars un dzīvība: garīgais saturs ir tā gars, un debešķīgais saturs ir tā dzīvība. Tas ir, ko Kungs saka: “*Vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība*” (Jņ.6,63). Kungs savus vārdus runāja Pasaules priekšā un dabīgā nozīmē. Garīgā nozīme un debešķīgā nozīme bez dabīgās nozīmes, kura ir burtiskā nozīme, nav Vārds, jo tās /nozīmes jeb saturi/ tad būtu kā gars un dzīvība bez ķermeņa; un būtu (ir), kā iepriekš 33.nr. teikts, kā kāda pils, kurai trūkst pamata (bāzes).

40. Vārda burtiskā satura patiesības pa daļai nav kailas patiesības, bet ir patiesā šķitumi, un it kā līdzības un salīdzinājumi, ņemti no tādām lietām, kuras ir dabā, tātad ir pielāgotas un piemērotas vieniesīgo un arī bērnu aptverei. Bet tā kā tās ir atbildumi, tad tās ir īstā patiesā uzņēmēji un mājokļi; un tās ir kā trauki, kuri /to patieso sevī/ iekļauj un ietver — tamlīdzīgi kā Kristalla kauss iekļauj sevī cēlu vīnu, un tamlīdzīgi kā sudraba bļoda ietver ēdienus (ēdamas barības); un ir arī tamlīdzīgi ka drēbes, kas ietērpj kā autiņi bērnu, un kā glīts tērps jaunavu. Tie ir arī kā dabīgā cilvēka zināšanas, kuras ietver sevī garīgā cilvēka patiesā jausmas un rosmes. Pašas kailās patiesības, kuras iekļautas, ietvertas, ietērtas un aptvertas, ir Vārda garīgajā saturā, un kails labais (dsk.) ir tā Debešķīgajā saturā. Bet to ilustrēsim /ar piemēriem/ no Vārda.

“*Jēzus sacīja: Vai jums, Rakstu mācītāji un Farizeji, ka jūs šķīstījat kausa un bļodas ārpusi, bet iekšpusēs ir pilnas laupījuma un negausības. Aklais Farizej, šķīsti papriekš kausa un bļodas iekšpusi, lai arī ārpusē būtu tīra*” (Mat.23,25.26). Šē Kungs runā ar ārīgu lietu palīdzību, kuras ir /iekšējāko lietu/ ietvērējas; un saka ‘kauss’ un ‘bļoda’; un ar ‘kausu’ ir domāts vīns, un ar ‘vīnu’ Vārda patiesais; un ar ‘bļodu’ ir domāta barība, un ar ‘barību’ Vārda labais. Ar kausa un bļodas iekšēju šķīstīšanu ir domāta iekšējāko lietu šķīstīšana ar Vārda palīdzību, kuras lietas ir gribēšanas un domāšanas, tātad mīlestības un ticības lietas; ar to, ka tādā kārtā ārpusē ir tīra, ir domāts, ka šādā kārtā arī ārīgākās lietas ir šķīstas, kuras ir darbi un runāšana, jo šis savu būtību gūst no tām.

Vēl “*Jēzus sacīja: Bija kāds bagāts cilvēks, kurš tērpās purpurā un smalkā audeklā, un iepriecinājās greznībā; un bija arī kāds nabags, vardā Lācars, kurš, vātīm apklāts, gulēja nomests tā pagalma priekšā*” (Lūk.16,19.20). Ari šē Kungs runāja dabīgā kārtā (per naturalia) atbildumos, kuri ietvēra sevī garīgas lietas. Ar ‘bagāto cilvēku’ domāta Jūdu Ciltis, kas nosaukta par bagātu tāpēc, ka tai bija Vārds, kurā ir garīgas bagātības; ar ‘purpuru’ un ‘smalko audeklu’, kuros viņš tērpās, apzīmēts Vārda labais un patiesais: ar ‘purpuru’ tā labais, un ar ‘smalko audeklu’ tā patiesais; ar ‘iepriecināšanos ik dienas greznībā’ apzīmēta priecēšanās, ka tai tas /vārds/ bija un tā to lasīja; ar ‘nabaga Lācaru’ ir domāta Ciltis (t.i., pagāniskās Ciltis), kurām Vārda nebija; ka Jūdi tos nicināja un atmeta, ir domāts ar to, ka Lācars, vātīm apklāts, gulēja nomests bagātā pagalma priekšā. Ka ar ‘Lācaru’ ir domāti Pagāni (Ciltis), tas tāpēc, ka Kungs Pagānus mīlēja, tāpat kā Lācaru, kurš no mirušiem tika uzmodināts un ko Kungs mīlēja (Jņ.11,3.5.36); un ir nosaukts par Viņa draugu (Jņ.11,11), un gulēja pie galda līdz ar Kungu (Jņ.12,2). No šīm divām vietām ir skaidrs, ka Vārda burtiskā satura patiesais un labais (dsk.) ir it kā trauks un it kā drēbes kailajam patiesajam un labajam, kas apslēpts Vārda garīgajā un debešķīgajā saturā.

41. Tā kā Vārds burtiskajā saturā ir šāds, tad secināms, ka tie, kuri ir Dievišķajā patiesajā (dsk.) un ticībā, ka Vārds iekšēji savā klēpī ir Svēts Dievišķais, un vēl vairāk tie, kuri tic (ir ticībā), ka Vārds ir tāds sava garīgā un debešķīgā satura pēc, kad apgaismībā no Kunga Vārdu lasa, redz Dievišķās patiesības (vera) dabīgā gaismā; jo debess gaisma, kurā ir Vārda garīgais saturs, ieplūst dabīgajā gaismā, kurā ir Vārda burtiskais saturs, kā arī cilvēka saprašana, ko sauc par racionālu domāšanu (rationale), tos apgaismo, un dara, ka tie redz un atzīst Dievišķās patiesības, kur tās izceļas /redzamas/ un kur tās apslēptas. Šis līdz ar Debess gaismu ieplūst dažos, palaikam arī /viņiem pašiem to/ nezīnot.

42. Tā kā mūsu Vārds savā visiekšējā klēpī (in ... sinu) tā debešķīgā satura pēc ir kā liesma, kas aizdedzina, un savā vidējā klēpī garīgā satura pēc ir kā gaisma, kas apgaismo, tad Vārds savā pēdējā klēpī tā dabīgā satura pēc, kurā ir abi iekšējākie /saturi/, ir kā rubīns un dimants: debešķīgās liesmas pēc kā rubīns, un garīgās gaismas pēc kā dimants. Tā kā Vārds savā burtiskajā saturā tā caurspīdības pēc ir tāds, tad Vārds šajā saturā ir domāts ar **Jeruzalemes mūra Pamatiem**; ar **Urim un Thummim** Aharona efodā; ar **Ēdenes Dārzu**, kur bija Tīras Ķēniņš; tāpat arī ar **Sastapšanās telts Priekškariem un Segām**; un ar **Jeruzalemes Tempļa Ārējiem /piederumiem/**, bet pašā savā /īstenajā/ godībā ar Kungu, kad Viņš pārveidojās (Bībelē tulkots ‘tapa apskaidrots’).

43. *Ka Vārda burtiskā satura patiesības ir domātas ar Jaunās Jeruzalemes mūra Pamatiem Apokalipsē 21. Nod., secināms no tam, ka ar 'jauno Jeruzalemi' ir domāta jauna Baznīca Doktrīnas ziņā — kā Mācībā par Kungu (62.63.nr.) rādīts; kāpēc ar tās 'mūri' un tās 'mūra pamatiem' nevar domāt neko citu kā Vārda Ārieni, kas ir tā burtiskais saturs; jo tas ir, no kā ir Doktrīna, un Doktrīnas pēc Baznīca; un tā /doktrīna/ ir kā mūris ar pamatiem, kas to pilsētu ieslēdz un sarga. Par jaunās Jeruzalemes Mūri un par tā Pamatiem Apokalipsē lasāms sekošais: "Enģelis mērīja Jeruzalemes pilsētas Mūri 144 olektis, kas bija cilvēka, tas ir, enģeļa mērs. Un Mūrim bija divpadsmit Pamati, ikviena dārga Akmeņa izrotāti: pirmais Pamats bija Jaspīds, otrais Safīrs, trešais Chalcedons, cerurtais Smaragds, piektais Sardonijs, sestais Sardis, septītais Chrizolīts, astotais Berils, deviņtais Topazs, desmitais Chrizoprazs, vienpadsmitais Hiacints, divpadsmitais Ametists" (21.17.18.19.20). Ar skaitli 144 apzīmēts viss tās Baznīcas patiesais un labais (dsk.) no doktrīnas no Vārda burtiskā satura, tamlīdzīgi arī ar 'divpadsmit'; ar 'cilvēku' apzīmēta sapratība, ar 'enģeli' Dievišķais patiesais, no kā tā /doktrīna/ ir; ar 'mēru' tās kādība, ar 'mūri' un tā 'pamatiem' Vārda burtiskais saturs, un ar 'dārgajiem akmeņiem' Vārda patiesais un labais (dsk.) savā kārtībā, no kura /veidota/ Doktrīna, un ar Doktrīnas palīdzību Baznīca.*

44. *Ka Vārda burtiskā satura patiesais un labais (dsk.) ir domāts ar Urim un Thumim. Urim un Thumim (Gaisma un Taisnība) bija uz Aharona Efoda (vecajā Bībeles tulkojumā: plecu sega), ar kura priesterību reprezentēts Kungs Dievišķā Labā ziņā, un /Viņa/ glābšanas Darba ziņā. Ar priesterības jeb svētuma Drēbēm bija reprezentēts Dievišķais Patiesais no Dievišķā Labā; ar Efodu bija reprezentēts Dievišķais Patiesais savā pēdējā /izteiksmē/, tāvad Vārds burtiskajā saturā, jo tas ir Dievišķais Patiesais savā pēdējā /izteiksmē/, kā iepriekš teikts; tāpēc ar divpadsmit dārgajiem Akmeņiem un /tajos iegravētiem/ divpadsmit Izraēļa Ģintu vārdiem, kas bija Urim un Thumim, bija reprezentētas Dievišķās Patiesības no Dievišķā Labā visas vienkopus. Par šīm lietām tā lasāms Mozus /grāmatā/:*

"Tiem būs taisīt Efodu no /zelta,/ zila un /sarkana/ purpura, divreiz krāsota karmezina un šķetinātām dzijām. Pēc tam būs taisīt tiesas Pektorāliju (krūšu vainadziņš) kā (secundum opus) tā Efoda darbu, un piepildīt to ar akmens pildījumu, četrām rindām akmeņu: Piropu, Topazu un Smaragdu — pirmā rindā; Chrizoprazu, Safīru un Dimantu — otrā rindā; Ciānu, Achatu un Ametistu — trešā rindā; Talasiju, Sardiju un Jaspīdu — ceturtā rindā. Šiem akmeņiem jābūt pēc Izraēļa dēlu Vārdiem; zīmoga griezumā tiem jābūt pēc viņu Vārdiem — pārstāvēt tās 12 Ģintis. Un Aharonam būs nest uz tiesas Pektorālija Urim un Thumim, un tiem jābūt virs Aharona sirds, ieejot /svētnīcā/ Jehovas priekšā" (2.Moz.28,6.15–21./29./30).

Kas ir reprezentēts ar Aharona Drēbēm, viņa Efodu, Apmetni, Tuniku, Tiāru (tulkots arī 'cepure' un 'turbāns'), Jostu, ir izskaidrots *Debešķīgajos Noslēpumos* attiecīgā Nodaļā; kur rādīts, ka ar Efodu reprezentēts Dievišķais Patiesais savā pēdējā /izteiksmē/; ka ar dārgajiem Akmeņiem tur reprezentētas patiesības, kurām spīd cauri labais; ar divpadsmit dārgajiem akmeņiem visas pēdējās patiesības, kurām spīd cauri mīlestības labais savā kārtībā; ar divpadsmit Izraēļa Ģintīm — visas Baznīcas lietas; ar Pektorāliju /reprezentēts/ Dievišķais Patiesais no Dievišķā Labā; ar Urim un Thumim Dievišķā Patiesā paspīdums (explendescencia) no Dievišķā Labā pēdējās lietās, jo Enģeliskā Valodā 'Urim' ir gaismojošā uguns, un 'Thumim' Ebreju Valodā veselums (integritas). Tad vēl /tur paskaidrots/, ka Atbildes tika sniegtas ar gaismas mainīšanos (variācijām — izd.), un reizē ar to ar klusu jausmu vai ar dzīvu balsi; neminot vēl vairākas /citas/ lietas. No kurām var konstatēt, ka ar šiem dārgajiem Akmeņiem apzīmētas arī patiesības no labā Vārda pēdējā saturā; nedz arī kā citādi tiek sniegtas Atbildes no Debess, tāpēc ka tanī saturā ir izejošais Dievišķais savā Pilnumā. Ka 'dārgie Akmeņi' un 'Diadēmas' nozīmē Dievišķas Patiesības savās pēdējās /izteiksmēs/, kādas ir Vārda burtiskā satura Patiesības (Vera), tas man bija klaji skaidrs no dārgajiem Akmeņiem un Diadēmām garīgajā Pasaulē pie turienes Enģeļiem un gariem, kurus redzēju ar tiem izrotātus (ietērtus), un arī viņu krātuvēs; un man bija vēlēt zināt, ka arī tie atbilda Patiesībām to pēdējās /izteiksmēs/; un pat vēl to, ka no tām tie ir un parādās.

Tā kā ar 'diadēmām' un 'dārgajiem akmeņiem' šādas lietas apzīmētas, tad Jānis tās redzēja arī uz 'Pūķa' galvas (Apok.12,3); uz 'Zvēra' rāgiem (Apok.13,1); un dārgus Akmeņus arī uz tās 'Maukas', kura sēdēja uz šarlakkrāsas zvēra (bestia) (Apok.17,4). Uz tiem tos redzēja tāpēc, ka ar tiem apzīmēti Kristīgajā /zemju/ Aplī tie, kuriem ir Vārds.

45. *Ka Vārda burtiskā satura patiesības ir domātas ar dārgajiem Akmeņiem Edenes dārzā, kurā, kā Ecechielā teikts, bijis Tīras Ķēniņš. Ecechielā lasāms: "Tīras Ķēniņ, tu sava pilnuma apzīmogotājs, pilns gudrības, un pilnīgs skaistumā, Edenē Dieva Dārzā tu biji. Ikviena dārgs Akmens bija tavs apsegs: Rubīns,*

Topazs un Dimants, Taršišs, Sardoniķss un Jaspids, Safīrs, Chrizoprāzss un Smaragds, un Zelts” (28,12.13). Ar ‘Tīru’ Vārdā apzīmētas patiesā un labā atziņas; ar ‘Ķēniņu’ apzīmēts Baznīcas patiesais; ar ‘Ēdenes Dārzu’ apzīmēta gudrība un sapratība no Vārda; ar ‘dārgajiem Akmeņiem’ apzīmētas no labā caurspīdīgās patiesības, kādas ir Vārda burtiskajā saturā. Un tā kā šādas lietas ar tiem ‘Akmeņiem’ apzīmētas, tad tie /akmeņi/ nosaukti par tā ‘Apsegu’. Ka burtiskais saturs sedz Vārda iekšējākās lietas, skaties iepriekšējā Artikulā.

46. *Ka Vārda burtiskais saturs apzīmēts ar Tabernakla segām un priekšskariem.* Ar Tabernaklu (sastapšanās Telti) reprezentēta ir Debess un Baznīca, kāpēc arī Jehovah tā veidu rādīja /Mozum/ uz Sinaja kalna. Tāpēc arī visas lietas, kas Tabernaklā atradās, kuras bija Lukturis, zelta Altāris kvēpināšanai, un Galds, uz kura bija vaigu maizes, reprezentēja un tāpēc apzīmēja Debess un Baznīcas Svētumus; un ar Vissvētāko vietu (Sanctum sanctorum), kur bija derības Šķirsts, bija reprezentētas un tāpēc apzīmētas Debess un Baznīcas visiekšējākās lietas (intima), un ar pašu Bauslību, kas bija uzrakstīta uz divām akmeņiem Plāksnēm, un ieslēgta Šķirstā, bija apzīmēts Kungs kā Vārds. Tā kā nu Ārīgām lietām to būtība ir no iekšējām, un šīm un tām ir no Visiekšējā, kas tur bija Bauslība, tad ar visiem Tabernakla piederumiem arī reprezentēti un apzīmēti ir Vārda svētumi. No tam secināms, ka ar Tabernakla pēdējām lietām, kas bija tā segas un priekšskari, tātad apsegi un ietverēji, ir apzīmētas Vārda pēdējās lietas, kuras ir tā burtiskā satura patiesais un labais (dsk.). Tā kā apzīmētas ir šās, tad *segas un priekšskari visi bija gatavoti no šķetinātās kokvilnas, un zila un sarkana purpura, un divreiz krāsota karmezona, ar ieaustiem cherubiem* (2.Moz.26,1.31.36). Kas ar Tabernaklu un visām lietām tajā vispār un atnevišķi reprezentēts un apzīmēts, ir izskaidrots *Debešķīgajos Noslēpumos* 2.Moz. /grāmatas/ attiecīgajā Nodaļā; un kur radīts, ka ar tā Segām un Priekšskariem ir reprezentētas ārīgās Debess un Baznīcas, tātad arī Vārda, ārīgās lietas; un tad vēl, ka ar ‘kokvilvas jeb bisus’ (xylinum seu byssinum) /audumu/ ir apzīmēts patiesais no garīga cēloņa; ar ‘zilo’ (hyacinthinum) un /sarkano/ ‘purpuru’ — debešķīgs labais; ar ‘divreiz krāsoto karmezīnu’ garīgs labais, un ar ‘Cherubiem’ Vārda iekšējāko lietu sargāšana.

47. *Ka ar Jeruzalemes Tempļa ārējām lietām ir reprezentētas Vārda ārīgās lietas, kuras ir tā burtiskais saturs,* tas tāpēc, ka ar to Tempļa reprezentētas līdzīgas lietas kā ar Tabernaklu, proti, Debess un Baznīca, un tātad arī Vārds. Ka ar Jeruzalemes Tempļa apzīmēts ir Kunga Dievišķais Cilvēciskais, to Viņš Pats māca Jāņa /evanģēlijā/: “*Noārdiet šo Tempļa, un trijās dienās Es to uzcelšu. Viņš runāja par sava ķermeņa Tempļa*” (2,19.21); un kur domāts Kungs, tur domāts arī Vārds, tāpēc ka Kungs ir Vārds. Tā kā nu ar tā Tempļa iekšējākām lietām ir reprezentētas Debess un Baznīcas, tādējādi arī Vārda iekšējākās lietas, tad ar tā ārējākām ir reprezentētas un apzīmētas Debess un Baznīcas, tādējādi arī Vārda ārīgākās lietas, kuras ir tā burtiskajā saturā.

Par ārējākām Tempļa lietām lasāms, “*Ka tās celtas no veseliem neaptēstiem akmeņiem (vsk.), un iekšpusē no ciedra; un ka visas tā sienas iekšpusē bija /izrakstītas/ grieztiem Cherubiem, palmām un plaukstošām puķēm (puķu atvērumiem); un grīda apvilktā ar zeltu*” (1.Ķēn.6,7.29.30); ar ko visu arī apzīmētas Vārda ārīgās lietas, kuras ir svētas tā burtiskā satura lietas.

48. *Ka Vārds savā godībā ir reprezentēts ar Kungu, kad Viņš bija pārveidojies* (transformatus, citur tulkots — apskaidrots). Par Kungu Pētera, Jēkaba un Jāņa priekšā pārveidojušos lasāms: *Ka Viņa seja spīdēja kā Saule; Viņa drēbes tapa kā Gaisma; un ka redzami bija Mozus un Elija ar Viņu sarunājami; un ka gaišs Mākonis mācekļus aplāja; un ka no tā mākoņa bija dzirdēta balss, sakām: “Šis ir mans mīļotais Dēls, Viņu klausīt”* (Mat.17,1–5).

Mani pamācīja, ka Kungs tad reprezentēja Vārdu: ar ‘Seju’, kas spīdēja kā Saule, /ir reprezentēts/ Viņa Dievišķais Labais; ar ‘Drēbēm’, kas tapa kā gaisma — Viņa Dievišķais Patiesais; ar ‘Mozu un Eliju’ — Vēsturiskais un Praviētiskais Vārds; ar ‘Mozu’ Vārds, ko viņš rakstījis, un vispār Vēsturiskais Vārds, un ar ‘Eliju’ Praviētiskais Vārds; ar ‘gaišo Mākonī’, kas mācekļus aplāja — Vārds burtiskajā saturā; kāpēc arī no šī tika dzirdēta balss, sakām, “Šis ir mans mīļotais Dēls, Viņu klausīt”. Jo viss no debess Pasludinātais un Atbildētais nekad nenotiek citādi kā pēdējās lietās, kādas ir Vārda burtiskajā saturā, jo tam jānotiek pilnumā no Kunga.

49. Līdz šim šē ir rādīts, ka Vārds dabīgajā saturā, kurš ir burtiskais saturs, ir savā svētumā un savā pilnumā; tagad pateiksim kaut ko, ka Vārds tanī saturā ir arī savā **Spēkā**. Cik liels un kāds ir Dievišķā Patiesā Spēks Debesīs, un arī Zemēs, var konstatēt no tā, kas Darbā par *Debesi un Elli* ir teikts par Debess Enģeļu Spēku (228.–233.nr). Dievišķā Patiesā Spēks ir galvenokārt pret nepatieso un ļauno (dsk.), tātad pret Ellēm; pret tiem ir jācinās ar Patiesā (dsk.) palīdzību no Vārda burtiskā satura. Ar Patiesā

palīdzību pie cilvēka Kungam ir arī spēks viņu glābt, jo cilvēks ar patiesā (dsk.) palīdzību no Vārda burtiskā satura tiek reformēts un atdzemdināts, un tad izņemts no elles un ievests Debesī. Šo spēku Kungs uzņēma arī savā Dievišķajā Cilvēciskajā, pēc tam kad bija piepildījis visas lietas, kas ir Vārdā līdz pat pēdējām tanī. Tāpēc Kungs Augstajām Priesterim (priesteru Priekšniekiem) sacīja, /ka pēc tam/, kad vēl pārējās lietas ar krusta Ciešanu būs piepildījis, “*No šī laika jūs redzēsīt cilvēka Dēlu sēdam pie spēka labās rokas, nākam Debess padebešos*” (Mat.26,64; Marka 14,62). ‘Cilvēka Dēls’ ir Kungs kā Vārds; ‘Debess padebeši’ ir Vārds burtiskajā saturā; ‘sēdēt pie Dieva labās /rokas/’ ir Visspēcība Vārdā (per Verbum) — kā arī Marka 16,19.

Kunga Spēks iz Patiesā pēdējām lietām ir Jūdu Baznīcā reprezentēts ar Naziriešiem, un ar Simsonu, par kuru teikts, ka viņš bijis Nazirietis no mātes dzemdes, un ka viņa spēks pastāvējis viņa matos. Ar Nazirietu un Nazirietību arī apzīmēti mati. Ka viņa spēks (potentia) bijis matos, to viņš pats pasacīja, sacīdams: “*Pār manu galvu skujamais nazis nav nācis (uzkāpis), tāpēc ka esmu Nazirietis no mātes dzemdes. Ja es tiktu noskūts, tad mans spēks (robur) no manis atstātos, un es taptu bezspēcīgs, un būtu kā katrs cilvēks*” (Soģu 16,17). Neviens nevar zināt, kāpēc Nazirietība, ar ko apzīmēti Mati, ir tikusi iestādīta, un no kam tas nācās, ka Simsonam spēks bija no matiem, nezinot, kas Vārdā apzīmēts ar ‘galvu’. Ar ‘galvu’ apzīmēta Debešķīga gudrība, kas eņģeļiem un cilvēkiem ir no Kunga Dievišķajā Patiesajā; tāpēc ar ‘galvas matiem’ ir apzīmēta debešķīga gudrība pēdējās lietās, un arī Dievišķais Patiesais pēdējās lietās. Tā kā ar ‘matiem’, atbilstot debesīm, ir apzīmēta šāda lieta, tad Naziriešiem bija noteikts, “*Ka savas galvas matus nebūs noskūt, tāpēc ka tie ir Dieva Nazirietība uz viņa galvas*” (4.Moz.6,1–21); un vēl tāpēc bija noteikts, “*Ka augstajām Priesterim un viņa dēliem nebūs savu galvu noskūt, lai viņi nemirtu, un dusmība lai nenāktu pār visu Izraeļa namu*” (3.Moz.10,6). Tā kā mati tās nozīmes pēc, kas tiem /Vārdā/ ir no atbilstības, bija tik svēti, tad cilvēka Dēls, kas ir Kungs kā Vārds, ir aprakstīts arī matu ziņā, “*Ka tie bijuši balti kā vilna, it kā sniegs*” (Apok.1,14); un tamlīdzīgi arī ‘dienu Vecajam’ (Dan.7,9). Par šo lietu skaties kaut ko arī iepriekš 35.nr. Īsi sakot, ka Dievišķā Patiesā jeb Vārda Spēks ir tā burtiskajā saturā, tas tāpēc, ka Vārds tur ir savā Pilnumā; un tāpēc ka tajā ir abu Kunga Valstību Eņģeļi un cilvēki reizē.

KA BAZNĪCAS DOKTRĪNA IR SMEĻAMA NO VĀRDA BURTISKĀ SATURĀ, UN AR TO APSTIPRINĀMA

50. Iepriekšējā Artikulā rādīts, ka Vārds burtiskajā saturā ir savā Pilnumā, savā Svētumā un savā Spēkā; un tā kā Kungs ir Vārds, jo Viņš ir viss, kas ir Vārdā (omne Verbi), tad secināms, ka Kungs tajā saturā ir vislielākā mērā (maxime) klāt, un no tā cilvēku māca un apgaismo. Bet šīs lietas ir aprādāmas sekošā kārtā:

I — Ka Vārds bez Doktrīnas nav saprotams.

II — Ka Doktrīna ir smeļama no Vārda burtiskā saturā.

III — Bet ka Dievišķais Patiesais, kam jābūt Doktrīnā, nerādās citiem, kā vien tiem, kuri ir apgaismībā no Kunga.

51. I — **Ka Vārds bez Doktrīnas nav saprotams**, tas tāpēc, ka Vārds burtiskajā saturā sastāv no vieniem atbildumiem, nolūkā, lai reizē tur būtu garīgas un debešķīgas lietas; kā arī, lai ikviens to /atbildumu/ vārds (vox) būtu to lietu ietvere un balsts. Tāpēc burtiskajā saturā zināmās vietās nav kailas, bet ietērtas patiesības, ko sauc par patiesā šķitumiem; un vairākas ir pielāgotas vientiesīgo aptverei, kuri /savas/ domas nepaceļ pāri tādām lietām, kuras redz acu priekšā; un ir dažas, kuras izliekas it kā pretrunas, lai gan Vārdā, to savā /patiesā/ gaismā redzot, nekādas pretrunas nav; un vēl zināmās vietās Praviešos ir sakopotī vietu un personu vārdi, no kuriem nekādu jēgu izlobīt nevar, kā /piem./no iepriekš 15.nr. minētiem. Tā kā nu Vārds burtiskajā saturā ir tāds, tad var konstatēt, ka bez Doktrīnas to saprast nevar. Bet to ilustrēs piemēri. Teikts ir, *ka Jehovah ‘nožēlo’* (2.Moz.32,12,14; Jon.3,9; 4,2); bet teikts arī, *ka Jehovah ‘nenožēlo’* (4.Moz.23,19; 1.Sam.15,29); šie /izteicieni/ bez Doktrīnas nesaskan. Teikts ir, *Ka Jehovah piemeklē tēvu netaisnību pie dēliem līdz trešai un ceturtai paaudzei* (4.Moz.14,18); un ir teikts, “*Ka tēvam nebūs mirt dēla dēļ, nedz dēlam tēva dēļ, bet katram savā grēkā*” (Deut.24,16). Šīs vietas nav nesaskanīgas, bet ir saskanīgas, /izprotot tās/ pēc Doktrīnas. Jēzus saka: “*Lūdziet, un jums taps dots; meklējiet, un jūs atradīsīt; klauvējiet, un jums taps atvērts; jo kas tik vien lūdz, tas saņems,*

un kas meklē, tas atradīs; un klauvētājam atvērsies” (Mat.7,7.8; 21,21.22). Bez Doktrīnas varētu ticēt, ka katrs saņems, ko lūdz; bet pēc Doktrīnas tic, ka ko tik vien cilvēks lūdz ne iz sevis, bet iz Kunga, tas tiek dots; jo to Kungs arī māca: “Ja jūs paliksiet Manī, un mani vārdi paliks jūsos, tad ko tik vien jūs gribēsiet un lūgsiet, tas jums notiks” (Jņ.15,7). Kungs saka, “*Svētīgi nabagie, jo viņu ir Dieva valstība*” (Lūk.6,20); bez Doktrīnas var domāt, ka nabagiem ir debess, nevis bagātiem; bet Doktrīna māca, ka domāti ir garā nabagie; jo Kungs saka: “*Svētīgi ir garā nabagie, jo viņu ir debesu valstība*” (Mat.5,3). Kungs saka: “*Netiesājiet, lai jūs netaptu tiesāti; ar kādu tiesu tiesājat, jūs tapsit tiesāti*” (Mat.7,1.2; Lūk.6,37). Bez Doktrīnas šo izteicienu var izlietot apstiprināšanai, ka par ko ļaunu neesot jāsaka, ka tas ir ļauns; tā tad nav jāspriež (jātiesā), ka ļauns cilvēks ir ļauns; bet pēc Doktrīnas drikst tiesāt, bet taisni; jo Kungs saka: “*Spriediet (tiesājiet) taisnu tiesu*” (Jņ.7,24). Jēzus saka: “*Nesaucieties par mācītāju (doctor), tāpēc ka viens ir jūsu Mācītājs (Doctor), Kristus; nedz arī sauciet kādu par savu tēvu virs zemes, jo viens ir jūsu Tēvs debēs. Nedz arī saucieties par skolotājiem (magistri), jo viens ir jūsu Skolotājs (Magister) Kristus*” (Mat.23,8.9.10). Bez Doktrīnas būtu, ka nedrikstētu nevienu saukt par Mācītāju, Tēvu un Skolotāju; bet no Doktrīnas ir zināms, ka drikst /tā saukt/ dabīgā nozīmē, bet ne garīgā. Jēzus sacīja mācekļiem: “*Kad cilvēka Dēls sēdēs uz savas godības troņa, arī jūs sēdēsiet uz divpadsmit troņiem, tiesādami divpadsmit Izraeļa ģintis*” (Mat.19,28). No šiem vārdiem var secināt, ka arī Kunga mācekļi tiesās, lai gan viņi nevienu tiesāt nespēj. Doktrīnai tā tad ir jāatklāj šis noslēpums tādā veidā, ka vienīgi Kungs, kurš ir Viszinātājs un pazīst visu sirdis, tiesās, un var tiesāt; un ka ar Viņa ‘divpadsmit mācekļiem’ ir domāta Baznīca visa patiesā un labā ziņā, kas tai ir no Kunga caur Vārdu; no kam Doktrīna spriež, ka tas /patiesais un labais/ tiesās ikvienu — pēc Kunga vārdiem caur Jāni (3,17.18; 12,47.48). Kas bez Doktrīnas lasa Vārdu, tas nezina, kāds sakars ir tām lietām, kas par Jūdu cilti un par Jeruzalemi Praviešos teiktas, /proti/, ka Baznīca pie tās Cilts, un tās sēdekļi tanī pilsētā pastāvēšot mūžam, kā sekošās:

“Jehovah piemeklēs savu ganāmpulku, Jehudas namu, un liks tos kā godības zirgu karā; no viņa būs stūrakmens, no viņa telts vadzis (clavus, B.v. ‘nagla’), un no viņa kara stops” (Zach.10,3.4.5.7). *“Redzi, Es nāku mājot tavā vidū; un Jehovah padaris Jehudu par savu mantojumu, un izredzēs atkal Jeruzalemi”* (Zach.2,10.12). *“Notiksies tanī dienā, no kalniem pilēs vīns (mustum), un no pakalniem tecēs piens; un Jehudah pastāvēs (būs) mūžam, un Jeruzaleme uz paaudzi un paaudzi”* (Joel.3,18.19.20). *“Redzi, nāks dienas, kad Es apsēšu Izraeļa namu un Jehudas namu ar cilvēka sēklu; un kad Es noslēgšu ar Izraeļa namu un ar Jehudas namu jaunu derību. Un šo derību Es došu kā savu bauslību viņu vidū, un rakstīšu to uz viņu sirds, un būšu viņiem par Dievu, un viņi būs Man par tautu”* (Jerem.31,27.31.33). *“Tanī dienā desmit vīri no visām cilšu valodām satvers Jūdu vīra /drēbju/ stūri (spārnu), sacīdami, mēs iesim jums līdz, jo esam dzirdējuši Dievu esam ar jums”* (Zach.8,22.23). Tamlīdzīgi /teikts arī/ citur, kā Jezaj.44,24.26; 49,22.23; 65,9; 66,20.22; Jerem.3,18; 23,5; 50,19.20; Nahum.2,12 (1,15); Malach.3,4., kurās vietās runa ir par Kunga Atnākšanu, un ka šīs lietas tad notiks. Bet pretējais teikts vairākās citās vietās, no kurām minēsim tikai šo:

“Es paslēpšu savu vaigu (dsk.) no viņiem; Es redzēšu, kas viņu nākamība būs, jo viņi ir izvirtuma dzimums, dēli, kuros nav uzticības. Es teiktu, ka izmetīšu tos vistālākos stūros, un izdeldēšu viņu piemiņu no cilvēka; jo tie ir samaitāta cilts savos padomos, un nav viņiem saprašanas. Viņu vīnkoks ir no Sodomas vīnkoka un no Gomorras laukiem; viņu vīnķekari ir žults ķekari; tiem ir rūgtas ogas; pūķu inde ir viņu vīns, un briesmīga odžu žults. Vai tas nav pie Manis paslēpts, aizzīmogots manās mantnīcās? Man pieder atriebšana un atmaksa” (5.Moz.32,20–35). Šīs lietas teiktas par to cilti; un tamlīdzīgas arī citur, kā Jezaj.3,1.2.8; 5,3–6; Deut.9,5.6; Mat.12,39; 23,27.28; Jņ.8,44; un it visur Jeremija un Ecechiela.

Bet šīs lietas, kas liekas pretrunīgas, izrādīsies saskanīgas pēc Doktrīnas, kura māca, ka ar ‘Izraeli’ un ar ‘Jehudu’ Vārdā nav domāts Izraels un Jehudah, bet Baznīca abējādā nozīmē: vienā, kad tā ir izpostīta, un otrā, kad tā ir Kunga atjaunojama. Šīm līdzīgās ir arī citas vietas Vārdā — no kurām ir klaji skaidrs, ka Vārds bez Doktrīnas nav saprotams.

52. No sacītā var konstatēt, ka tie, kuri lasa Vārdu bez Doktrīnas, vai kuri izveido (sagādā) sev Doktrīnu ne no Vārda, ir tumsībā jebkuras patiesības ziņā; un ka viņu sirdsprāts klist un ir nedrošs, sliecas uz maldiem un viegli arī uz hairezēm, kurām viņi arī pieķeras (apkampj), ja /kādas personas/ labvēlība vai autoritāte uz to mudina, un ja /viņu labā/ slava nav apdraudēta. Jo Vārds viņiem ir tikpat kā lukturnis bez gaismas, un ēnā viņi redz it kā daudz, un tomēr gandrīz neko neredz, jo vienīgi Doktrīna ir gaismeklis. Redzēju tādus, kurus Eņģeļi izmeklēja, un atrada, ka viņi prot apstiprināt no Vārda, ko tik vien grib, un arī apstiprina to, kas pieder pie viņu pašu mīlestības, un viņu piekritēju mīlestības; un

redzēju viņus no drēbēm atkailinātus — par zīmi, ka viņi ir bez kāda patiesā (dsk.). Drēbes tur ir patiesais (vera).

53. II — **Ka Doktrīna ir smeļama no Vārda burtiskā satura, un ar to apstiprināma**, tas tāpēc, ka tur, un nekur citur, Kungs ir klāt pie cilvēka, kā arī apgaismo un māca viņam Baznīcas patiesības; un Kungs nekur nedarbojas citādi kā pilnumā, un Vārds burtiskajā saturā ir savā pilnumā — kā iepriekš rādīts. No tam nākas, ka Doktrīna smeļama no burtiskā satura.

54. Ka Vārdu ar Doktrīnas palīdzību ne tikai saprot, bet tas arī it kā gaismo, tas tāpēc, ka Vārds bez Doktrīnas nav saprotams, un tas ir kā lukturis bez gaismas, kā iepriekš rādīts, kāpēc Vārds ar Doktrīnas palīdzību ir saprotams un ir kā lukturis ar aizdegtu gaismu (cum lumine). Cilvēks tad redz vairāk nekā iepriekš redzējis, un arī saprot lietas, ko iepriekš nesaprata. Tumšās un nesaskanīgās lietas viņš vai nu neredz un paiet tām garām, vai redz un izskaidro, ka tās ar Doktrīnu saskan. Ka Vārdu redz pēc Doktrīnas, un saskaņā ar to arī izskaidro, to liecina Pieredze Kristīgajā /zemju/ Aplī, jo Visi Reformētie (protestanti) redz Vārdu pēc savas Doktrīnas, un Vārdu saskaņā ar to izskaidro; tamlīdzīgi /dara arī/ Pāvestieši pēc savas un saskaņā ar to; pat Jūdi no savas un saskaņā ar to; tātad nepatiesības /redz/ pēc nepatiesas Doktrīnas, un patiesības pēc patiesas Doktrīnas. No tam ir skaidrs, ka patiesa Doktrīna ir ka gaismeklis tumsībā, un kā ceļrādītājs uz ceļiem. Bet Doktrīna no Vārda burtiskā satura ne tikai ir smeļama, bet ar to arī apstiprināma; jo, ar to neapstiprinot, liekas, it kā Doktrīnas Patiesajā būtu tikai cilvēka sapratība, nevis Kunga Dievišķā Gudrība; un šādā kārtā Doktrīna būtu kā kāds nams gaisā, nevis uz zemes, tātad nepamatota.

55. Īsta patiesā Doktrīnu no Vārda burtiskā satura arī var pilnām smelties; jo Vārds tajā saturā ir it kā apgērbts cilvēks, kura seja ir kaila, un arī rokas ir kailas. Visas lietas, kuras attiecas uz cilvēka dzīvi, tātad uz viņa glābšanu, tur ir kailas, bet pārējas iegērtas; un daudzās vietās, kur tās ir iegērtas, tās ir caurredzamas, kā seja caur plānu plīvuru (zīdu). Vārda patiesības, par cik tās aiz mīlestības uz tām tiek vairotas, un par cik tās ar mīlestību tiek kārtotas, tik arvien skaidrāk un skaidrāk tām drēbēm spīd cauri un parādās /redzamas/. Bet arī tas notiek ar Doktrīnas palīdzību.

56. Varētu domāt (ticēt), ka īsta patiesā Doktrīnu var sev sagādāt ar Vārda garīgā satura palīdzību, pazīstot atbildumus; bet ar to Doktrīnu nesagādā, bet tikai apgaismo un apstiprina; jo — kā iepriekš 26.nr. teikts — Vārda garīgajā saturā ar atbildumu palīdzību neviens nenāk, ja tas jau iepriekš nav īstās patiesības no doktrīnas; jo, nebūdamas jau iepriekš īstās patiesības, cilvēks, pazīdamas dažus atbildumus, var Vārdu viltot, saistot tos /ar nepatiesībām/ un izskaidrojot tā apstiprināšanai, kas viņa sirdsprātā no /iepriekš/ pieņemta principa ir ieviesies. Bez tam vēl, garīgais saturs netiek sniegts nevienam, kā vienīgi no Kunga, un tiek Viņa sargāts, tā, kā tiek sargāta debess, jo tanī ir Debess. Tātad labāk ir cilvēkam studēt Vārdu burtiskajā saturā, no kura vien Doktrīna tiek sniegta.

57. III — **Ka īsts patiesais, kam jābūt Doktrīnā, Vārda burtiskajā saturā nerādās redzams cietim, kā vien tiem, kuri ir apgaismībā no Kunga**. Apgaismība ir vienīgi no Kunga, un ir tiem, kuri mīl patiesības, tāpēc ka tās ir patiesas, un lietderīgi izlieto tās dzīvē; cietim apgaismība Vārdā sniegta netiek. Ka apgaismība ir vienīgi no Kunga, tas tāpēc, ka Kungs ir visās Vārda lietās; un ka apgaismība ir /vienīgi/ tiem, kuri mīl patiesības, tāpēc ka tās ir patiesas, un lietderīgi izlieto tās dzīvē, tas tāpēc, ka viņi ir Kungā, un Kungs ir viņos, jo Kungs ir pats savs Dievišķais Patiesais. Kad šo mīl, tāpēc ka tas ir Dievišķs Patiesais, un to mīl, kad lietderīgi izlieto, tad Kungs ir pie cilvēka. Arī to Kungs māca Jāņa /evaņģēlijā/: “*Tanī dienā jūs atzīsiet, ka jūs esat Manī, un Es esmu jūsos. Kam mani baušļi ir, un kas tos dara, tas Manī mīl, un Es mīlēšu viņu, un Pats viņam atklāšos (manifestabo), un pie viņa nākšu un mājokli pie viņa darīšu*” (14,20.21.23). Un Matejā: “*Svētīgi tie, kam ir šķīsta sirds, jo tie Dievu redzēs*” (5,8). Šie ir tie, kuri, Vārdu lasīdami, ir apgaismībā, un kuriem Vārds gaismo un ir caurredzams.

58. Ka Vārds viņiem gaismo un ir caurredzams, tas tāpēc, ka atsevišķajās Vārda lietās iekšā ir garīgs un debešķīgs saturs, un šie saturi ir debess gaismā, kāpēc arī Kungs caur tiem saturiem un ar to gaismu ieplūst dabīgajā saturā, un šī /satura/ gaismā ir pie cilvēka. No tam cilvēks ar iekšējāku jausmu atzīst patieso, un tad savā domāšanā to redz, un tas /notiek/ ikreiz, kad viņš ir patiesības (patiesā) tieksmē patiesā labad; jo no tieksmes nāk jaušana, no jaušanas domāšana, un tā top atzišana, ko sauc par ticību. Bet par šo lietu pateiksim vairāk nākamajā Artikulā par Kunga saistību ar cilvēku ar Vārda palīdzību.

59. Šiem pirmā lieta ir sagādāt sev no Vārda burtiskā satura Doktrīnu, jo šādā kārtā viņi aizdedz sev gaismekli tālākai progresēšanai. Pēc tam kad ir sagādāta Doktrīna, un šādā kārtā aizdegts

gaismeklis, no tās viņi redz Vārdu. Bet tie, kuri paši sev Doktrīnu nesagādā, papriekš izmeklē, vai no citiem sniegtā, un kopēji draudzes pieņemtā Doktrīna ar Vārdu saskan; un tām lietām, kuras saskan, piekrīt, un tām, kuras nesaskan, nepiekrīt. Tā viņiem top sava Doktrīna, un ar Doktrīnas palīdzību sava Ticība. Bet tā tas notiek vienīgi tiem, kuri, pasaules darišanu neatrauti, spēj /patieso/ redzēt. Šie, ja viņi mīl patiesības, tāpēc ka tās ir patiesības, un izlieto tās dzīvē, ir apgaismībā no Kunga. Pārējie, kas kaut cik dzīvo saskaņā ar patieso, var no tiem mācīties.

60. Pretējais notiek tiem, kuri lasa Vārdu pēc neīstas reliģijas doktrīnas; un vēl vairāk tiem, kuri to /savu/ Doktrīnu ar Vārdu apstiprina, un tad raugās uz savu godību vai uz pasaules mantām. Šiem Vārda patiesais ir tikpat kā nakts krēslibā, un nepatiesais tikpat kā dienas gaismā. Viņi patieso gan lasa, bet to neredz; un ja redz tā ēnu, tad vilto to. Šie ir, par kuriem Kungs saka, “*Ka acis tiem ir, bet tie neredz, un ka ausis /tiem ir/, bet tie nesaprot*” (Mat.13,14.15). Jo nekas cits cilvēku tā neapstulbo, kā viņa pašdaba, un nepatiesā apstiprināšana. Cilvēka pašdaba ir viņa patmīlība, un no tās /izrietoša/ pašsaprātības iedomība; un nepatiesā apstiprināšana ir tumsība, kas izliekas esam gaisma. Šo /cilvēku/ gaisma ir tīri dabīga, un viņu redze ir kā tādām, kurš krēslibā redz spokus.

61. Man ir vēlētus runāt pēc viņu nāves ar daudziem, kuri ticēja, ka debēs viņi spīdēsot kā zvaigznes — tāpēc, kā viņi sacīja, ka Vārdu turējuši svētu, bieži to pārļasijuši, vairākas lietas no tā paturējuši /prātā/, ar ko apstiprinājuši savas ticības dogmas, un tāpēc pasaulē cildināti kā mācīti vīri, kāpēc arī ticējuši, ka /debēs/ viņi būšot Michaeli un Rafaeli. Bet vairākus no viņiem izpētīja, aiz kādas mīlestības viņi Vārdu studējuši; un atrada, ka daži /to darījuši/ aiz patmīlības, lai pasaulē liktos esam lieli, un tiktu godināti kā Baznīcas priemati; bet daži aiz pasaules mīlestības, lai krātu mantas. Kad šos izpētīja, ko viņi no Vārda zina, izrādījās, ka nekā īsti patiesa viņi no tā nezina, bet tikai tādas lietas, ko sauc par viltotu patieso, kas sevī ir nepatiesais; un viņiem pasacīja, ka tas viņiem esot no tam, ka viņu mērķi — jeb, kas ir tas pats, viņu mīlestības — bijuši viņi paši un pasaule, nevis Kungs un debess; un kad mērķi ir viņi paši un pasaule, tad, Vārdu lāsot, viņu sirdsprāts ir ieķēries viņos pašos un pasaulē; un tāpēc viņi pastāvīgi domā no savas pašdabas, kura ir tumsībā, zīmējoties uz visām debess lietām; kurā stāvoklī Kungs nevar izvest cilvēku no viņa pašdabas, un šādā kārtā pacelt debess gaismā; tamlīdz arī cilvēks nevar nekādu ielūsmu no Kunga caur debesi uzņemt. Redzēju šos arī debēs ielaistus; un kad izrādījās, ka viņi ir bez kā patiesa, viņus /no turienes/ nometā; bet viņos tomēr palika iedomība, ka esot /debēs/ pelnījuši.

Bet citādi notiek ar tiem, kuri Vārdu bija studējuši aiz tieksmes zināt Patieso, tāpēc ka tas ir Patiesais, un nāk par labu ne tikai pašā, bet arī tuvāka dzīvei. Šos redzēju paceltus uz Debēs, un šādā kārtā /ieceltus/ gaismā, kura tur ir Dievišķais Patiesais; un līdz ar to arī augsti celtus (exaltatos) eņģeliskā gudrībā, un tās laimībā, kas ir mūžīgā dzīvība.

KA AR VĀRDA BURTISKĀ SATURA PALĪDZĪBU PASTĀV SAISTĪBA AR KUNGU, UN BIEDROŠANĀS AR EŅĢĒLIEM

62. Ka ar Vārda palīdzību pastāv (ir) saistība ar Kungu, tas tāpēc, ka Vārds par Viņu vien runā, un ar tā palīdzību Kungs ir viss visās tā lietās, un tiek saukts par Vārdu, kā *Mācībā par Kungu* rādīts. Ka saistība pastāv burtiskajā saturā, tas tāpēc, ka Vārds tanī saturā ir savā pilnumā, savā svētumā un savā spēkā — kā iepriekš savā Artikulā rādīts. /Šī/ saistība cilvēkam redzama nerādās, bet pastāv patiesā rosmē, un tā jaušanā, tādējādi mīlestībā uz Dievišķo Patieso un ticībā pie viņa.

63. Ka ar burtiskā satura palīdzību pastāv (ir) biedrošanās ar debess eņģeļiem, tas tāpēc, ka tanī saturā iekšā ir garīgs saturs un debešķīgs saturs, un šajos saturos ir eņģeļi: garīgās Valstības eņģeļi Vārda garīgajā saturā, un debešķīgās Valstības eņģeļi tā debešķīgajā saturā. Šie saturi izraisās no Vārda dabīgā satura, kurš ir burtiskais saturs, kad patiesi cilvēki tanī ir. Izraisīšanās notiek (ir) acumirkli, tamlīdz arī saistīšanās.

64. Ka garīgie Eņģeļi ir Vārda garīgajā saturā, un debešķīgie Eņģeļi tā debešķīgajā saturā, tas man tika rādīts daudzos pieredzējumos. Man bija vēlētus just, ka, lasot Vārdu tā burtiskajā saturā, man iestājās sakars ar debēs, te ar šo un te ar to viņu biedrību; un ka tās lietas, ko es sapratu saskaņā ar dabīgo saturu, garīgie Eņģeļi saprata saskaņā ar garīgo saturu, un debešķīgie Eņģeļi saskaņā ar debešķīgo

saturu, un tas /notika/ acumirkli. Šis sakars, tāpēc ka to dažas tūkstoš reizes esmu jautis, /ir tāds,/ ka man par to nav palikušas nekādas šaubas. Ir arī gari apakš debesīm, kuri šo sakaru izmanto nelietīgi, jo viņi atkārtο dažus izteicienus no Vārda burtiskā satura, un tūdaļ pamana un ievēro Biedrību, ar kuru sakars iestājas (top). Arī to esmu bieži redzējis un dzirdējis. No šīm lietām dzīvā pieredzē man ir vēlēts zināt, ka Vārds sava burtiskā satura ziņā ir Dievišķs līdzeklis saistībai ar Kungu un ar Debesi. Par šo saistību ar Vārda palīdzību, skaties kas par to teikts arī Darbā par *Debesi un Elli* 303.–310.nr.

65. Bet kā to saturu izraisīšana notiek, arī to nedaudz vārdos pasacīsim; bet lai to saprastu, tad jāatceras, kas iepriekš (6.38.nr.) teikts par secības Kārtību un par vienkopus Kārtību; proti, ka debešķīgais, garīgais un dabīgais secības kārtībā seko viens pēc otra no visaugstākām lietām, kuras ir debesī, līdz pēdējām, kuras ir pasaulē; un ka tās pašas lietas vienkopus Kārtībā pēdējā /pakāpē/, kura ir dabīgā, ir viena blakus otrai no visiešķējām līdz visārējām; un ka tamlīdzīgi ir secīgie Vārda saturi — debešķīgais un garīgais, reizē dabīgajā. Šīs lietas aptverot, iespējams cik necik izskaidrot saprašanai, kā tie divi saturi, garīgais un debešķīgais, izraisās no dabīgā satura, cilvēkam Vārdu lasot; jo tad garīgais Eņģelis izloba (izsauc) garīgo, un debešķīgais Eņģelis izloba (izsauc) debešķīgo. Citādi viņi arī nevar, jo tās lietas ir /ar viņiem/ viendabīgas (homogēna), kā arī viņu dabas un būtības ziņā saskanīgas (constentanea).

66. Bet papriekš ilustrēsim šo lietu ar salīdzinājumiem, /kas ņemti/ no trim dabas Valstībām, kuras sauc par Dzīvnieku, Augu un Minerālu /valstībām/. **No dzīvnieku Valstības:** No barības, kad tā tapusi sagremota, asins trauki smeļas un izvelk (izsauc) savas asinis; nervu šķiedras savu sulu; un substances, kuras ir to šķiedru sākumi, savu animālo garu. **No augu Valstības:** Koks ar savu stumbru, zariem, lapām un augļiem stāv uz savas saknes; un caur sakni uzsūc un izvelk (izsauc) no zemes sulu — rupjāko stumbram, zariem un lapām, tīrāku augļu miesai, un vistīrāko sēklām augļos iekšā. **No minerālu Valstības:** zemes klēpī dažās vietās ir minerāli, kas ir zelta, sudraba un dzelzs impregnēti; no zemē paslēptiem iztvaikojumiem zelts pievelk savu elementu, sudrabs savu un dzelzs savu.

67. Ilustrēsim /teikto/ tagad ar piemēru, kā garīgie Eņģeļi izvelk savu saturu, un debešķīgie Eņģeļi savu no dabīgā satura, kurā Vārds ir pie cilvēkiem. Piemēram lai ir pieci dekaloga Baušļi.

Bauslī, “*Tev būs godāt savu Tēvu un savu Māti*”, cilvēks ar ‘tēvu un māti’ saprot tēvu un māti virs zemes, kā arī visus, kuri ir tēva un mātes vietā; un ar ‘godāšanu’ saprot tos godā turēt un tiem paklausīt. Bet garīgs Eņģelis ar ‘Tēvu’ saprot Kungu, un ar ‘Māti’ Baznīcu; un ar ‘godāšanu’ saprot mīlēšanu. Bet debešķīgais Eņģelis ar ‘Tēvu’ saprot Kunga Dievišķo Mīlestību, ar ‘Māti’ Viņa Dievišķo Gudrību, un ar ‘godāšanu’ darīt labo no Viņa.

Bauslī, “*Tev nebūs zagāt*”, cilvēks ar ‘zagšanu’ saprot zagšanu, apkrāpšanu, un tuvākam kaut kādā veidā viņa labumu atņēšanu. Garīgais Eņģelis ar ‘zagšanu’ saprot citiem viņu ticības patiesā un labprātības labā (dsk.) nolaupišanu ar ‘nepatiesā un ļaunā’ palīdzību. Bet debešķīgais Eņģelis ar ‘zagšanu’ saprot piedēvēt sev to (dsk.), kas ir Kunga, un piespriet sev Viņa taisnību un nopelni.

Bauslī, “*Tev nebūs laulību pārkāpt*”, cilvēks ar ‘laulības pārkāpšanu’ saprot izdarīt laulības pārkāpšanu, maucot, darīt neķītrības (obscaena), izlaidīgi (lasciva) runāt, un nešķīsti (spurca) domāt. Garīgais Eņģelis ar ‘laulības pārkāpšanu’ saprot Vārda labā (dsk.) sagānīšanu un tā patiesā (dsk.) viltošanu; bet debešķīgais Eņģelis ar ‘laulības pārkāpšanu’ saprot Kunga Dievišķības noliegšanu un Vārda profānēšanu.

Bauslī, “*Tev nebūs nokaut*”, cilvēks ar ‘nokaušanu’ saprot arī dusmošanos un kāri atriebties līdz pat nokaušanai. Garīgais Eņģelis ‘nokaušanas’ vietā saprot /ikvienu/ velnišķu rīcību un cilvēka dvēseles nonāvēšanu. Bet debešķīgais Eņģelis ‘nokaušanas’ vietā saprot naidu pret Kungu, un to (dsk.), kas ir Kunga.

Bauslī, “*Tev nebūs nepatiesi liecināt*”, cilvēks ar ‘nepatiesu liecināšanu’ saprot arī melošanu un /kādam/ neslavas celšanu. Garīgais Eņģelis ‘nepatiesas liecināšanas’ vietā saprot teikšanu un pārlicināšanu, ka nepatiesais ir patiesais, un ka labais ir ļaunais, un otrādi. Bet debešķīgais Eņģelis ‘nepatiesas liecināšanas’ vietā saprot Kunga un Vārda zaimošanu.

No šiem /piemēriem/ var redzēt, kā no Vārda dabīgā satura izlobās un izraisās garīgais un debešķīgais, kas tanī ir iekšā. Un, kas ir brīnišķīgi, Eņģeļi izraisa savējo, pat nezinādami, ko cilvēks domā; un tomēr eņģeļu un cilvēku domas atbilstības pēc ir viens, tāpat ka mērķis, cēlonis un veikums (effectus) /ir viens/. Mērķi aktuāli arī ir debešķīgajā Valstībā, cēloņi ir garīgajā Valstībā, veikumi dabīgajā Valstībā. Pati to saistība atbilstības pēc ir tāda no radišanas. No tam nu nākas (ir) /cilvēka/ biedrošanās ar eņģeļiem ar Vārda palīdzību.

68. Ka cilvēka biedrošanās ar eņģeļiem notiek (ir) ar Vārda dabīgā jeb burtiskā satura palīdzību, arī tas ir tāpēc, ka ikvienā cilvēkā no radīšanas ir trīs dzīvības pakāpes: debešķīga, garīga un dabīga; bet cilvēks, kamēr ir pasaulē, ir dabīgajā, un tad par tik ir garīgajā, par cik ir īstās patiesībās, un par tik ir debešķīgajā, par cik dzīvo ar tām saskaņā; bet pašā garīgajā vai debešķīgajā viņš nenāk agrāk kā pēc nāves. Bet par šo lietu vairāk /būs pateikts/citā vietā.

69. No sacītā var konstatēt, ka vienīgi Vārdā, tāpēc ka ar tā palīdzību, pastāv (ir) saistība ar Kungu, un biedrošanās ar eņģeļiem, ir gars un dzīvība — kā Kungs māca: “Vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība” (Jņ. 6,63). “Ūdens, ko Es jums došu, taps par ūdens avotu, kas verd uz mūžīgo dzīvību” (Jņ.4,14). “Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikviena vārda, kas no Dieva mutes iziet” (Mat.4,4). “Gādājiet (dariet) barību, kas paliek mūžīgai dzīvībai, ko cilvēka Dēls jums dos” (Jņ.6,27).

KA VĀRDS IR VISĀS DEBESĪS, UN KA NO TĀ IR EŅĢELISKĀ GUDRĪBA

70. Ka Vārds ir arī Debesīs, tas līdz šim nebija zināms; nedz arī varēja tapt zināms, kamēr Baznīca ignorēja, ka eņģeļi un gari ir cilvēki līdzīgi cilvēkiem pasaulē, un ka viņiem ir visas lietas līdzīgas tām, kādas ir cilvēkiem, ar to vienīgo izšķirību, ka viņi paši ir garīgi, un viss, kas viņiem ir, ir no garīga cēloņa; un ka cilvēki pasaulē ir dabīgi, un viņiem viss ir no dabīga cēloņa. Kamēr /cilvēki/ to nezināja (latuit; lateret), viņi nevarēja zināt, ka Vārds ir arī debesīs, un ka eņģeļi tur to lasa, un tāpat arī gari, kuri ir apakš debesīm. Bet lai tas nepaliktu nezināms mūžam, man ir vēlēts biedroties ar eņģeļiem un gariem, un runāt ar viņiem, un redzēt, kas viņiem ir, un pēc tam vairākas lietas, ko dzirdēju un redzēju, atstāstīt. Tas ir darīts Darbā par *Debesi un Elli*, kas izdots Londonā 1748. Gadā, no kura var redzēt, ka eņģeļi un gari ir cilvēki, un ka viņiem ir vairumā viss, kas ir cilvēkiem pasaulē. Ka eņģeļi un gari ir cilvēki, redzams tanī Darbā 73.–77.nr. un 453.–456.nr.; ka viņiem ir līdzīgas lietas kā cilvēkiem pasaulē, 170.–190.nr.; tāpat arī Dievkalpošana, un ka Tempļos pie viņiem notiek Sludināšana, 221.–227.nr.; un ir Raksti un arī Grāmatas, 258.–264.nr.; un ka /ir arī/ Vārds, 259.nr.

71. Kas zīmējas uz Vārdu Debesī, tas ir rakstīts garīgā stilā, kas visnotaļ atšķiras no dabīga stila. Garīgais stils sastāv no vieniem burtiem, kuros katrā ir ietverta /kāda/ jēga, un virs burtiem ir punktējumi, kuri ceļ to jēgu augstāk (exaltat). Garīgajā Valstībā Eņģeļiem burti ir līdzīgi tipogrāfijas burtiem mūsu pasaulē; un Debešķīgās Valstības Eņģeļiem, kur katrs burts arī ietver /sevi/ veselu jēgu, tie ir līdzīgi senajiem Ebreju burtiem, dažādā veidā izlocītiem, un ar zīmēm virs un iekš tiem.

Tā kā viņu raksti ir tādi (vsk.), tad nekādu personu un vietu Nosaukumu, kādi ir mūsējā, viņu Vārdā nav, bet to Nosaukumu vietā tur ir lietas, kuras tie /nosaukumi/ nozīmē. Tā ‘Mozus’ /vārda/ vietā ir Vēsturiskais Vārds; ‘Elijas’ vietā Praviētiskais Vārds; ‘Ābrahama’, ‘Izaka’ un ‘Jēkaba’ /vārdu/ vietā ir Kungs /paša/ Dievišķā un Dievišķā Cilvēciskā ziņā; ‘Aharona’ vietā /tur ir/ Priesterība, un ‘Dāvida’ vietā Ķēnišķība — abas šīs lietas zīmējoties uz Kungu; ‘Jēkaba divpadsmit dēlu’ jeb ‘Izraēļa ģinšu’ vārdu vietā — dažādas Debess un Baznīcas lietas; tamlīdzīgi, Kunga divpadsmit mācekļu vārdu vietā. ‘Ciānas’ un ‘Jeruzalemes’ /nosaukumu/ vietā /tur ir/ Baznīca Vārda un no Vārda /smeltas/ Doktrīnas ziņā; ‘Kanaanas Zemes’ vietā pati Baznīca; turienes Pilsētu šaipus un viņpus Jordānas vietā — dažādas lietas, kuras pieder pie Baznīcas un tās Doktrīnas; un tamlīdzīgi ir ar pārējām lietām. Tamlīdzīgi ir arī ar Skaitļiem; arī šo nav tanī Vārdā, kurš ir debesi, bet to vietā lietas, kurām tie skaitļi, kādi ir mūsu Vārdā, atbilst. No sacītā var konstatēt, ka Vārds Debesī atbilst mūsu Vārdam, un ka šādā kārtā tie ir viens; jo atbildumi padara tos par vienu.

72. Brīnišķīgi ir tas, ka Vārds debesīs ir uzrakstīts tā, ka vientiesīgie saprot to vientiesīgi un gudrie gudri; jo ir vairāki punktējumi un apzīmējumi virs burtiem, kuri, kā teikts, /to lietu/ jēgu ceļ augstāk (exaltant). Vientiesīgie tos /punktus/ neievēro, nedz arī tos pazīst, bet gudrie ievēro — katrs skatoties pēc savas gudrības, līdz pat visaugstākai. /Viens/ Vārda Eksemplārs, Kunga inspirētu eņģeļu uzrakstīts, ir novietots ikvienas lielākas Debess biedrības Svētnīcā (in Sacratio), lai tas nevienā punktā kur citur netiktu grozīts. Mūsu Vārds gan arī līdzīgs ir Vārdam Debesī tanī ziņā, ka vientiesīgie saprot to vientiesīgi, un gudrie gudri, bet tas notiek citādā kārtā.

73. Ka visa gudrība Eņģeļiem ir no (per) Vārda, to viņi paši aplicina; jo, par cik viņi ir Vārda saprašanā, par tik ir gaismā. Debess Gaisma ir Dievišķā Gudrība, kura viņu acu priekšā ir Gaisma. Svētnīcā, kur tas Vārda Eksemplārs novietots, Gaisma ir liesmaina un spoži balta (candida), pārāka par

ikvienas pakāpes gaismu ārpus tās Debesī. Iemesls ir tas pats iepriekš teiktais, ka Kungs ir Vārdā.

74. Debešķīgo Eņģeļu gudrība ir pārāka par garīgo Eņģeļu gudrību gandrīz tikpat, cik garīgo eņģeļu gudrība ir pārāka par cilvēku gudrību; un tas tāpēc, ka debešķīgie Eņģeļi ir mīlestības labajā no Kunga, un garīgie Eņģeļi ir gudrības patiesajā (dsk.) no Kunga; un kur ir mīlestības labais, tur reizē mīt arī gudrība; bet kur ir patiesais (dsk.), tur mīt gudrība ne vairāk, kā cik tur reizē ir arī mīlestības labais. No tam nākas, ka Vārds debešķīgajā Valstībā ir citādi rakstīts nekā Vārds garīgajā Valstībā; jo debešķīgās Valstības Vārdā ir izteikts mīlestības labais (dsk.), un zīmes tur ir /mīlestības/ rosmes; un garīgās Valstības Vārdā ir izteiktas gudrības patiesības (dsk.), un zīmes tur ir /patiesā/ jausmas.

75. No sacītā var spriest, kāda gudrība Noguldīta glabājas Vārdā, kurš ir pasaulē; jo šajā glabājas visa eņģeliskā gudrība, kas ir neizteicama, jo tas ir tās /gudrības/ ietvere; un tanī nāk pēc nāves cilvēks, kurš no Kunga ar Vārda palīdzību top Eņģelis.

KA BAZNĪCA IR NO VĀRDA, UN IR TĀDA, KĀDA TAI IR VĀRDA IZPRATNE

76. Ka Baznīca ir no Vārda, par to nav šaubu, jo Vārds ir pats Dievišķais Patiesais (1.–4.nr.); no Vārda ir Baznīcas Doktrīna (jeb Mācība) (50.–61.nr.). Un ar Vārda palīdzību pastāv (ir) saistība ar Kungu (62.–69.nr.). Bet ka Baznīcu veido (dara) Vārda izpratne, par to var šaubīties; jo ir taču /cilvēki/, kuri tic, ka piederot pie Baznīcas, tāpēc ka viņiem ir Vārds, viņi to lasa vai no sludinātāja dzird, un kaut ko no tā burtiskā satura zina; bet kā šī un tā lieta Vārdā jāsaprot, to viņi nezina, un daži netur to par vērtu /zināt/, kāpēc šē būs apstiprināts, ka ne Vārds veido (dara) Baznīcu, bet tā izpratne; un ka Baznīca ir tāda, kāda ir Vārda izpratne tiem, kuri ir Baznīcā. Tas apstiprinās no sekošā.

77. Vārds ir Vārds, skatoties pēc tā izpratnes cilvēkā (pie cilvēka), tas ir, par cik to izprot, un ja to neizprot, tad Vārdu gan arī par Vārdu sauc, bet cilvēkā (pie cilvēka) tā nav. Vārds ir Patiesība, skatoties pēc tā izpratnes, jo Vārds var nebūt Patiesība, jo var tikt viltots. Vārds ir gars un dzīvība, skatoties pēc tā izpratnes, jo burts vien bez tā izpratnes ir nedzīvs. Tā kā cilvēkam ir patiesība un dzīvība, skatoties pēc Vārda izpratnes, tad viņam arī ticība un mīlestība ir, skatoties pēc tās, jo patiesība ir ticības lieta, un mīlestība ir dzīves lieta. Tā kā nu Baznīca ir /Baznīca/ ticības un mīlestības pēc, un ir skatoties pēc tām, tad secināms, ka Baznīca ir Baznīca pēc Vārda izpratnes, un skatoties, kāda tā /izpratne/ ir; cildena Baznīca, ja tā ir īstās patiesībās; necildena, ja nav īstās patiesībās, un izpostīta, ja ir viltotās patiesībās.

78. Bez tam vēl, Kungs ar Vārda palīdzību ir cilvēkam klāt un ir ar viņu saistīts, jo Kungs ir Vārds, un tanī it kā runā ar cilvēku; un tad vēl tāpēc, ka Kungs ir pats Dievišķais Patiesais, un arī Vārds tas ir. No tam ir skaidrs, ka Kungs ir cilvēkam klāt, un reizē ir ar viņu saistīts, skatoties pēc Vārda izpratnes; jo skatoties pēc tās cilvēkam ir patiesība un no tam ticība, tāpat arī mīlestība un no tam dzīvība. Bet Kungs ir cilvēkam klātu, Vārdu lasot, un ir ar viņu saistīts, patieso no Vārda saprotot, un skatoties pēc tās /saprāšanas/; un par cik Kungs ar cilvēku ir saistīts, tik cilvēkā ir Baznīca. Baznīca ir cilvēkā; un Baznīca, kas ir ārpus viņa, ir Baznīca pie vairākiem, kuros ir Baznīca. Tas domāts Kunga vārdos Farizejiem, kad tie vaicāja, kad nāksot Dieva Valstība: “Dieva valstība ir iekšēji jūsos” (Lūk.17,21). Ar ‘Dieva Valstību’ tur domāts Kungs, un Baznīca no Viņa.

79. Daudzās vietās Praviēšos, kur runa ir par Baznīcu, ir runa par Vārda saprašanu, un mācīts tiek, ka Baznīca nav nekur citur kā tur, kur vārdu taisnīgi saprot, un ka tāda ir Baznīca, kāda ir Vārda izpratne tiem, kuri tanī ir. Daudzās vietās Praviēšos arī aprakstīta Baznīca Izraēliešu un Jūdu ciltī, ka tā ir visnotaļ izpostīta un padarīta nesoša, /protī/ ar to, ka tie Vārda jēgu jeb izpratni viltojuši, jo nekas cits Baznīcu neizposta. Vārda izpratne, tiklab patiesā kā arī nepatiesā (jeb viltota), Praviēšos aprakstīta ar ‘Efraimu’, sevišķi Hozejā; jo ar ‘Efraimu’ Vārdā apzīmēta Vārda izpratne Baznīcā; un tā kā Vārda izpratne Baznīcu veido (iztaisa), tad Efraims nosaukts par ‘*dārgu Dēlu un baudījumos dzimušu*’ (Jerem.31,20); par ‘*Pirmdzimušo*’ (Jerem.31,9); ‘*Jehovas galvas stiprumu*’ (Ps.60,9; 108,9) ‘*Vareno*’ (Zach.10,7); ‘*ar stopu pildīto*’ (9,13); un Efraima dēli nosaukti par ‘*apbruņotiem*’ un ‘*stopa metējiem*’ (Ps.78,9). Ar ‘stopu’ apzīmēta mācība (jeb doktrīna) no Vārda, kas cīnās pret nepatiesībām. Tāpēc arī *Efraimu pārcēla Izraelim pa labi un svētīja; tāpat arī viņš tika pieņemts Rubena vietā* (1.Moz.48,5.11.u.t.). Un tāpēc arī *Efraims līdz ar viņa brāli Menasu, Mozum Izraēļa dēlus Svētījot viņu*

tēva Jāzeņa vārdā tika izcelts pār visiem (5.Moz.33,13–17).

Bet kāda ir Baznīca, kad Vārda Izpratne tajā ir samaitāta, tas arī aprakstīts Praviēšos ar 'Efraimu', sevišķi Hozejā — kā tas ir skaidrs no šiem /vārdiem/: "Izraels un Efraims sabruks. Efraims taps par tuksnesi. Efraims tiesas /dienā/ taps spaidīts un satriekts. Es būšu Efraimam kā lauva. Es saplosīšu un aiziešu, aiznesīšu un neviens neizglābs (neizraus)" (Hoz.5,5.9.11.12.13.14). "Ko lai tev daru, Efraim? Jo tavs svētums ir kā rīta mākonis, un kā rasa, kas agri krīt un aiziet" (Hoz.6,4). "Tie namājos Jehovas zemē. Efraims griezīsies atpakaļ uz Ēģipti, un Asirijā ēdīs nešķīstu" (Hoz.9,3). 'Jehovas zeme' ir Baznīca; 'Ēģipte' ir dabīgā cilvēka zināšana; 'Asirija' ir prātošana pēc tās /zināšanas/, no kam Vārds tā saprašanas ziņā tiek viltots; tāpēc teikts, ka Efraims griezīsies atpakaļ uz Ēģipti, un Asirijā ēdīs nešķīstu. "Efraims gana vēju, un dzenas pakaļ rīta vējam. Ik dienu tas vairo melus un postu; slēdz derību ar Asiriju, un eļļa tiek aizvesta uz Ēģipti" (Hoz.12,2). Ganīt vēju un dzīties pakaļ rīta vējam un 'vairot melus un postu' nozīmē (ir) viltot patieso (dsk.) un šādā kārtā postīt Baznīcu. Līdzīga lieta ir apzīmēta arī ar 'Efraima maukošanu' (jo 'maukošana' nozīmē Vārda izpratnes, tas ir, tā īsta patiesā, viltošanu) šajās/vietās/:

"Es pazīstu Efraimu, ka tas visnotaļ mauko, un Izraels ir apgānījies" (Hoz.5,3). "Izraēļa namā Es redzēju pretīgu lietu: Efraims tur mauko, un Izraels ir apgānījies" (Hoz.6,10). 'Izraels' ir pati Baznīca, un 'Efraims' ir Vārda izpratne, no kā ir un pēc kā skatoties ir Baznīca; kāpēc teikts, ka 'Efraims mauko un Izraels ir apgānījies'. Tā kā Baznīca pie Jūdiem, Vārdu viltojojot, ir gluži izpostīta, tad par Efraimu tā teikts: "Es došu tevi, Efraim; atdošu tevi, Izrael, kā Adamu (šeit 'Adama' = vietas nosaukums), un nolikšu tevi kā Ceboimu" (Hoz.11,8). Tā kā nu Praviētī Hozejā no pirmās tā Nodaļas līdz pēdējai runa ir par Vārda viltošanu, un tādējādi par Baznīcas izpostīšanu; un tā kā ar 'maukošanu' tur ir apzīmēta patiesības (patiesā) viltošana, tad tam Praviētim bija uzdots, lai tās Baznīcas stāvokli reprezentētu, ņemt sev mauku par sievu (sievieti), un dzemdināt no tās dēlus (1.Nod.); un vēlreiz ņemt laulības pārkāpēju sievieti (3.Nod.).

Šīs lietas minētas zināšanai no Vārda un apstiprināšanai, ka Baznīca ir tāda, kāda tajā ir Vārda izpratne: cildena un vērtīga, ja tās izpratne ir no īsta patiesā (dsk.) no Vārda; bet ir izpostīta un pat pretīg, ja ir no viltota (dsk.). Apstiprinājumam, ka ar 'Efraimu' ir apzīmēta Vārda /pareiza/ izpratne un pretējā nozīmē viltota /izpratne/, un ka no tam nākas Baznīcas izpostījums, var noderēt pārējās vietas /Vārdā/, kur ir runa par Efraimu, kā Hoz.4,17.18; 17,1.1; 8,9,11; 9,11.12.13.16; 10,11; 11,3; 12,1.8.14; 13,1.12; Jez.17,3; 28,1; Jerem.4,15; 31,6.18; 50,19; Ezech.37,16; 48,5; Obad.19.p.; Zach.9,10.

KA ATSEVIŠĶAJĀS VĀRDA LIETĀS IR KUNGA UN BAZNĪCAS LAULĪBA, UN NO TAM LABĀ UN PATIESĀ LAULĪBA

80. Ka atsevišķajās Vārda lietās ir Kunga un Baznīcas laulība, un no tam labā un patiesā laulība, tas līdz šim nebija redzēts, nedz arī varēja būt redzēts, tāpēc ka nebija atsegts Vārda garīgais saturs, un to citādi redzēt nevar, kā ar tā palīdzību. Jo Vārdā ir divi saturi, kas glabājas tā burtiskajā saturā — garīgs un debešķīgs. Garīgajā saturā lietas, kas ir Vārdā, attiecas visvairāk uz Baznīcu, un Debešķīgajā visvairāk uz Kungu; tad vēl, Garīgajā saturā tās attiecas uz Dievišķo Patieso, un Debešķīgajā uz Dievišķo Labo. No tam Vārda burtiskajā saturā ir tā laulība. Bet tā nevienam nerādās, ja tas no Vārda garīgā un debešķīgā satura nezina /tajā esošo/ vārdu un nosaukumu nozīmes; jo daži vārdi un nosaukumi ir izteikti par labo, un daži par patieso, un dažos ir ietverti tie abi; kāpēc, tās /vārdu nozīmes/ nepazīstot, to Laulību Vārda atsevišķajās lietās redzēt nevarēja. Tas ir iemesls, kāpēc šis Noslēpums agrāk nebija atsegts.

81. Tāpēc ka Vārda atsevišķajās lietās ir šāda Laulība, tad daudzkārt Vārdā ir divi Izteicieni, kuri izliekas it kā tās pašas lietas Atkārtojumi; tomēr tie nav atkārtojumi, bet viens /izteiciens/ attiecas uz labo, un otrs uz patieso, un abi kopā veido (iztaisa) to saistību, tāpat vienu lietu. No tam tad arī nākas Vārda Dievišķīgums un Svētums; jo ikvienā Dievišķā Darbā ir Labais saistīts ar Patieso, un Patiesais saistīts ar Labo.

82. Teikts, ka Vārda atsevišķajās lietās ir Kunga un Baznīcas laulība, un no tam labā un patiesā laulība, tāpēc ka, kur ir Kunga un Baznīcas laulība, tur ir arī labā un patiesā laulība, jo šī ir no tās. Jo kad Baznīca jeb Baznīcas cilvēks ir patiesībā, tad Kungs ieiet (ieplūst) viņa patiesībā ar labo un tās dzīvina;

jeb, kas ir tas pats, kad Baznīca jeb Baznīcas cilvēks no patiesā (per vera) ir sapratībā, tad Kungs ar mīlestības un labprātības labo ieiet (ieplūst) viņa sapratībā, un šādā kārtā ieļej viņā dzīvību.

83. Ikvienam cilvēkam ir divas dzīvības Spējas, kuras sauc par Saprātu un Gribu, Saprāts ir patiesā un tādējādi gudrības uzņēmējs, un Griba ir labā un tādējādi mīlestības uzņēmēja. Šim, lai cilvēks būtu Baznīcas cilvēks, ir jābūt vienotām, un vienotas tās ir, kad cilvēks /savu/ saprātu veido no īstām patiesībām, un tas notiek šķietami, it kā viņš pats to darītu (no viņa /paša/), un kad viņa Griba pildās ar mīlestības labo, tas notiek no Kunga. No tam cilvēkam ir patiesā dzīvība un labā dzīvība — patiesā dzīvība saprātā no gribas, un labā dzīvība gribā caur saprātu. Tā ir patiesā un labā laulība pie cilvēka, tāpat arī Kunga un Baznīcas laulība pie viņa. Bet par šo abpusīgo saistību, kas šie nosaukta par laulību, būs redzams /darbos/ *Enģeliska Gudrība, zīmējoties uz Dievišķo Gādību, uz Dievišķo Mīlestību un uz Dievišķo Gudrību, un uz Dzīvi.*

84. Ka Vārdā ir divēji Izteicieni, kuri liekas it kā tās pašas lietas Atkārtojumi, to vērīgi lasītāji /paši/ var redzēt, piemēram: 'brālis' un 'biedrs', 'nabadzīgs' un 'trūcīgs', 'klajums' un 'tuksnesis', 'tukšums' un 'tukšība', 'pretinieks' un 'ienaidnieks', 'grēks' un 'netaisnība', 'dusmas' un 'bardzība', 'cilts' un 'tauta', 'prieks' un 'liksmība', 'bēdas' un 'raudāšana', 'taisnība' un 'tiesa', u.t.t., kuri izliekas kā sinonīmi, jebšu tādi nav; jo 'brālis', 'nabadzīgs', 'klajums', 'tukšums', 'pretinieks', 'grēks', 'dusmas', 'cilts', 'prieks', 'bēdas', 'taisnība', ir teikti, zīmējoties uz labo, un pretējā nozīmē uz ļauno; bet 'biedrs', 'trūcīgais', 'tuksnesis', 'tukšība', 'ienaidnieks', 'netaisnība', 'bardzība', 'tauta', 'liksmība', 'raudāšana', 'tiesa' ir teikti, zīmējoties uz patieso, un pretējā nozīmē uz nepatieso; un lasītājam, kurš šo noslēpumu nezina, liekas, ka 'nabagais un trūcīgais', 'klajums un tuksnesis', 'tukšums un tukšība', 'pretinieks un ienaidnieks' ir viena lieta; tamlīdzīgi arī 'grēks un netaisnība', 'dusmas un bardzība', 'cilts un tauta', 'prieks un liksmība', 'bēdas un raudāšana', 'taisnība un tiesa'; un tomēr tās nav viena lieta, bet saistībā par vienu lietu top. Vārdā saistītas tiek arī vairākas /citas lietas/, kā 'uguns' un 'liesma', 'zelts' un 'sudrabs', 'varš' un 'dzelzs', 'koks' un 'akmens', 'maize' un 'ūdens', 'maize' un 'vīns', 'purpurs' un 'bisus /audeklis/', u.t.t., u.t.t.; /un proti/ tāpēc, ka 'uguns', 'zelts', 'varš', 'koks', 'maize', 'purpurs' nozīmē labo, un 'liesma', 'sudrabs', 'dzelzs', 'akmens', 'ūdens', 'vīns' un 'bisus' nozīmē patieso. Tamlīdzīgi arī, kur teikts, ka būs mīlēt Dievu 'no visas sirds un visas dvēseles'; tāpat arī, ka Dievs radījis cilvēkā 'jaunu sirdi un jaunu garu'; jo 'sirds' ir teikta par mīlestības labo, un 'dvēselē' par patieso no tā labā. Ir arī vārdi, kuri, tāpēc ka tajos piedalās /kaut kas/ no abiem, tā labā kā arī patiesā, ir teikti vieni paši bez pieliktiem citiem /vārdiem/, bet šis un vēl vairākas citas lietas citiem /tik redzami/ neizceļas, kā vien Enģeļiem, un tiem, kuri, būdami dabīgajā /Vārda/ saturā, ir arī tā garīgajā saturā.

85. Ka ir divi tādi Izteicieni Vārdā, kuri liekas it kā būtu tās pašas lietas atkārtojumi, to lieki būtu no Vārda rādīt, jo tie piepildītu /veselas/ lapas. Bet lai nebūtu šaubu, gribu minēt /vienīgi tās/ vietas, kur reizē teikti '**Tiesa un Taisnība**', tāpat kur /minēti/ '**Cilts un Tauta**', kā arī '**Prieks un Liksmība**'. Vietas, kur nosauktas '**Tiesa**' un reizē arī '**Taisnība**', ir šīs:

"Pilsēta bija pilna **Tiesas, Taisnība tur pārnakšņoja**" (Jez.1,21). "Ciāna tiks atpestīta **Taisnībā, un kas tajā atgriežas, Tiesā**" (Jez.1,27). "Augsti būs celts Jehovah Cebaot **Tiesā, un Svētais Dievs taps Svētīts Taisnībā**" (Jez.5,16). "Viņš sēdēs Dāvida tronī un /valdīs/ viņa Valstībā, to stiprināt **Tiesā un Taisnībā**" (Jez.9,7). "Jehovah tiks paaugstināts, jo Viņš mājā augstībā, un ir piepildījis zemi ar **Tiesu un Taisnību**" (Jez.33,5). "Jehovah sacīja, sargājiet **Tiesu un dāriet Taisnību, jo tuvu ir mana Glābšana, un mana Taisnība atklāsies**" (Jez.56,1). "Kā cilts, kas darījusi **Taisnību, un sava Dieva Tiesu nebūtu pametusi, tie /prasa no Manis/ Taisnības Tiesu**" (Jez.58,2). "Zvērē pie dzīvā Jehovas **Tiesā un Taisnībā**" (Jer.4,2). "Kas lielās, tas lai lielās /ar to/, ka Jehovah dara **Tiesu un Taisnību virs zemes**" (Jer.9,24). "Dāriet **Tiesu un Taisnību! Vai tam, kas savu namu ceļ bez Taisnības, un savas augšstabas bez Tiesas. Vai tavs tēvs nedarīja Tiesu un Taisnību, un tad viņam labi bija?**" (Jer.22,3.13.15). "Es uzcelšu Dāvidam taisnu atvasi, kas valdīs kā Kēniņš, un darīs **Tiesu un Taisnību zemē**" (Jer.23,5; 33,15). "Ja tās virs būs bijis taisns, kas darījis **Tiesu un Taisnību**" (Ezech.18,5). "Ja bezdievīgais būs atgriezies, un būs darījis **Tiesu un Taisnību, pret viņu neko nepieminēs; Tiesu un Taisnību viņš darījis, viņš dzīvodams dzīvos**" (Ezech.33,14.16.19). "Es saderēšos tev uz mūžību **Taisnībā, un Tiesā; un Žēlsirdībā, un Apžēlošanā**" (Hoz.2,19). "**Tiesa lai plūst kā ūdens, un Taisnība kā stipra straume**" (Amos.5,24). "Jūs esat pārvērtuši **Tiesu par žulti, un Taisnību par vērmelēm**" (Amos.6,12). "Jehovah iztiesās manu prāvu, un nesis (darīs) man **Tiesu, un izvedīs mani gaismā, un es redzēšu Viņa Taisnību**" (Mich.7,9). "Jehovah, Tava **Taisnība ir kā Dieva kalni, tavas Tiesas kā liels bezdibenis**" (Ps.36,7). "Jehovah izvedīs tavu **Taisnību kā gaismu, un /tavu/ Tiesu kā dienvidu**" (Ps.37,6). "Jehovah tiesās savu tautu **Taisnībā, un savus bēdīgos Tiesā**" (Ps.72,2). "**Taisnība un**

Tiesa ir tava Troņa balsts” (89,15). “Kad būšu mācījies tavas **Taisnības** Tiesas. Septiņreiz dienā es Tevi teicu par tavas **Taisnības Tiesām**” (Ps.119,7.164). “Gads dara Jehovas **Taisnību**, un Viņa **Tiesu** ar Izraēli” (5.Moz.33,21). “**Patiesības Gars** pārlicinās pasauli par **Taisnību un Tiesu**” (Jņ.16,8.10); un citur.

Ka ‘Tiesa’ un ‘Taisnība’ tik daudzkārt teikta, tas tāpēc, ka ‘Tiesa’ ir teikta par patieso (dsk.), un ‘Taisnība’ par labo; kāpēc ar ‘Tiesas un Taisnības darišanu’ ir domāta arī darišana aiz patiesā un labā / tieksmes/. Ka ‘Tiesa’ teikta par patieso, un ‘Taisnība’ par labo, tas tāpēc, ka Kunga Valdišanu garīgajā Valstībā sauc par ‘**Tiesu**’, un Kunga Valdišanu debešķīgajā Valstībā sauc par ‘**Taisnību**’ — par ko skaties Darbā par *Debesi un Elli*, 214.215.nr. Tā kā ‘Tiesa’ teikta par patieso, tad dažviet teikts “*Patiesība un Taisnība*”, kā Jez.11,5; Ps.85,12. un citur.

86. Ka Vārdā it kā tās pašas lietas atkārtojumi ir labā un patiesā saistības labad, to skaidrāk var redzēt no vietām, kur teikts ‘**Ciltis un Tautas**’, kā šajās: “*Vai grēcīgai Ciltij, kas smagi noziegusies*” (Jez.1,4). “**Tautas**, kas tumsībā staigā, redzēja lielu gaismu, **Cilti** Tu esi vairojis” (Jez.9,1.2). “*Ašurs ir mana dusmības rīkste. Es sūtīšu to pret liekulīgu Cilti, pret sava iekarsuma Tautu. Es viņam pavēlu*” (Jez.10,5.6). “*Notiks tanī dienā, Ciltis vaicās pēc Jīšajas saknes, kas Tautām stāv par karogu*” (Jez.11,10). “*Jehovah, kas sit Tautas ar nedziedināmu mocību, kas ar dusmām dominē pār Ciltīm*” (Jez.14,6). “*Tanī dienā atvedīs dāvanu Jehovam Cebaot Tauta, kas izkaisīta un izlaupīta, un izmērīta (delineata) un samīdīta Cilts*” (Jez.18,7). “*Tevi pagodinās stipra Tauta, varenu Cilšu pilsēta Tevi bīsies*” (Jez.25,3). “*Jehovah izdeldēs apsegu par visām Tautām, un segu pār visām Ciltīm*” (Jez.25,7). “*Nāciet klāt, Ciltis, un Tautas, klausaities*” (Jez.34,1). “*Es Tevi esmu saucis Tautai par derību, par gaismu Ciltīm*” (Jez.42,6). “*Visas Ciltis, sapulcējieties kopā, un lai sanāk visas Tautas*” (Jez.43,9). “*Redzi, Es pacelšu savu roku uz Ciltīm, un uz Tautām savu karogu (zīmi)*” (Jez.49,22). “*Es esmu devis Viņu Tautām par liecinieku, Ciltīm par priekšnieku un likumdevēju*” (Jez.55,4.5). “*Redzi, Tauta nāk no ziemeļu zemes, un liela Cilts no zemes malām*” (Jer.6,22.23). “*Es vairs nelikšu tev dzirdēt Cilšu apsmieklus, un Tautu negodu tu vairs nenesīsi*” (Ezech.36,15). “*Visas Tautas un Ciltis Viņam kalpos*” (Dan.7,14). “*Nepadari viņus Ciltīm par izsmieklus, un Tautas lai nesaka, kur ir viņu Dievs*” (Joel.2,17). “*Manas Tautas pārpalikušie tos aplaupīs, un manas Cilts atlikušie tos iemantos*” (Cef.2,9). “*Nāks daudzas Tautas, un liels skaits Cilšu meklēt Jehovu Cebaot Jeruzalemē*” (Zach.8,22). “*Manas acis ir redzējušas tavu Glābšanu (Salutare), ko Tu esi saistījis visu Tautu vaiga priekšā, gaismu (lumen) atklāties Ciltīm*” (Lūk.2,30.31.32). “*Tu esi atpircis mūs ar savām asinīm no visām Tautām un Ciltīm*” (Apok.5,9). “*Tev būs atkal praviešot Tautām un Ciltīm*” (Apok.10,11). “*Tu liksi Mani par galvu Ciltīm; Tautas, ko Es nepazīnu, Man kalpos*” (Ps.18,44). “*Jehovah izjauc Cilšu padomu, Viņš apgriež Tautu domas*” (Ps.33,10). “*Tu noliec mūs par sakāmvārdu Ciltīm, ka Tautas par mums galvu krata*” (Ps.44,15). “*Jehovah paklaus Tautas zem mums, un Ciltis apakš mūsu kājām. Jehovah valdīja pār Ciltīm, Tautu brīvprātīgie ir sapulcējušies*” (Ps.47,4.9.10). “**Tautas** Tevi apliecinās, **Ciltis** līksmosies un gavilēs, ka Tu taisnīgi tiesāsi **Tautas**, un **Ciltis** virs zemes vadīsi” (Ps.67,3.4.5). “*Piemini mani, Jehovah, ar labpatiku pret savu Tautu, lai es priecājos tavu Cilšu priekā*” (Ps.106,4.5). Bez šīm vēl citās vietās.

Ka reizē teikts ‘Ciltis’ un ‘Tautas’, tas tāpēc, ka ar ‘Ciltīm’ ir domāti tie, kuri ir labajā, un pretējā nozīmē tie, kuri ir ļaunajā; un ar ‘Tautām’ tie, kuri ir patiesajā (dsk.), un pretējā nozīmē, kuri ir nepatiesajā (dsk.); kāpēc arī tos, kuri ir no Kunga Garīgās Valstības, sauc par ‘Tautām’; un tos, kuri ir no Kunga Debešķīgās Valstības, sauc par ‘Ciltīm’; jo Garīgajā Valstībā visi ir patiesajā (dsk.) un no tam gudrībā, bet Debešķīgajā Valstībā visi ir labajā un no tam mīlestībā.

87. Tamlīdzīgi ir ar pārējām lietām; kā, kur teikts ‘**Prieks**’, teikts arī ‘**Līksmība**’, piemēram šajās: “*Redzi, Prieks un Līksmība ir nokaut vērsi*” (Jez.22,13). “**Prieks un Līksmība** tos apkamps, skumjas un nopūtas bēgs” (Jez.35,10; 51,11). “**Prieks un Līksmība** no mūsu Dieva nama ir atrauti” (Joel.1,16). “**Prieka** balss un **Līksmības** balss mitēsies” (Jerem.7,34; 25,10). “*Desmitās dienas gavēšana būs Jehudas namam par Prieku un Līksmību*” (Zach.8,19). “*Lai Priecājamies visas mūsu dienas, Ielīksmo mūs*” (Ps.90,14.15). “**Līksmojiet** Jeruzalemē, **Priecājieties** tajā” (Jez.66,10). “**Priecājies un Līksmojies**, Edoma meita” (R.dz.4,21). “**Līksmosies** Debesis, un **Priecāsies** zeme” (Ps.96,11. /68,4/). “*Liec man dzirdēt Prieku un Līksmību*” (Ps.51,10). “**Prieku un Līksmību** atradis Ciānā, apliecināšanu un dziesmas balsi” (Jez.51,3). “*Būs Līksmība un daudzi par Viņa piedzimšanu Priecāsies*” (Lūk.1,14) “*Likšu mitēties Prieka balsij un Līksmības balsij, līgavaiņa balsij un līgavas balsij*” (Jer.7,34; 16,9; 25,10). “*Vēl dzirdēs šajā vietā Prieka balsi un Līksmības balsi, un līgavaiņa balsi un līgavas balsi*” (Jer.33,10.11). Un vēl citās vietās.

Ka teikti ir abi, tā ‘prieks’ kā arī ‘līksmība’, tas tāpēc, ka ‘prieks’ pieder pie labā un ‘līksmība’ pie

patiesā, jeb 'prieks' pie mīlestības un 'liksmība' pie gudrības, jo prieks ir sirds lieta, un liksmība ir dvēseles lieta, jeb prieks ir gribas, un liksmība ir saprāta atribūts. Ka arī šajos vārdos ir Kunga un Baznīcas laulība, ir skaidrs no tam, ka teikts, "*prieka balss un liksmības balss, Līgavaiņa balss*" (Jerem.7,34; 16,9; 25,10; 33,10.11); un Kungs ir Līgavainis un Baznīca ir Līgava. Ka Kungs ir Līgavainis, skaties Mat.9,15; Mr.2,19.20; Lūk.5,35. Un ka Baznīca ir Līgava — Apok.21,9; 22,17; kāpēc arī Jānis Kristītājs saka par Jēzu, "*Kam ir Līgava, tas ir Līgavainis*" (Jņ.3,29).

88. Kunga ar Baznīcu laulības dēļ jeb, kas ir tas pats, Dievišķā Labā un Dievišķā Patiesā Laulības dēļ, atsevišķajās Vārda lietās, visai daudzās vietās teikts 'Jehovah' un 'Dievs', kā arī 'Jehovah' un 'Izraēļa Svētais', it kā tie būtu divi, jebšu tie ir viens; jo ar 'Jehovu' ir domāts Kungs kā (quoad) Dievišķais Labais, un ar 'Dievu' Kungs kā Dievišķais Patiesais. Ka 'Jehovah' un 'Dievs', tāpat 'Jehovah' un 'Izraēļa Svētais' ir teikts Vārdā visai daudzās vietās, un tomēr domāts ir Viens, kas ir Kungs, skaties *Mācībā par Kungu* 34.38. un 46.nr.

89. Tā kā visās un atsevišķās Vārda lietās ir Kunga un Baznīcas Laulība, tad var redzēt, ka visas un atsevišķās lietas Vārdā runā par Kungu — kā *Mācībā par Kungu* (1.-7.nr.) ir sāks rādīt. Baznīca, par kuru arī ir runa, arī ir Kungs; jo Kungs māca, ka Baznīcas cilvēks ir Viņš, un Viņš ir tajā (Jņ.6,56; 14,20.21; 15,5.7).

90. Tā kā šē ir runa par Vārda Dievišķību un Svētumu, tad līdz šim teiktajam man ir atļauts piemētināt vēl kaut ko ievērojamu. Reiz man no Debess tika atsūtīta kartīte, aprakstīta Ebreju burtiem, bet rakstītiem kā senajos laikos (pie Senajiem), kad tie burti, kuri pašlaik pa daļai rakstīti taisnām līnijām, bija izlocīti un ar uz augšu vērstiem radziņiem; un Eņģeļi, kas pie manis tad bija, sacīja, ka viņi no pašiem burtiem zinot veselu jēgu (dsk.), un zinot to sevišķi no līniju izliekumiem un burtu smailēm; un izskaidroja, ko tie nozīmē katrs par sevi, un ko, kad tie ir kopā; sacīdami, ka burts H, kas pielikts klāt Ābrama un Sarai vārdiem, nozīmējot Bezgalīgo kā arī Mūžīgo. Viņi izskaidroja arī manā priekšā Vārda 32. Psalmā 2.p. jēgu no vieniem burtiem un balsiem; ka to jēga īsumā ir, ka Kungs ir žēlsirdīgs arī pret tiem, kuri ļaunu dara. Viņi mani informēja, ka Trešajā Debesī Raksts sastāvot no likumainiem un dažādi izlocītiem burtiem, kuriem katram esot sava jēga; un ka Patskaņi tur esot skaņas labad, kura atbilst kādai rosmei; un ka tanī Debesī nevarot i un e, bet to vietā y un eu; un ka lietošanā viņiem esot Patskaņi a, o un u, tāpēc ka tie izdod pilnu skaņu. Tad vēl, ka dažus līdzskaņu burtus tur neizrūnājot asi, bet mīksti, un no tam nākoties, ka daži Ebreju burti iekšēji ir punktēti — par zīmi tam, ka tie izruņājami mīksti; sacīdami, ka asumu burtos lietojot garīgajā Debesī, aiz tā iemesla, ka eņģeļi esot patiesajā (dsk.), un patiesais pieļauj asumu, bet ne labais, kurā ir debešķīgās Valstības jeb Trešās Debess Eņģeļi. Viņi sacīja arī, ka pie viņiem Vārds esot uzrakstīts likumainiem burtiem ar apzīmētajiem radziņiem un smailēm. No tam man bija skaidrs, ko nozīmē sekošie Kunga /vārdi/, ka "*Ne Iota un ne Radziņš no Bauslības nezudīs, tiekams viss notiks*" (Mat.5,18). Tad vēl, ka "*Vieglāk ir Debesij un Zemei paiet, nekā no Bauslības vienai Smailītei izkrist*" (Lūk.16,17).

KA HAIREZES NO VĀRDA BURTISKĀ SATURA UZŅEMT IR GAN IESPĒJAMS, BET TO APSTIPRINĀŠANA IR KAITĪGA

91. Iepriekš ir rādīts, ka Vārdu bez Doktrīnas saprast nevar, un ka Doktrīna ir kā Gaismeklis, lai redzētu īstu Patieso (dsk.); un proti, aiz tā iemesla, ka Vārds ir uzrakstīts vienos Atbildumos. No tam nākas, ka daudzas (vairākas) lietas tur ir patiesā Šķitumi, nevis kailas patiesības; un daudzas (vairākas) ir rakstītas dabīga un pat jutekliska cilvēka aptverei; bet tomēr tā, ka vientiesīgie var tās saprast vientiesīgi, un sapratīgie sapratīgi, kā arī gudrie gudri. Tā kā nu Vārds ir šāds, tad ir iespējams patiesā šķitumus, kuri ir ietērpts patiesais, noturēt par kailu patieso (dsk.), kas, tos apstiprinot, top par nepatieso (dsk.). Bet tas notiek pie tiem, kuri tic sevi esam gudrākus par citiem, jebšu viņi nav gudri; jo gudram būt ir redzēt, vai kas ir patiess, pirms to apstiprina, nevis apstiprināt to, kas tik vien patiek. Šo dara tie, kuri spīdoši prot apstiprināt, un ir pašsaprātības iedomībā; bet pirmāk teikto dara tie, kuri mīl patieso (dsk.), un kurus tas ierosmina, tāpēc ka tas ir patiesais, un to izlieto dzīvē; jo šos Kungs apgaismo un viņi redz patieso (dsk.) tā gaismā; bet tie paši sevi apgaismo un redz nepatieso (dsk.) arī tā gaismā.

92. Ka patiesā Šķitumus, kas ir ietērpts patiesais (dsk.), var noturēt par kailu patieso no Vārda, un

ka, tos apstiprinot, tie top par nepatiesībām, to var redzēt no tik daudzajām Hairezēm, kādas Kristietībā ir bijušas un vēl /tagad/ ir. Pašas hairezes cilvēkus nepazudina (non damnat), bet pazudina ļauna dzīve, tāpat arī hairezē esošo nepatiesību apstiprinājumi, /kas ņemti/ no Vārda, un dabīgā cilvēka prātojumā. Jo katrs piedzimst savu vecāku Reliģijā, kopš bērnības tiek tanī ievadīts, un vēlāk to patur, nedz arī var pats sevi no tās nepatiesībām izvest, būdams aizņemts pasaulīgām darišanām; bet ļauna dzīvošana, un nepatiesā apstiprināšana tiktāl, ka tas īstu patieso izposta, tā pazudina. Jo, kas paliek savā Reliģijā, un tic Dievam, un Kristietībā /būdams/ tic Kungam, un Vārdu tur svētu, un aiz reliģijas dzīvo saskaņā ar dekaloga Baušļiem, tas nepatiesajam /uzticību/ nezvēr — kāpēc, patieso dzirdēdams un savējā veidā jausdams, var to pieņemt (apkampt), un šādā kārtā tikt no nepatiesā izvests. Bet ne tas, kurš savas Reliģijas nepatieso ir apstiprinājis, jo apstiprināts nepatiesais paliek un nevar tikt izravēts; jo pēc apstiprināšanas nepatiesais ir, it kā kad kāds tam būtu zvērējis /uzticību/; sevišķi ja tas saistīts (cohaeret) ar savas pašdabas mīlēšanu, un no tam ar /savas paša/ gudrības iedomību.

93. Esmu runājis garīgajā Pasaulē ar dažiem, kas dzīvojuši pirms vairākiem gadsimtiem un ir nocietinājušies savas Reliģijas nepatiesībās; un redzēju, ka viņi tajās vēl stingri palikuši. Un esmu runājis tur ar dažiem, kuri bija no tās pašas Reliģijas un bija domājuši tāpat kā tie, bet nebija /tās/ nepatiesībās nocietinājušies; un redzēju, ka viņi, Eņģeļu pamācīti, nepatiesības bija atmetuši, un uzņēmuši patiesības; un ka šie ir glābti, bet tie ne. Ikvienu cilvēku pēc nāves eņģeļi pamāca, un uzņemti tiek tie, kuri patiesības redz, un no patiesībām /redz arī/ nepatiesības; jo katram pēc nāves liek (dod) garīgi redzēt patiesības; un redz patiesības tie, kuri nav nocietinājušies /nepatiesībās/; bet kuri ir nocietinājušies, tie patiesības redzēt negrib; un ja viņi tās redz, tad aizgriežas nost, un vai nu par tām smejas, vai tās vilto.

94. Bet ilustrēsim to ar Piemēru. Vārdā daudzās vietās Kungam piedēvētas dusmas, bardzība (iekarsums), atriebība (vindicta), un ka Viņš soda, iemet ellē, kārdina (jeb pārbauda), un vairākas līdzīgas lietas. Kas tam vientiesīgi tic, un tāpēc Dieva bīstas, un sargās pret Viņu grēkot, tas tās vientiesīgās ticības pēc pazudināts netiek; bet kurš tajās nocietinās tiktāl, ka tic Kungā esam dusmas, bardzību, atriebību, un šādā kārtā tādas ļaunas lietas, un ka Viņš aiz dusmām, bardzības un atriebības dēļ cilvēku soda un iemet ellē, tas pazudinās, tāpēc ka īstu patieso ir izpostījis, kura /patiesība/ ir, ka Kungs ir pati Mīlestība, pati Žēlsirdība un pats Labais; un Kas tāds ir, tas nevar dusmoties, iekaist un atriebties. Ka Kungam tās lietas /Vārdā/ ir piedēvētas, tas nākas no šķituma. Tamlīdzīgi ir ar daudzām citām lietām.

95. Ka daudz (vairāk) lietu /Vārda/ burtiskajā saturā ir šķietamas Patiesības, kurās īstās patiesības slēpjas, un ka domāšana un runāšana saskaņā ar /tām šķietamajām/ Patiesībām nevienu nepazudina; bet ka pazudina to apstiprināšana tiktāl, ka tiek izpostīts īstais Patiesais, kas /tajos šķitumos/ iekšēji slēpjas, to var ilustrēt arī ar Piemēriem dabā — kurus pieminam tāpēc, ka dabīgās lietas skaidrāk māca un pārliecina nekā garīgās. Acīm liekas, it kā Saule ik dienas tecētu apkārt zemeslodei, un reizi arī ik gadus; kāpēc arī Vārdā teikts, ka Saule uzlec un noriet; ka tā rada rītu, dienvidu, vakaru un nakti; tāpat arī pavasara, vasaras, rudens un ziemas laikus, un šādā kārtā /rada/ dienas un gadus; jebšu Saule stāv nekustīgi, jo tā ir ugunīgs Okeans, un Zemeslode apgriežas ik dienas un tek apkārt ik gadus. Cilvēks, kurš aiz vientiesības un nezināšanas domā, ka /saule/ tek apkārt /zemeslodei/, tas dabīgo patiesību /sevi/ neizposta, kura ir, ka zemeslode ik dienas rotē ap /savu/ asi, un ik gadus tek apkārt pa ekliptiku. Bet kurš ar Vārda palīdzību, un ar dabīgā cilvēka prātošanu apstiprina saules šķietamo kustību un tecēšanu, tas patiesību /sevi/ vājina un to arī izposta. Ka Saule kustas, ta ir šķietama patiesība, un ka tā nekustas, tā ir īsta patiesība. Katrs var runāt, un arī runā, pēc šķietamās patiesības: bet domāšana pēc tās, to apstiprinot, racionālu saprašanu notrulina un aptumšo. Tamlīdzīgi ir ar zvaigznēm zvaigžņotā Debēs; šķietama patiesība ir, ka arī tās, tāpat ka saule, ik dienas reizi tek apkārt; kāpēc arī par zvaigznēm teikts, ka tās uzlec un noriet; bet īsta patiesība ir, ka zvaigznes ir nekustīgas, un ka viņu Debess stāv nekustīgi. Runāt katrs tomēr var pēc šķituma.

96. Ka pazudinoši ir apstiprināt šķietamu Vārda patieso tiktāl, ka tiek izpostīts īstais patiesais, kas iekšēji /Vārdā/ slēpjas, tas tāpēc, ka visas un katra atsevišķā lieta Vārda burtiskajā saturā ir sakarā (communicant) ar Debese, un atver to — kā tas iepriekš (62.–69.nr.) teikts. Kad nu cilvēks to /burtisko/ saturu (jeb jēgu) izlieto /tādu/ pasaulīgu mīlestību apstiprināšanai, kuras ir pretējas Debess mīlestībām, tad Vārda iekšiene top nepatiesa. Tāpēc, kad tā āriene, kas ir tā burtiskā jēga, būdama savā iekšienē nepatiesa, nāk sakarā ar Debese, tad Debess aizveras; jo Eņģeļi, kuri ir Vārda iekšienē, to atmet. No tam ir skaidrs, ka iekšējs nepatiesais, jeb viltots patiesais, sakaru ar Debese pārtrauc, un to aizver. Tas ir iemesls, kāpēc kādas hairētiskas nepatiesības apstiprināšana ir pazudinoša.

96 /a/. Vārds ir tikpat kā Dārzs, kas saucams par debešķīgu Paradīzi, kurā ir visu sugu gardumi un baudījumi (jeb prieki); gardumi no augļiem, un prieki no puķēm; kura vidū ir dzīvības koki līdz ar dzīva ūdens avotiem; un tam dārzam visapkārt ir meža koki. Cilvēks, kurš pēc Doktrīnas ir Dievišķajā patiesajā (dsk.), ir /tā dārza/ vidū, kur ir dzīvības koki, un aktuāli tā gardumus un priekus bauda; bet cilvēks, kurš nav pēc Doktrīnas patiesajā, bet vienīgi no burtiskā satura, tas ir /tā dārza/ apkārtne, un redz tikai Mežaini; bet kurš ir neistas reliģijas Doktrīnā un tās nepatieso sevī nostiprinājis, tas nav pat tanī mežā, bet ārpus tā smilšainā klajumā, kur pat nav zāles. Ka tāds viņu stāvoklis pēc nāves arī ir, tas savā vietā būs aprādīts (apstiprināts).

97. Turklāt vēl jāzina, ka Vārda burtiskais saturs ir īstā patiesā sargātājs, kurš /patiesais tanī/ iekšēji slēpjas; un sargāšana ir tāda, ka to /burtisko/ saturu var šurpu turpu grozīt un izskaidrot pēc /paša/ uztveres, iekšējo /patieso/ ar to neaiztiekot un neievainojot. Jo neko nekaitē, ka Vārda burtisko saturu viens saprot citādi nekā otrs; bet kaitīgi ir, ja sagroza Dievišķo Patieso (dsk.), kas iekšēji /burtiskajā/ slēpjas, jo tad Vārdam tiek nodarīta varmācība. Burtiskais saturs sarga, lai tas nenotiktu; un sarga tajos, kuri /savas/ reliģijas pēc ir gan nepatiesības, bet tās nepatiesības /sevi/ nenostiprina; jo šie nekādu varmācību /Vārdam/ nedara. Šī Sargāšana apzīmēta ar 'Cherubiem', un ar tiem Vārdā arī aprakstīta. Tā apzīmēta ar 'Cherubiem', kuri, pēc tam kad Ādams ar sievu no Ēdenes Dārza bija izmests, tika nolikti pie /dārza/ ieejas — par kuriem lasāms sekošais: "*Kad Jehovah Dievs bija cilvēku izdzinis, Viņš lika mājot Ēdenes dārza austrumos (no austrumiem) Cherubiem, un šurp un turp griezdamos zobena liesmu sargāt dzīvības Koka ceļu*" (1.Moz.3,23.24).

Ar 'Cherubiem' apzīmēta sargāšana; ar 'dzīvības koka ceļu' apzīmēta pieešana Kungam, kas cilvēkiem ir ar Vārda palīdzību; ar 'šurp un turp griezdamos zobena liesmu' ir apzīmēts Dievišķais Patiesais pēdējās lietās, kurš ir tāds kā Vārda burtiskajā saturā, ko tā var grozīt. Tamlīdzīga nozīme ir arī '*no zelta veidotiem Cherubiem, kuri bija likti abos Izlīdzināšanas vāka galos, virs šķirsta Tabernakulā (sastapšanās Teltī)*' (2.Moz.25,18.21). Tā kā tā bija Cherubu nozīme, tad Kungs runāja ar Mozu starp tiem (2.Moz.25,22; 37,9; 4.Moz.7,89).

Ka Kungs runā ar cilvēku ne citādi kā pilnumā, un Vārds burtiskajā saturā ir Dievišķais Patiesais pilnumā, skaties iepriekš 37.–49.nr. Šādā kārtā Kungs tāpat runāja ar Mozu starp Cherubiem. Nekas cits ir apzīmēts ar Cherubiem arī uz Tabernakla Segām un tā Priekškara (2.Moz.26,1.3). Tabernakla segas un priekškari reprezentēja Debess un Baznīcas, un tā arī Vārda pēdējās lietas (skaties iepriekš 46.nr.). Nekas cits ir apzīmēts ar *Cherubiem arī Jeruzalemes Tempļa vidū* (1.Ķēn.6,23–28); un ar *grieztajiem Cherubiem uz Tempļa sienām /iekšpusē/ un ārpusē* (1.Ķēn.6,29.32.35); tamlīdzīgi arī ar *Cherubiem jaunajā Templī* (Ecech.41,18.19.20). Skaties arī iepriekš 47.nr. teikto.

Tā ka ar 'Cherubiem' ir apzīmēta sargāšana, lai /cilvēks/ nepieietu Kungam, Debesij un Dievišķajam Patiesajam tieši, kādi tie Vārdā ir iekšēji, bet netieši caur pēdējām lietām (per ultima), tad par 'Tīras Ķēniņu' tā ir teikts: "*Tu, mēra apzīmogojums, pilns gudrības un pilnīgs skaistumā, Ēdenē /Dieva/ dārzā tu biji; ikviens dārgakmens bija tavs apsegs: tu, Cherub, biji sedzējs izplatījums. Es tevi, sedzēju Cherubu, izpostīju uguns akmeņu vidū*" (Ecech. 28,12.13.14.16). Ar 'Tīru' apzīmētā Baznīca, zīmējoties uz patiesā un labā atziņām, un tāpēc ar 'tās Ķēniņu' tur apzīmēts Vārds, kur un no kurienes tās atziņas ir. Ka ar viņu šē apzīmēts Vārds savā pēdējā /saturā/, kas ir tā burtiskais saturs, un ar 'Cherubu' sargāšana, tas ir skaidrs; jo teikts, "Tu, mēra apzīmogojums, ikviens dārgakmens bija tavs apsegs"; un "tu, Cherub, biji sedzējs izplatījums", kā arī 'sedzējs Cherubs'. Ka ar 'dārgakmeņiem', kuri tur arī nosaukti, ir domātas Vārda burtiskā satura patiesības, skaties iepriekš 45.nr. Tā kā ar 'Cherubiem' apzīmētas Dievišķā Patiesā pēdējās lietas kā Sargāšana, tad Dāvīda /psalmos/ teikts: "*Jehova nolieca Debesis, un nokāpa, un jāj uz Cheruba*" (Ps.18,10.11). "*Izraēļa gans, kas sēd uz Cherubiem, atspīdi*" (Ps.80,2). "*Jehovah, sēdēdams uz Cherubiem*" (Ps.99,1). 'Jāt uz Cherubiem, 'sēdēt uz tiem' un 'sēdēdams uz tiem' nozīmē uz Vārda pēdējā satura. Dievišķais Patiesais Vārdā un tā kādība ir aprakstīti ar 'Cherubiem' Ecechiela pirmā Nodaļā, un devītā un desmitā. Bet tā kā neviens /pats no sevis/ nevar zināt, ko atsevišķās lietas to aprakstā nozīmē, ja tam nav atvērts to garīgais saturs, tad man ir atsegtas, ko nozīmē viss tas, kas par Cherubiem Ecechiela Pirmajā Nodaļā teikts, kas īsumā (in summa) ir sekošais:

Aprakstīta ir Vārda Dievišķā ārīgā sfaira (4.P.). Tā reprezentēta kā cilvēks (5.P.). Saistīta ar garīgām un debešķīgām lietām (6.P.). Dabīgais Vārdā, kāds tas ir (7.P.). Garīgais un debešķīgais Vārdā, saistīts ar tā dabīgo, kāds /tas ir/ (8.9.P.). Dievišķā Mīlestība uz labo un patieso tā debešķīgajā, garīgajā un dabīgajā katrā atsevišķi un kopā (10.11.P.). Ka tie /visi/ raugās uz vienu lietu (12.P.). Vārda sfaira no Kunga

Dievišķā Labā un Dievišķā Patiesā, no kā Vārdam ir dzīvība (no kā Vārds dzīvo)(13.14.P.). Labā un patiesā Doktrīna Vārdā un no Vārda (15.–21.P.). Kunga Dievišķais pāri tam un tajā (22.23.P.). Un no tā (24.25.P.). Ka Kungs ir pāri Debesīm (26.P.). Un ka Viņš ir Dievišķā Mīlestība un Dievišķā Gudrība (27.28.P.). Šie kopsavilkumi ir salīdzināti arī ar Vārdu Debesī, un ar to saskan.

KA KUNGS ATNĀCA PASAULĒ PIEPILDĪT VISU, KAS IR VĀRDĀ, UN TĀDĒJĀDI TAPT PAR DIEVIŠĶO PATIESO JEB VĀRDU ARĪ PĒDĒJĀS LIETĀS

93. Ka Kungs atnāca pasaulē piepildīt visu, kas ir Vārda, redzams *Mācībā par Kungu* (8.–11.nr.). Ka tādējādi Viņš ir tapis par Dievišķo Patieso jeb Vārdu arī pēdējās lietās (in ultimis), tas domāts sekošos /vārdos/ Jāņa evaņģēlijā: “*Vārds tapa Miesa, un mājāja starp mums, un mēs redzējām Viņa godību, godību kā Viendzimušā no Tēva, pilnu žēlastības un patiesības*” (1,14). ‘Tapt par Miesu’ ir tapt par Vārdu pēdējās lietās. Kāds Viņš bija kā Vārds pēdējās lietās, to Viņš parādīja mācekļiem, kad bija pārvērties (Mat.17,2.u.t.; Mr.9,2.u.t.; Lūk.9,28.u.t.), un tur teikts, ka arī Mozus un Elija redzēti godībā; un ar ‘Možu un Eliju’ ir domāts Vārds (skaties iepriekš 48.nr.). Kungu kā Vārdu pēdējās lietās apraksta Jānis arī Apokalipsē (1,13.–16.nr.), kur viss Viņa aprakstā nozīmē Dievišķā Patiesā jeb Vārda pēdējās lietas. Kungs gan agrāk arī bija Vārds, bet Pirmajās lietās, jo teikts: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Dievs bija Vārds; tas bija iesākumā pie Dieva” (Jņ.1,1.2.3); bet kad Vārds tapa Miesa, tad Kungs tapa Vārds arī pēdējās lietās. No tam nākas, ka teikts “*Pirmais un Pēdējais*” (Apok.1,8.11,17; 2,8; 21,6; 22,12.13).

99. Ar to, ka Kungs tapa Vārds arī pēdējās lietās, Baznīcas stāvoklis ir visnotaļ mainījies. Visas Baznīcas, kuras bija pirms Viņa Atnākšanas, bija reprezentatīvas Baznīcas; kuras Dievišķo Patieso nevarēja redzēt citādi kā it kā ēnā. Bet pēc Kunga Atnākšanas pasaulē nodibinājās no Viņa Baznīca, kas Dievišķo Patieso redz gaismā. Izšķirība ir kā starp vakaru un rītu. Baznīcas stāvoklis pirms Viņa Atnākšanas ir arī nosaukts par ‘Vakaru’, un Baznīcas stāvoklis pēc Viņa Atnākšanas ir nosaukts par ‘rītu’. Kungs pirms savas atnākšanas pasaulē gan arī bija pie Baznīcas cilvēkiem, bet netieši caur Debesi; bet pēc savas atnākšanas pasaulē ir (praesens est) pie Baznīcas cilvēkiem tieši; jo pasaulē /būdams/, Viņš apņēma arī Dievišķo Dabīgo, kurā Viņš pie cilvēkiem ir. Kunga Paaugstināšana (Glorificatio) ir Viņa Cilvēciskā Paaugstināšana, kuru Viņš pieņēma pasaulē; un Kunga paaugstinātais Cilvēciskais ir Dievišķais Dabīgais.

100. Kā Kungs ir Vārds, to saprot /tikai/ nedaudzi; jo /cilvēki/ domā, ka Kungs gan ar Vārda palīdzību var cilvēku apgaismot un mācīt, bet tāpēc Viņu tomēr nevar saukt par Vārdu. Bet jāzina, ka ikviens cilvēks ir sava /paša/ mīlestība, un tāpēc ir savs /paša/ labais un savs patiesais. Cilvēks ne citādi ir cilvēks, un nekas cits pie viņa ir cilvēks. No tam, ka cilvēks ir savs /paša/ labais un savs patiesais, arī Eņģeļi un gari ir cilvēki; jo viss labais un patiesais, kas iziet no Kunga, savā formā ir cilvēks. Bet Kungs ir Pats Dievišķais Labais un Dievišķais Patiesais, un tādējādi ir Pats Cilvēks, no kura ikviens cilvēks ir cilvēks. Ka viss Dievišķais Labais un Dievišķais Patiesais savā formā ir cilvēks, skaties Darbā par *Debesi un Elli* 460.nr.; un vēl skaidrāk tas būs redzams nākamajos Iztirzājumos, kuri būs par Eņģelisko Gudrību.

KA PIRMS ŠĪ VĀRDA, KAS PAŠLAIK IR PASAULĒ, BIJA KĀDS VĀRDS, KURŠ IR ZAUDĒTS

101. Ka pirms Vārda, kas caur Možu un Praviešiem tika dots Izraēliešu Ciltij, /cilvēki jau/ pazina upurēšanas Kultu, un Jehovas vārdā (no Jehovas mutes) praviešoja, to var konstatēt no Mozus Grāmatās minētām lietām. Ka upurēšanas kultu pazina, /to var konstatēt/ no sekošā, ka “*Izraēļa dēliem bija pavēlēts /pagānisko/ Cilšu altārus izpostīt, viņu stabus salauzīt, un viņu birzis izcirst*” (2.Moz.34,13; Deutr.7,5; 12,5). “*Ka Izraēls Šitimā sāka maukot ar Moaba meitām, /kuras/ aicināja tautu pie upurēšanas saviem dieviem, un arī tauta ēda, un metās zemē viņu dievu priekšā, un it sevišķi pieķērās Baalpeoram; un ka Jehovas dusmas tāpēc iedegās pret Izraēli*” (4.Moz.25,1.2.3). Tad vēl, “*Ka Bileams, kurš bija no Sirijas, lika uzcelt altārus, un upurēja uz tiem vēršus un siklopus*” (4.Moz.22,40; 23,1.2.14.29.30). *Ka viņš arī Jehovas*

vārdā (no Jehovas mutes) praviešoja, konstatējams no Bileama Praviešojumiem (4.Moz.23,7–10; 18–24; 24,3–9; 15–24); ka viņš praviešoja arī par Kungu, “*ka uzlēks zvaigzne no Jēkaba, un scepteris no Izraēļa*” (4.Moz.24,17). Ka viņš praviešoja no Jehovas mutes (4.Moz.13.18; 23,3.5.8.16.26; 24,1.13). No šīm /vietām/ ir skaidrs, ka Dievišķa kults, līdzīgs kultam, kāds caur Mozu bija ievests pie Izraēliešu Cilts, pastāvēja (bija) arī pie /pagāniskajām/ ciltīm. *Ka tāds bija jau pirms Ābrama laikiem*, tas cik necik redzams no Mozus vārdiem Deutr.32,7.8; bet vēl skaidrāk no Šalemas Ķēniņa Malchicedeka, ka tas iznesa Maizi un Vīnu, un svētīja Ābramu, un ka Ābrams deva viņam desmito tiesu no visa (Genes.14,18–20); un ka Malchicedeks reprezentēja Kungu, jo viņš nosaukts par ‘Priesteri Dievam Visaugstākam’ (Genes.14,18); un par Kungu Dāvida /psalmā/ teikts: “*Tu esi Priesteris mūžam pēc Malchicedeka kārtas*” (Ps.110,4). No tam tas bija, ka Malchicedeks iznesa Maizi un Vīnu kā Baznīcas svētumus, kādi tie Svētajā Mielastā ir svēti; un ka Malchicedeks varēja Ābramu svētīt, un ka Ābrams deva viņam desmito tiesu no visa.

102. Ka Vārds pie Senajiem bija uzrakstīts vienos atbildumos, bet ir zaudēts, to man stāstīja debess Eņģeļi; izsacīja, ka tas Vārds vēl pie viņiem glabājoties, un to lietojot Senie tanī debesī, pie kuriem, kad tie bija pasaulē, tas Vārds bija. Tie Senie, kuri to Vārdu debesī vēl līdz šim lieto, bija pa daļai no Kanaanas zemes, un no tās pierobežām, kā Sīrijas, Mezopotamijas, Arabijas, Chaldejas, Asīrijas, no Ēģiptes, no Sidonas, Tiras un Ninives, kuru valstu iemītniekiem visiem bija reprezentatīvs Kults (bija reprezentatīvā Kultā), un no tā viņi zināja arī atbildumus (bija atbildumu zināšanā). To laiku gudriba pastāvēja (bija) tanī Zināšanā, un no tās viņiem bija iekšējaka jaušana, un sakars ar debesīm. Tos, kuri tā Vārda atbildumus pazina iekšējāk, sauca par Gudriem un Sapratīgiem, un vēlāk par pareģiem un Magiem. Bet tā kā tas Vārds bija pilns tādu atbildumu, kuri debešķīgās un garīgās lietas /tikai/ notālēm apzīmēja, un tāpēc daudzi sāka tos viltot, tad ar Kunga Dievišķo Gādību laika tecējumā tas izzuda un beidzot gāja bojā; un dots tika cits Vārds, ne tik notālos atbildumos rakstīts, un šis /tika dots/ caur Praviešiem Izraēļa dēliem. Šajā Vārdā ir tomēr paturēti vairāki vietu vārdi, kuras /vietas/ ir Kanaanas zemē un visapkārt Āzijā, kur /to vārdi/ nozīmē tamlīdzīgas lietas kā senajā Vārdā. Aiz šī iemesla Ābramam bija uzdots iet uz to zemi, un viņa pēcteči no Jēkaba tika tanī ievadīti.

103. Ka Vārds Senajiem bija, tas konstatējams arī no Mozus /grāmatām/, kur tas nosaukts, un kur dažas lietas no tā ņemtas (4.Moz.21,14.15.27–30); un ka Vēsturiskās tā Vārda /daļas/ nosauktas par **Jehovas Kariem**, un Praviētiskās par **Izteicieniem** (Enuntiata). No tā Vārda Vēsturiskajām /daļām/ Mozus ir ņēmis sekošo: “*Tāpēc teikts Jehovas Karu Grāmatā: /Jehovah karoja pret/ Vahebu Sufā, un /pret/ Arnonas upēm; un /pie/ iztekas, kas nogriežas līdz pat /vietai, kur/ mājo Ar, un piesienas Moaba robežai*” (4.Moz.21,14.15). Ar Jehovas ‘Kariem’ tanī Vārdā, tāpat kā mūsējā, ir domātas un aprakstītas Kunga Cīņas ar Elli, un Uzvaras par to, kad Viņš atnāks pasaulē. Tās pašas Cīņas ir domātas un aprakstītas arī daudzās vietās mūsu Vārda Vēsturiskajās /daļās/, kā Jozuas Karos ar Kanaanas zemes ciltīm, un Soģu un Izraēļa Ķēniņu Karos. No tā Vārda Praviētiskajām /grāmatām/ Mozus ir ņēmis sekošo:

“*Tāpēc Teicēji (Enuntiatores) saka: Ieiesim Chesbonā, uzcelt un nostiprināt Sichonas pilsētu, jo uguns ir izgājusi no Chesbonas, liesma no Sichonas pilsētas; tā aprijusi Ar /pilsētu/ Moabā, Arnonas augstieņu īpašniekus. Vai tev, Moab; tu esi gājusi bojā, Kemošas tauta; savus izbēgušos dēlus, un savas meitas tu esi devusi gūstā Emoriešu Ķēniņam Sichonam. Ar bultām mēs tos esam sašāvuši. Bojā ir gājusi Chesbona līdz pat Dibonai, un mēs to izpostījām līdz pat Nopachai, kas /stiepjās/ līdz pat Medebai*” (4.Moz.21,27.28.29.30).

Tulkotāji groza /vārdu ‘teicēji’ par ‘Sakāmvārdu Sacerētājiem’ (B. latv. tulk. ‘dziesminieki’), bet tie saucami par ‘Teicējiem’ jeb ‘Praviētiskiem Izteicieniem’ — kā to var konstatēt no vārda ‘Mošalim’ nozīmes Ebreju valodā, ka tie nav tikai Sakāmvārdi, bet arī Praviētiski Izteicieni, kā 4.Moz.23,7.18; 24,3.15. (B.v.t.: ‘teikumu’; B.j.t.: ‘sakāmo vārdu’), kur teikts, ka Bileams izteicis savu ‘Teicamo’, kas bija Praviētisks, arī par Kungu; viņa Izteiciens tur saucas ‘Mašal’ — vienskaitlī. Turklāt vēl, tie Mozus no turienes ņemtie vārdi nav Sakāmvārdi, bet Praviešojumi. Ka tas /senais/ Vārds tamlīdzīgi bija Dievišķs jeb Dievišķi inspirēts, ir skaidrs no Jeremijas, kur lasāmi gandrīz tādi paši vārdi: “*Uguns izgāja no Chesbonas, un liesmas no Sichonas, kas aprija Moaba stūri, un trokšņa dēla pakausi. Vai tev, Moab! Kemošas tauta ir gājusi bojā, jo tavi dēli ir aizvesti gūstā, un tavas meitas gūstā*” (Jerem.48,43.46). Bez tam vēl ir pieminēta Senā Vārda Praviētiskā Grāmata, kuru Dāvids un Jozua sauc par ‘Jašar Grāmatu’ jeb ‘Taisnā Grāmata’. Dāvids to piemin /kur lasāms/: “*Dāvids vaimanāja par Saulu un par Jonatanu; un uzrakstīja, lai mācītu Jehudas dēliem stopu. Redzi, Jašar Grāmatā rakstīts*” (2.Sam.1,17.18). Un Jozua: “*Jozua sacīja: Saule, apstājies Gibeonā, un Mēnesi, Ajalona ielejā! Vai tā nav rakstīts Jašar Grāmatā?*”

(Joz.10,12.13).

Un tad vēl, man sacīja, ka septiņas pirmās 1.Moz. Nodaļas tanī Senajā Vārdā ir tik līdzīgas mūsējam, ka tur ne vārda netrūkst.

KA CAUR VĀRDU IR GAISMA ARĪ TIEM, KURI IR ĀRPUS BAZNĪCAS, UN KURIEM VĀRDA NAV

104. Nevar būt saistības ar Debesi, ja kaut kur uz Zemeslodes nav Baznīcas, kur ir Vārds, un kur no tā pazīst Kungu, tāpēc ka Kungs ir Debess un Zemes Dievs, un bez Kunga glābšanas nav. Pietiek, ka ir Baznīca tur, kur ir Vārds, kaut arī tā sastāv no samērā nedaudziem. Ar to Kungs tomēr ir klāt it visur visā zemju aplī, jo ar tā palīdzību Debess ir saistīta ar Cilvēku Dzimumu. Ka tā saistība pastāv ar Vārda palīdzību, skaties iepriekš 62.–69.nr.

105. Bet pasacīsim, kā Kunga un Debess saistība ar Vārda palīdzību visās zemēs pastāv. Visa Debess Kunga priekšā ir kā viens Cilvēks, tāpat arī Baznīca. Ka tās arī tiešām (aktuāli) kā Cilvēks parādās, skaties Darbā par *Debesi un Elli* 59.–86. nr. Tanī Cilvēkā Baznīca, kur lasa Vārdu, un no tā pazīst Kungu, ir kā Sirds un Plaušas — debešķīgā Valstība kā Sirds, un garīgā Valstība kā Plaušas. Kā no šiem diviem Dzīvības avotiem Cilvēka Ķermenī pastāv un dzīvo visi pārējie Locekļi un Iekšas, tā arī visi tie Zemju Aplī, kuriem ir kas Reliģisks, un kuri pagodina vienu Dievu, un labi dzīvo, un šādā kārtā ir tanī /vislielajā/ Cilvēkā, un ir kā viņa Locekļi un Iekšas ārpus Krūšu kurvja, kur ir Sirds un Plaušas, pastāv un dzīvo no Kunga un Debess saistības Vārdā (caur Vārdu) ar Baznīcu. Jo Vārds Baznīcā, lai gan ir samērā pie nedaudziem, ir pārējiem dzīvība no Kunga caur Debesi, tāpat kā visa Ķermeņa Locekļiem un Iekšām dzīvība ir no Sirds un Plaušām; arī sakars tiem ir tamlīdzīgs. Tas ir arī iemesls, kāpēc Kristieši, pie kuriem Vārdu lasa, sastata tā /vislielā/ Cilvēka Krūtīs. Viņi ir arī visu /pārējo/ vidū, un ap viņiem ir Pāvestieši, ap šiem Muhamedāņi, kuri atzīst Kungu kā Vislielo Pravieti un kā Dieva Dēlu; bet pēc šiem ir Afrikāņi, un vispēdējo apli sastata Ciltis un Tautas Āzijā un Indijās. Par šo viņu Sakārtojumu skaties kaut cik Darbiņā par *Pastaro Tiesu* 48.nr. Visi, kas tanī Cilvēkā ir, raugās arī uz Vidieni, kur ir Kristieši.

106. Vidienē, kur ir Kristieši, kuriem ir Vārds, ir vislielākā Gaismā, jo Gaisma Debesīs ir Dievišķais Patiesais, kas iziet no Kunga kā turienes Saules; un tā kā Vārds ir tā /Saule/, tad vislielākā Gaisma ir tur, kur ir tie, kuriem ir Vārds. Gaisma no turienes kā no sava Centra izplatās visapkārt uz visām perifērijām līdz pat pēdējām. No tam /nākas, ka/ apgaismība Ciltīm un Tautām ārpus Baznīcas arī ir no Vārda (caur Vārdu). Ka Gaisma Debesīs ir Dievišķais Patiesais, izejošs no Kunga, un ka tā Gaisma sniedz sapratību ne tikai Eņģeļiem, bet arī cilvēkiem, skaties Darbā par *Debesi un Elli* 126.–140.nr.

107. Ka tā tas ir visā Debesi, var spriest no tamlīdzīgas /kārtības/ ikvienā turienes biedrībā, jo ikviena debess Biedrība ir Debess mazākā veidā, un arī ir kā /viens/ Cilvēks. Ka tā tas ir, skaties Darbā par *Debesi un Elli* 41.–87.nr. Ikvienā debess Biedrībā tie, kuri ir tās vidū, ir kā Sirds un Plaušas, un viņiem ir vislielākā Gaisma. Pati Gaisma, un no tās patiesības Jaušana, izplatām no tās /biedrības/ vidus visapkārt uz perifērijām, un /nonāk/ pie visiem tanī biedrībā, un padara viņu dzīvi garīgu. /Man/ rādīja, ka, kad tie, kuri bija vidū, un sastatīja Sirds un Plaušu novadu, un kuriem bija vislielākā Gaisma, tika atcelti, apkārt esošie bija krēslībā, un tad viņu patiesības jaušana bija tik niecīga, ka gandrīz nekāda; bet tiklīdz tie atgriezās, redzama kļuva gaisma un viņi atguva pilnu patiesā Jaušanu tāpat kā iepriekš.

108. To pašu var ilustrēt arī no sekošās pieredzes. Bija pie manis daži Afrikāņu Gari no Abisinijas. Viņiem reiz tika atvērtas ausis dzirdēt kādu dziesmu kādā Templī Pasaulē no kāda Dāvida Psalmā, no kam viņus afektēja tāda patika, ka viņi līdz ar tiem dziedāja. Bet tūdaļ Viņu ausis aizdarījās, ka viņi vairs no turienes nekā nedzirdēja; bet tad viņus afektēja vēl lielāka patika, tāpēc ka /tā bija/ garīga; un reizē ar to viņus piepildīja sapratība, tāpēc ka tas Psalmā bija par Kungu un par Pestīšanu. Iemesls, kāpēc viņu patika pieņēmas, bija tas, ka viņiem pavērās (tika dots) sakars ar to Biedrību Debesī, kas bija saistībā ar tiem, kuri Pasaulē to Psalmu dziedāja. No šīs un vēl vairākām citām pieredzēm man bija skaidrs, ka ar Vārda palīdzību pastāv sakars ar Visu Debesi. Aiz šī iemesla ar Kunga Dievišķo Gādību pastāv vispārējs — sevišķi to Eiropas Valstu, kur lasa Vārdu — /tirdzniecības/ Sakars ar Ciltīm ārpus Baznīcas.

109. Salīdzināt var arī ar siltuma un gaismas /izplatīšanos/ no pasaules Saules, kas veic veģetēšanu

kokos un krūmos arī tajos, kuri atrodas sānis /no tiešiem saules stariem/, un ir zem apmākušās debess, kad tikai Saule ir uzlēkusi un pasaulē rādās. Tāpat ir ar Debess Caismu un Siltumu no Kunga kā Saules, kura Gaisma ir Dievišķais Patiesais, no kā ir visa sapratība un gudrība eņģeļiem un cilvēkiem. Tāpēc par Vārdu teikts, *ka tas bija pie Dieva, un bija Dievs; ka tas apgaismo ikvienu cilvēku, kas nāk pasaulē* (Jņ.1,1,9); un *ka tā Gaisma arī tumsībā rādās* (5.p.).

110. No šē sacītā var redzēt, ka Vārds, kas ir Reformēto Baznīcā, apgaismo visas ciltis un tautas garīga sakara ceļā; tad vēl, ka Kungs gādā, ka uz Zemeslodes vienmēr būtu Baznīca, kur lasa Vārdu, un no tā pazīst Kungu. Tāpēc, kad Pāvestieši Vārdu gandrīz bija atmetuši, ar Kunga Dievišķo Gādību notika Reformācija, un ar to Vārds atkal tika pieņemts, un ka arī starp Pāvestiešiem kāda Dižena cilts tura Vārdu Svētu.

111. Tā kā bez Vārda Kungu nepazīst, un tādējād arī glābšanas nav, tad, kad Vārds pie Jūdu Cilts bija visnotaļ viltots un sagānīts (adulteratum), un tādējādi padarīts it kā neesošs, Kungam patika no Debess nokāpt, un atnākt pasaulē, kā arī Vārdu piepildīt, un tādā kārtā to atjaunot un restaurēt, un atkal dot zemeslodes iemītniekiem gaismu — pēc Kunga Vārdiem: *“Tauta, kas sēdēja tumsībā, redzēja lielu gaismu (lumen); tiem, kas sēdēja nāves zemē un ēnā, uzausa gaisma”* (Mat.4,16; Jez.9,1).

112. Tā kā ir paredzēts (iepriekš pateikts), ka šīs Baznīcas beigās arī celsies tumsība, nepazīstot un neatzīstot Kungu, ka Viņš ir Debess un Zemes Dievs, un šķirot ticību no labprātības (darbīgās tuvāk-mīlestības — izd.), tad, lai neietu bojā īsta Vārda saprašana, tad Kungam ir paticies tagad atklāt Vārda garīgo Saturu, un klaji parādīt, ka Vārds tanī saturā, un no tā arī dabīgajā saturā, runā par Kungu un par Baznīcu, un pat vienīgi par tiem; un vēl vairākas citas lietas, ar kurām patiesības gaisma, kas gandrīz izdzisusi, tiek atjaunota. Ka patiesības gaisma šīs Baznīcas beigās būs gandrīz izdzisusi, tas paredzēts (iepriekš pateikts) daudzās vietās Apokalipsē, un domāts arī šajos Kunga vārdos Matejā: *“Tūdaļ pēc to dienu bēdām Saule aptumšosies, un Mēness nedos savu Gaismu, un Zvaigznes kritīs no Debess, un debesu spēki sakustēsies. Un tad redzēs cilvēka Dēlu nākam Debess padebešos ar godību un spēku”* (Mat.24,29,30). Ar ‘Sauli’ tur domāts Kungs mīlestības ziņā; ar ‘Mēnesi’ — Kungs ticības ziņā; ar ‘Zvaigznēm’ — Kungs labā un patiesā atziņu ziņā; ar ‘cilvēka Dēlu’ — Kungs Vārda ziņā; ar ‘Padebesi’ /domāts/ Vārda burtiskais Saturs, un ar ‘Godību’ garīgais Saturs, kā arī tā caurskatāmība burtiskajā saturā.

113. No daudz pieredzes man ir likts (dots) zināt, ka ar Vārda palīdzību cilvēkam ir sakars ar Debesi. Pārlasot Vārdu no Jezajas pirmās Nodaļas līdz pat Malachijas pēdējai /nodaļai/, un Dāvida Psalmus, man bija likts (dots) skaidri jaust, ka ikvienam Pantam ir sakars ar kādu Debess Biedrību, un ka šādā kārtā visam Vārdam /ir sakars/ ar visu Debesi.

KA, JA VĀRDA NEBŪTU, TAD NEVIENS ZINĀTU ESAM DIEVU, DEBESI UN ELLI, DZĪVI PĒC NĀVES, UN VĒL MAZĀK ESAM KUNGU

114. Šāds vispārīgs secinājums izriet no visa, kas līdz šim teikts un rādīts; kā, Ka Vārds ir pats Dievišķais Patiesais (1.–4.nr.). Ka Vārds ir saistības līdzeklis /cilvēkiem/ ar Debess Eņģeļiem (62.– 69.nr.). Ka Vārdā it visur ir Kunga un Baznīcas laulība, un no tās arī labā un patiesā laulība (80.–89.nr.). Ka Baznīca ir tāda, kāda tanī ir Vārda izpratne (76.–79.nr.). Ka Vārds ir arī Debesis, un ka no tā Eņģeļiem ir gudrība (70.–75.nr.). Ka caur Vārdu ir garīga Gaisma arī ciltīm un tautām ārpus Baznīcas (104.–113.nr.); un bez tām vēl vairākas citas lietas; no kā var secināt, ka bez Vārda nevienam būtu kāda garīga sapratība, kura ir zināt esam Dievu, Debesi un Elli, un Dzīvi pēc nāves; un gluži ne kaut ko kāds zinātu par Kungu, par ticību un mīlestību uz Viņu, tātad ne kaut ko par Pestīšanu, no kuras tomēr /atkarājas/ glābšana. Jo Kungs saka mācekļiem: *“Bez Manis jūs neko nespējat darīt”* (Jņ.15,5); un Jānis saka: *“Cilvēks ne kaut ko spēj ņemt, ja viņam nav dots no Debess”* (Jņ.3,27).

115. Bet tā kā tie, kuri apgalvo un pie sevis apstiprina, ka cilvēks arī bez Vārda varot zināt Dieva eksistenci, un arī Debess un Elles, tāpat kaut ko par pārējām lietām, ko Vārds māca, un ar ko viņi Vārda autoritāti un svētumu vājina — ja ne ar muti, tad sirdi — tad ar viņiem nav atļauts argumentēt (agere) pēc Vārda, bet prāta gaismā (ex lumine); jo viņi netic Vārdam, bet paši sev. Papēti (izmeklē) prāta gaismā, un tu atradīsi, ka cilvēkam ir divas dzīvības Spējas, kuras sauc par Saprātu un Gribu, un ka Saprāts ir pakļauts Gribai, nevis Griba Saprātam, jo Saprāts tikai māca un rāda ceļu. Papēti vēl, un tu atradīsi,

ka cilvēka Griba ir viņa pašdaba, un ka šī, to par sevi apskatot, ir tikai ļaunais, un ka no tam Saprātā ir nepatiesais. Kad tu to būsi atradis, tad tu redzēsi, ka cilvēks /pats/ no sevis negrib saprast kaut ko citu nekā to, kas ir no viņa paša Gribas (Gribas pašdabas), un arī nevar, ja ne no citurienes, no kurienes to zinātu. Cilvēks no savas paša gribas (Gribas pašdabas) negrib saprast kaut ko citu nekā to, kas ir viņa paša un pasaules /piederums/; kas tik vien ir pāri tam, tas viņam ir tumsā. Piemēram, redzēdams sauli, mēnesi un zvaigznes, un tad domādams varbūt par to izcelsmi — vai viņš varētu domāt citādi, nekā tos esam pašus no sevis? Vai viņš /varētu domāt/ dziļāk nekā daudzi (vairāki) Mācītie pasaulē, kuri, jebšu no Vārda zina, ka visu radījis Dievs, tomēr atzīst /radītāju esam/ Dabu? Ko gan tad /domātu/ tie paši, ja neko no Vārda nezinātu? Vai tu domā, ka senie Gudrie, kā Aristotelis, Cicero, Seneca un citi, kuri rakstījuši par Dievu un par dvēseles Nemirstību, to sākotnēji paši no sevis (no pašdabas) ņēmuši? — Nē, bet no citiem, kuri tradīcijas ceļā zinājuši to sākotnēji no /Senā/ Vārda. Dabīgās Teoloģijas rakstītāji arī nav smēlušies kaut ko tādu /paši/ no sevis, bet tikai apstiprina racionālā kārtā to, ko zina no Baznīcas, kurā ir Vārds; un var būt starp viņiem arī tādi, kuri apstiprina, un tomēr netic.

116. Man lika (deva) redzēt ļaudis (tautas), dzimušus uz salām, kuri pilsoniskā ziņā bija prātīgi, bet ne drusciņ zināja ko par Dievu. Viņi garīgajā Pasaulē izskatās līdzīgi pērtiķiem, un gandrīz tāpat arī dzīvo kā tie. Bet tā kā viņi ir dzimuši cilvēki, un tāpēc spēj (ir spējā) uzņemt garīgu dzīvību, tad Eņģeļi viņus pamāca, un ar atziņām par Kungu kā Cilvēku viņi tiek dzīvināti. Kāds ir cilvēks /pats/ no sevis, tas skaidri parādās pie tiem, kuri ir Ellē, starp kuriem ir arī daži /baznīcas/ Priekšnieki un Izglītoti ļaudis, kuri pat negrib par Dievu dzirdēt, un tāpēc arī nespēj 'Dievu' izrunāt (nosaukt). Šos es redzēju un ar viņiem runāju; un runāju arī ar tādiem, kuri iekaisa dusmu un bardzības uguni, dzirdēdami kādu par Dievu runājam. Tad nu apsver, kāds būtu cilvēks, kurš par Dievu neko nav dzirdējis, kad tādi ir pat daži, kuri par Dievu ir dzirdējuši, par Dievu rakstījuši, un par Dievu sludinājuši. Vairāki tādi ir starp Jezuītiem. Ka tādi viņi ir, tas nākas no viņu gribas, kas ir ļauna; un šī, kā iepriekš teikts, saprātu vada, un paņem nost patieso, kas tanī ir no Vārda. Ja cilvēks pats no sevis varētu zināt, ka ir Dievs, un ka ir dzīve pēc nāves — kāpēc viņš nav zinājis, ka cilvēks arī pēc nāves ir cilvēks? Kāpēc viņš domā, ka viņa dvēsele jeb gars esot kā vējš vai kā aitērs, kas acīm neredz, un ausīm nedzird un ar muti nerunā, pirms būšot saistījies un saaudzis ar savu līķi un savu ģindeni? Pieņem tad nu kultam Doktrīnu, kas izperināta vienīgi no prāta gaismas, vai nebūtu tā, ka /cilvēks/ pats sevi pagodinātu /kā Dievu/? — kā tas ir noticis kopš laikmetiem, un kā arī pašlaik dara tādi, kuri zina no Vārda, ka vienīgi Dievs ir pagodināms. Cita kulta no cilvēka pašdabas nevar būt, pat ne saules un mēness kulta.

117. Ka kopš vissenajiem laikiem ir bijusi Reliģija, un Zemes apļa iemītņieki it visur ir zinājuši par Dievu, un kaut ko par dzīvi pēc nāves, tas nebija no viņiem pašiem, un viņu pašu asprātības, bet no Senā Vārda, par ko lasāms iepriekš (101.–103.nr.), un vēlāk no Izraelitiskā Vārda. No šiem Reliģiskie /ticējumi/ ir izplatījušies uz Indijām un to salām; un caur Ēģipti un Etiopiju uz Āfrikas Valstīm; un no Āzijas piejūras /zemēm/ uz Grieķiju, un no turienes uz Itāliju. Bet tā kā Vārdu citādi uzrakstīt nevarēja kā Reprezentējumos (Atbildumos), kādi ir pasaulē, kuri atbilst Debešķīgām lietām un tāpēc tās apzīmē, tad daudzu (vairāku) Cilšu Reliģiskie /atzinumi/ ir pārvērtušies par Elkdievīgiem /ticējumiem/, un Grieķijā /ietērti/ Teikās, un Dievišķie Atribūti un Izteicēji /pārvērtušies/ par tikpat daudz Dieviem, kuriem priekšgalā nolikts Visaugstākais, kas nosaukts par Jupiteru /atvasinot šo/ no 'Jehovah'. Ka viņi zināja /kaut ko/ par Paradīzi, par /grēku/ Plūdiem, par svēto Uguni, par četriem Laikmetiem, sākot no pirmā 'zelta /laikmeta/' līdz pēdējam 'dzelzs /laikmeta/' — kā Vārda apzīmēti četri Baznīcas stāvokļi (kā Daniela 2,31–35.nr.), tas ir zināms. Ka Muhamedāņu Reliģija, kas /agrākajām elkdievībām/ sekoja, un vairāku cilšu Reliģijas izdeldēja, ir ņemta no abiem Testamentiem, tas arī ir zināms.

118. Beidzot pateikšu, kādi pēc nāves top tie, kuri visu piedēvē pašprātībai, un maz, ja kaut ko, Vārdam. Sākumā viņi top kā apreibuši, tad kā plānprātīgi, un beidzot truli, un sēd krēslībā. Lai tad viņi sargās no tāda neprāta.

BEIGAS